

การสัมภาษณ์ที่ 1 ผู้ประกอบการโรงงานแอกทีฟ วอลเคโน

ผู้สัมภาษณ์ : วันที่ตัดสินใจทำแอกทีฟ วันนั้นเป็นยังไงครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มันเหมือนว่า ธุรกิจนี้เราทำได้ ซื่ออย่างนี้ ทำอย่างนี้ ระหว่างที่เราทำงานให้เค้า เราก็ไปสนิทกับไอไลน์ผลิตของโรงงาน เค้าพูดเปิดโอกาสให้เราว่า ทำไมไม่ทำเอง ทำได้ ซื่อเองได้ มีคนแอกทีฟแล้วก็เอาไปส่งอย่างเนี่ย ทำได้ เป็นเจ้าของเองได้

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วตอนเค้าพูดตัดสินใจแล้วยังครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็มองว่ามีโอกาสมาก แล้วมันก็เห็นในตัวเลข ผลกำไรเนาะ

ผู้สัมภาษณ์ : วินาทีที่ตัดสินใจละครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มันเหมือนว่าเราก็ปรึกษากันหลายๆ ด้าน ปรึกษาครอบครัว ว่าถ้าเรามีเงินทุน ซื้อตะกร้า ซื่อถึง รถเราก็มีอยู่แล้ว ซื่อถึงเพิ่ม อุปกรณ์ที่มันต้องใช้ เราก็ปรึกษาเค้าดูว่า เค้าให้เราทำมั้ย ถ้าเราจะทำในสิ่งเค้าเลย แดกไลน์ทำได้มั้ย ซึ่งเค้าก็อนุญาต เราก็เลยตัดสินใจทำ มันเหมือนว่า ถ้าเราพลาดเนี่ย เราก็จ่ายแค่ค่าถึงสามลูก กับตะกร้าสามลิบใบ ซึ่งมันการลงทุนไม่หนัก

ผู้สัมภาษณ์ : ก็เลยหยุดขายของ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เออ หยุดขายของแล้วก็มาซื้อตัวนี้ แล้วก็ลองทำดู ซึ่งลูกน้องมาอยู่กับเราเค้าคน มาเป็นลูกน้องแท้ๆ ว่าเราเป็นเจ้าแอกทีฟนะ

ผู้สัมภาษณ์ : เค้าคนนี่ตัดเค้ามามั้ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่ครับ หาเอง หามาใหม่เลย แต่เค้าก็ทำเป็นอยู่แล้ว

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนที่ทำงาน รู้ได้ไงว่าเป็นงานแล้วหนิ เป็นไงครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : คือมันไม่ยากมากหนะ คือแอกทีฟ แอกทีฟอะไรอย่างนี้

ผู้สัมภาษณ์ : ใต้ฝักมั้ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ฝักครับ ฝักซื่อเอง จากที่ไปจ่ายเงินหนะ

ผู้สัมภาษณ์ : มันมีช่วงที่เก่งขึ้นอย่างรวดเร็วมั้ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ในช่วงที่เดินไปจ่ายเงินหนะ เราก็ดูว่าเค้าซื่อยังไง อ้อ สภาพอย่างนี้ เราก็แอกทีฟเลย แอกทีฟนับไซค์ดู สภาพเปลือกเท่าเนี่ย จะแอกทีฟเป็นเนื้อไซค์อะไร แล้วก็ถามว่าทำไมเราถึงทำไซค์นี้ แล้วก็ออกไปส่งเองด้วย ไปดูว่าสุดท้ายของผลิตภัณฑ์

ผู้สัมภาษณ์ : ทำไมถึงเก่งขึ้นอย่างรวดเร็วละครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : สนใจมั้ง เพราะเค้าทิ้งหน้าที่ให้เราทำตลอดเลย จนสุดเลย จนส่งเปลือกเลย เราก็รู้ว่าเปลือกหนิส่งได้อีก เราส่งที่ไหนเราก็รู้ รู้ทุกที่ ที่วัดดูดิบมันไป

ผู้สัมภาษณ์ : คิดว่าถ้าเป็นคนอื่นจะเป็นเร็วขนาดนั้นมั้ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เราได้โอกาสมากกว่า เราเห็นมันเต็มที่ ทั้งระบบเลยหนะ

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนที่เริ่มมาถือเงินแรกๆ คิดจะทำมั้ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่ ถือให้เค้าไป ก็นั่งดูเค้าไป เค้าก็เรียก เค้าบอก ซื่อๆ จ่ายเงินให้หน่อย เราก็จ่าย สามหมื่น ห้าหมื่น เจ็ดหมื่น แสนกว่า สองแสน ก็จ่ายเค้าไป นั่งดูแล้วก็จ่าย ไม่ให้มัน

ผิดพลาดเท่านั้นเอง

ผู้สัมภาษณ์ : มีงานไหนที่รู้สึกภูมิใจที่สุดมั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็คือการปรับปรุงที่เราตามเค้าทัน ตามยุค ตามสมัยทัน มันเหมือนเค้าให้เราปรับปรุงอะไรเราก็ปรับปรุงตาม ตามวิวัฒนาการของผลิตภัณฑ์อาหารเนี่ย

ผู้สัมภาษณ์ : เริ่มมาปรับปรุงเอาตอนไหนครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ตอนที่ย้ายมาอยู่เนี่ย ต้องผ่านการรับรองของกรมประมงนะ เราก็ทำได้

ผู้สัมภาษณ์ : มีใครบอกครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : คือซัพพลายเออร์ ที่เค้าซื้อวัตถุดิบเราเนี่ย เค้าต้องการตรงนี้ ให้มีการันตรี ว่าเราผ่านระบบเบื้องต้นของการแปรรูปอาหาร

ผู้สัมภาษณ์ : พอเค้าบอกมาแล้วทำยังไงครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มันก็มีระเบียบการจัดการมา ก็มาจัดการลูกน้องเรา

ผู้สัมภาษณ์ : คือถ้าทำแล้วจะไต่ถาม อย่างนี้เหรอครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ใช่ เราก็ภูมิใจอย่างนึงว่าให้พี่น้องมีงานทำ เริ่มจากเรา เราก็บอกเค้าว่า ทำอย่างนี้ อย่างงี้ มีกำไร เค้าก็แตกล้างไปทำ สองที่ แต่ระบบความคิด จากทำเองแล้วเนี่ย ก็ต่างคนต่างคิด ไม่เหมือนกันแล้วละ เลือกออเดอร์อะไร เลือกระบบงานยังไง จะลงทุนในส่วนไหน จะใช้ชีวิตยังไง เหมือนได้กำไรเหมือนกันเนี่ย วันละห้าพันบาท แต่ผมไม่เที่ยว ผมนอน แค่นี้ออกไปเที่ยว ไปเล่นบ้าง ไปกินเหล้าบ้าง คุณก็จะหมด คุณก็จะเหลืออยู่ชะ สามพัน หรือสี่พัน คุณก็จะเหลือน้อยกว่าผม แต่ผมเก็บตัวนั้นไว้เพื่อพัฒนา เราก็อดหอมรมริบ ความสุขตัวนั้นเราก็มีอยู่ แล้วเรานั่งทานที่บ้าน เราก็นั่งทานที่อื่น เจี้ย ใช้ชีวิตอย่างนั้นมากกว่า

ผู้สัมภาษณ์ : สามถึงห้าปีนี่ จะเป็นยังไงต่อ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ประครอง อาจจะมีขยายปริมาณงานและคน แต่ลังก็ขยายเต็มที่แล้ว

ผู้สัมภาษณ์ : ช่วงที่เปลี่ยนระบบ เป็นยังไงบ้างครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ตามน้ำไปเรื่อยนะ ก็ทำตามเหตุผลที่เค้ามีเหตุผลกับเรา คุณไม่ทำตัวนี้คุณไม่ได้ตัวนี้ ถ้าคุณทำตัวนี้คุณจะได้ตัวนี้ เราก็ถามว่ามันลงทุนคุ้มมั๊ย ซึ่งเราไม่ได้ลงทุนอะไร เพียงแต่ว่าเราเหนื่อยกับการจัดการเท่านั้นเอง มีการประชุมกับเค้าน้อยๆ อาทิตย์สองสามครั้ง โดยการพูดคุยกับเค้านั่งลง คุยตัว คุยโต๊ะ ทำไมเราต้องทำอย่างนี้ เพื่ออะไร เพื่ออะไร เพื่ออะไร เค้าถึงอยู่กับเรานาน ไม่เปลี่ยนงาน คือไม่ไปอยู่ที่อื่นนะ

การสัมภาษณ์ที่ 2 ผู้จัดการโรงงานแอคทีฟ วอลเคโน

ผู้สัมภาษณ์ : ช่วยเล่าเรื่องของพี่ เกี่ยวกับการมาทำล้งกุ้งได้มั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ช่วงที่ลูกเริ่มเข้าโรงเรียน พี่ก็เริ่มจะไม่ได้ทำอะไรแล้ว ก็จะมากับแฟนพี่ มาดูว่าอาเค้าให้ทำอะไร (ตอนนั้นทำงานกับอา) ถ้าเรื่องเกี่ยวกับอาหารทะเล อา ก็มีช่วยทำให้เรามองเห็น ว่าเราควรจะทำอะไร ถ้าได้เห็นแล้วเราก็จะคิดได้ มันเหมือนมีช่องทาง อาเนี่ยเค้าทำล้ง

กึ่งมาก่อน แล้วก็จะมีการปั้นที่ดูแล ช่วงนั้นจะทำงานง่ายกว่าเดี๋ยวนี้นี้ รูปแบบมันไม่เหมือนกัน สภาพที่เห็นหลังกึ่งครั้งแรกเลยคือ มันเป็นลักษณะ แค่มี่พื้นปูน มีโต๊ะตั้ง ๆ มีร่องน้ำที่แบบว่าทำให้น้ำไม่เฉอะแฉะ อย่างเงี้ยก็ทำได้แระ งานก็ไม่ได้มีสภาพที่ เหมือนที่น้องเห็นในปัจจุบันนะ คืออุปการณ์ไม่ต้องมีใครมาดูแลนะ ขอแค่มี่กึ่งมาปลดออก เสร็จเป็นเนื้อ ทำไซท์ก็ส่งโรงงานได้ มันเหมือนก็น่าจะทำงาน แล้วก็มีการปั้นที่ดูแลเรื่องสั่งให้อาเค้ก็สอน ก็แคไปดู ๆ เหมือน เป็นอาเป็นหลาน อาเค้ก็จ้างให้ เหมือนไปดูงานให้เค้วันละสองร้อย นิด ๆ หน่อย ๆ เราก็เหมือนเรียนรู้ไปเรื่อย ๆ ป้าคนนี้ก็สอนเราด้วย เหมือนกับ ถ้าเราอยากทำก็ก็สามารถทำได้ เพียงแต่ว่าตอนนั้น มันต้องมีทุน มีสถานที่ ถ้าจะเริ่มจริง ๆ มันก็ยากนะ ก็เลยลองขออา ให้เราลองฝึกมือได้มัย หาคณงานเองซักสิบคน ขอตั้งโต๊ะในส่วนหนึ่งของเค้เงี้ย เราก็เหมือนฝึกมือไปในตัว วันแรกแกะกึ่งสองตะกร้า(หกสิบ กิโลกรัม) ได้กำไรสามพันบาท

ผู้สัมภาษณ์ : คุณกันแฟนหรือครับว่าลองแกะกึ่งดู

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ที่เริ่มเนี่ยคือ ส่วนมากแฟนจะมาคุยให้พี่ฟัง เค้รับจ้างสองร้อยบาทออกตลาด กึ่ง ไปดูไปอะไร ไปถือเงินให้เค้

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วพี่ทำอะไรกันบ้างครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : คือพี่ต้องดูเรื่องไซท์ แฟนพี่ต้อง ลักษณะเป็นกลางคืนต้องออกไป พี่ก็เป็นกลางคือแฟนพี่ก็เป็นกลางวัน คือช่วงนั้นที่ทำงานจริง ๆ เลยคือ แฟนพี่กลางวัน พี่กลางวัน เริ่มก็คือ เริ่มเข้ามากันเต็มตัวเลย คือลูกก็ไปโรงเรียนแล้ว พอแฟนพี่ออกไป กลางวันพี่ก็ดูแบบเต็มตัว คือทำไซท์ทำอะไรเอง ปลอกก็คือคณงานปลอก พอมาถึงเวลาทำไซท์ซึ่งน้ำหนักซึ่งกึ่งอะไรก็อยู่กันตรงนั้น คณงานแค่ แก้คนได้ หลัก ๆ คือดูไซท์ใช้มัยครับ คือทำทุกอย่างที่มันต้องทำในส่วนของกลางวันนะ ทำไซท์ ดองกึ่ง อะไรทุกอย่างก็คือ พร้อมส่ง

ผู้สัมภาษณ์ : กว่าจะอยู่ตัวหนึ่นานมัยครับ หมายถึงเริ่มเก่งหะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มันไปเรื่อย ๆ โดนที่เราอาจจะไม่ทันตั้งตัว น่าจะเป็นปีเหมือนกันนะ จริง ๆ มันอาจจะด้วยงานนั้นแหละ มันอาจจะทำให้เราเก่งขึ้นโดยที่ไม่รู้ตัว เพราะว่ามันเริ่มจากน้อย ๆ กึ่งหกสิบโลสองตะกร้าเนี่ยเป็นเนื้อแค่สามสิบโลเอง ตะกร้าหนึ่งหะ มันคัดด้วยมือเราเองคนเดียวมันก็สามารถทำได้ พี่ก็มาคณงานเงินเดือนนี้แหละคนนึง คือช่วยกันทำไซท์สองคน วันแรกที่คัดไซท์คือแบบว่า โห กึ่งแค้เนี่ย บางทีเรายังนึกตกลงตัวเองว่ามันช่างยาก กึ่งแค้เองเดี่ยวเนี่ย ทำไซท์ให้มันออกมาดูดีที่สุดเนี่ย มันยากมาก ๆ มันไปเรื่อย ๆ หะ งานมันก็ขยับ ความสามารถของเรามันก็เริ่มขยับตามงาน จากที่น้อยมันก็เหมือนเราเรียนรู้จากสิ่งน้อย ๆ ใช้มัย พองานเพิ่มความสามารถเรามันก็เพิ่มขึ้นไปตาม

ผู้สัมภาษณ์ : มีเหตุการณ์ไหนมัยครับที่ทำให้เรารู้สึกว่าเราเก่งขึ้น

ผู้ให้สัมภาษณ์ : จริง ๆ ถ้าทำอาชีพนี้มันค่อย ๆ เป็นค่อย ๆ ไปมากกว่า ใช้เวลา แล้วก็งานมันต้องทำทุกวัน เรียกว่าไม่มีวันหยุดเลย อาทิตย์นึงเจ็ดวันก็ขลุกอยู่กับกึ่งตลอด พอเราเพิ่มคิดว่ามันน่าจะทำได้ด้วยความที่ตีใจ หกสิบโล ได้กำไรสามพัน แต่จริง ๆ แล้วสมัยก่อนหะมันเยอะ เยอะ

จริง ๆ สมัยนั้นมันไม่ได้อย่างนั้นแล้ว ถ้าโรสองตะกร้าได้ถ้าโรสามพันบาท จากเดิมที่เราไม่เคยมี รายได้มาเลย คือแบบ อาจจะมีรายได้มากนิด ๆ หน่อย ๆ รับจ้างบ้างอะไรบ้าง อะไรอย่างเงี้ย เก็บ ขวดพลาสติก แต่พอมารู้ว่า เอ๊ะ ทำงานแค่นี้ เหนื่อยจริงนะ แต่ว่า แป๊ปเดียว กุ้งน้อย ๆ อย่างเนี้ย แต่ว่าเราได้สามพันต่อวัน จำได้ว่าขับรถกลับไปยังคุยกันเลยว่า ทำไมมันได้กำไรเยอะขนาดนี้ เพราะว่าสมัยก่อนนั้นเงินเดือนปริญญาตรี พี่เคยทำงานได้สี่พัน เดือนนึงหนะ แต่พอเรามาทำงาน อันนี้ด้วยตัวเราเองหนะ วันนึงเราได้สามพันบาท เราก็จะรู้สึก มันตื่นเต้นมากเลยนะ มันอย่างนี้ เหรอ ตอนพี่ทำงานโรงงานกล่องกระดาษ เงินเดือนแปดพัน ปริญญาตรี สามสิบวันได้แปดพัน บาท แต่พอเราเริ่มทำแบบเป็นจริงเป็นจังด้วยมือเราเอง หนึ่งวันได้สามพันบาท ในตอนนั้น โห อันต้องดีนะ มันมีกำลังใจแบบว่า มันไม่เหนื่อยเลย ความเหนื่อยหนิไม่มีเลย เราเลยคิดว่า น่าจะ หาสถานที่ ซึ่งตรงนั้นเค้าไม่แน่ใจ ก็ไม่ได้เห็นว่าต้องเป็นสภาพแบบนี้ ตระเวนหาสถานที่เช่า ยังไง ก็ได้ขอให้มีแบบว่าที่ระบายน้ำดี ๆ หน่อย ไม่เนาไม่เหม็นอะไรอย่างเนี้ย

ผู้สัมภาษณ์ : พี่เริ่มหัดทำไซต์อะไรยังไงครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : แتبจะเริ่ม ก่อนที่เราจะเริ่มงานไม่เท่าไร มีป่าที่อยู่ใจสั่ง เค้าก็ต้องทำงาน ประจำวันของเค้าอยู่แล้ว พอส่งลูกเสร็จ พี่ก็นั่งอยู่กับบ้านนั่นแหละ ป้าเค้าก็จะแบบ คนงานเค้าต้อง ปลอดภัยอย่างนี้ เค้าก็จะจับมือเราตึง ไม่ให้ทางขาดทำยังไง แกะกุ้งให้มีคางทำยังไง แล้วก็ไซต์เนี้ย ลองสอบไซต์ดู ทำอย่างนี้ เค้าทำงานเราก็ดูเค้าไปด้วย

ผู้สัมภาษณ์ : อันนั้นคือคิดจะทำอยู่แล้วใช่หัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มันไม่เหมือนว่าคิดจะทำ มันเหมือนพี่ไม่รู้จะทำอะไร เวลาที่เราเลี้ยงลูกมาเนี้ย แล้วพอลูกเข้าโรงเรียน พี่ยังบอกแฟนอยู่เลยว่า พี่นะตงงาน นิ่งเฉย ๆ ไม่มีอะไรทำเลยหนะ ความรู้สึกนั้นยังจำได้ ไม่มีอะไรทำก็เลยไปเรียนรู้อันนี้เหมือนค่อย ๆ ซึมซับ มันก็เหมือนมีแรงเชี้ย จากป้านั่นแหละ ทำเลย มีกำไรนะ ทำได้ ทำไปสิ เรายังแบบ เหมือนเรียนรู้อีกด้วย เพื่อเอาไว้ว่า จะทำ ไม่ได้ตั้งใจว่า จะต้องทำแน่ ๆ

ผู้สัมภาษณ์ : พอมาทำโรงงานเองนี่ คัดไซต์เหมือนเดิมหัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ยังทำไซต์เหมือนเดิม ไม่ได้ปล่อยงาน คือ งานระบบตอนนี้กับตอนนั้นมัน ต่างกัน แต่ก่อนนี่คือคนงาน สมมติ แกะสี่ไซต์ ก็มาสี่ไซต์ พอเราเรียกชั่งเบอร์หนึ่ง เบอร์หนึ่งของ ทุกคนก็ไปเทลงถังใหญ่ ๆ ถังใหญ่ ๆ ที่ตองน้ำแข็ง พาย ๆ เสร็จ ตักขึ้นมาสอบไซต์ดู คือเบอร์หนึ่ง เบอร์สอง เบอร์สาม เบอร์สี่ เนี้ย เราจะรู้ว่ามันเป็นไซต์ไหน คนงานยี่สิบคนรวมแล้วมาสอบไซต์ ดู แล้วเสมอ ๆ กัน ดูแล้วถ้ามันไม่ได้ หรือได้เนี้ย ถ้าได้ก็เออ ดูแล้วได้ก็ไม่ต้องทำอะไร แต่ ส่วนมากหนะ กุ้งทุกตัว สมัยก่อน แتبจะผ่านมือเราหมดเลย ต้องตักขึ้นมา ทีละตะกร้า กองบน โต๊ะ แล้วพี่ก็จะนั่งทำไซต์ อย่างน้อยถ้ามันไม่ต้องเก็บเล็กเก็บใหญ่มากก็ ทำความสะอาด ทุดตัว บางคน เค้าแคะมา ติดขาดิดอะไรบ้าง เรายังทำความสะอาด ปิดลงถัง ปิดลงถัง อย่างเนี้ย ทุกวัน ทุกไซต์ด้วย แล้วแบบ พอเดี๋ยวนี้อันนี้เริ่มพัฒนามาจาก คนงาน ของใครของมัน ต้องดูแลของตัวเอง ไซต์ต้องให้ได้ ทำความสะอาด ตัวเอง ต้องให้ได้ มันง่ายกว่ากันเยอะเลย แต่ก่อนนี่เราไม่ได้บังคับ

ให้คนแกะ เค้ทำให้เรา เค้ก็ทำแค่พอที่เค้จะทำได้ มากน้อยไม่เป็นไร เรามาแก้เราเอง อันนั้นคืองานหนัก

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนที่เปลี่ยนมาให้เค้ทำเนี่ย วันนั้นเป็นยังไงครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มันไม่ได้ว่าเป็นวันนั้นหรอก มันเหมือนเราเรียนรู้ความยากง่าย ด้วยความที่งานมันเพิ่มมากขึ้น มันเป็นตัวบังคับให้เราให้ ทำยังไงดีให้งานมันสะดวก ไม่อย่างนั้นเราทำไม่ทันเลย

ผู้สัมภาษณ์ : เราก็เลยไปบอกเค้เธอครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มันเหมือนค่อยๆ มันค่อยๆ ไม่ไม่ใช่ว่า ปูบ แล้วจะเปลี่ยนกันเดี๋ยวนั้น เหมือนค่อยๆ ว่า ทำมาให้ดีหน่อยได้มัย ขอให้แบบว่าเล็มเลยมได้มัย ให้สะอาดเลยแล้วก็ไซต์ให้ได้

ผู้สัมภาษณ์ : เราเริ่มเห็นมันเศษเยอะเธอครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : อ่า เราก็บอกว่า ขอให้สะอาดหน่อย เราไม่ต้องทำ แล้วก็ถ้าเกิดว่า ทีนี้ ถ้าเกิดไม่นั้นนะ จะช่วยให้เอากลับไปช่วยหน่อยนะ เพราะว่า เรามองเห็น อธิบายให้เค้ฟังว่า จำนวนที่มันเยอะๆ รวมๆ แล้วเราต้องมาทำเนี่ย แล้วยิ่งคนเยอะขึ้น งานเยอะขึ้น แต่ละถัง สีไซต์เนี่ย มันก็ยิ่งเป็นปริมาณที่เยอะขึ้น ถ้าหากเราต้องมานั้นทำกันเอง ตอนนั้นเรามีคนช่วยที่อยู่สองคน คือพอเรา มันเหมือนมันล้นมือเราเองนะ เราต้องทำยังไงซักอย่างให้งานมันเบา พอเริ่มจากบอกให้เค้ทำของตัวเองให้ดี ค่อยๆ แบบ เพราะเราไม่ไหวแล้ว คนงานเรานั้นก็เก่งขึ้นด้วยนะ มันก็จะดูในตะกร้า แล้วมันก็บอกว่า เอาไปช่วยเก็บใหญ่ๆ หน่อยได้มัย คนงานเค้ก็เต็มใจเพราะว่าของตัวเอง แค่ตะกร้าเดียวเอง เค้ก็ไปเทที่โต๊ะของเค้ เก็บใหญ่ๆ ออกนิตนึ่งแล้วก็เอามาคืนเรา พอมาดู เออ อันนี้ก็ใช้ได้แระ ก็เทรวมไป ไอ้ที่ใช้ได้ผ่านตา โดยที่เราไม่ต้องขึ้นโต๊ะคัด พอรวมไปแล้วคนๆ ไซต์ก็ได้ เริ่มจากดูปากตะกร้าของคนงานที่เค้แกะ พอเค้ทำดีขึ้นเรื่อยๆ เราก็ไม่ต้องขึ้นโต๊ะใหม่ทุกครั้ง บางถังได้บางถังไม่ได้ก็ไม่เป็นไร ถึงที่ไม่ได้เราก็ค่อยเอาขึ้นโต๊ะ แล้วพอมันเหมือนไปเรื่อยๆ ทุกๆ วันนะ คนงานที่เราสอนเค้ ตั้งแต่ตอนแกะ งานของเค้แต่ละคนเริ่มดีขึ้นได้เลย เราก็ไม่ต้องเหนื่อย มันก็แบบว่าพอซังกุ้งเสร็จมาเทรวมๆ กัน ดูแล้วก็สะอาด ดูแล้วก็ได้ไซต์ อ่าว เราก็ไปเลย พอลองไปส่งโรงงานมันก็ผ่าน ไม่มีปัญหาหากลบมา มันเหมือนค่อยๆ เรียนรู้ไปที่จะปรับเปลี่ยนเป็นแบบเนี่ย

ผู้สัมภาษณ์ : มีเหตุการณ์ไหนที่รู้สึกภูมิใจมั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ภูมิใจเธอ

ผู้สัมภาษณ์ : ครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ส่วนมากจะเป็นงานช่วงแรกๆ ที่เราทำ โดยไปส่งโรงงานโดยอาศัยชื่ออา คือเรายังไม่เคยเปิดตัวกับโรงงานว่าเราเป็นล้งที่จะทำนะ เราก็อ่าแล้วก็ไปส่ง ไปส่งชื่อเค้ที่อยู่ เราก็คิดว่าทำยังไงไม่ให้เนื้อกุ้งของเราปนกับของเค้ เพราะว่าที่เดียวกันก็ต้องไปส่งพร้อมๆ กัน เงินก็ต้องผ่านบัญชีเค้านะ ตอนแรกนะ เราส่งเท่าไร เงินก็ผ่านบัญชีเค้ เค้ก็ส่งให้เรา ไม่กล้าเปิดตัวกับโรงงาน เพราะว่าต้องไปขออย่างเป็นทางการว่าเป็นซัพพลายเออร์ของโรงงานนะ เราก็อ่าชื่อ อาแล้ววงเล็บ หนึ่ง ก็เป็นอยู่เงี้ย เพื่อแยกตัวออกจากกัน ไม่ให้น้ำหนักมันปนกัน ก็ทำอย่างนี้ไป

เรื่อย ๆ แต่ด้วยความที่แบบ กุ้งเราไม่ได้เยอะเท่าเค้า ยิ่งทำกุ้งเยอะเท่าไร ใจความละเอียดความ
อะไรมันจะน้อยใช้มั้ย เราทำกุ้งไม่เยอะเนี่ย เราก็จะทำสะอาด ทำละเอียด เค้าก็เลยชม คือเค้าก็
เห็นหลายครั้งแล้วว่า อววงเล็บหนึ่งทำไขมันไม่เหมือนอววงอื่น ๆ เค้าก็นึกว่าแค่แบบ กุ้งเจ้าของ
เดียวกันแต่อาจจะอยากแยกน้ำหนักก็เลยทำมา เค้าไม่รู้ว่ามันเป็นของคนละคนกัน หลาย ๆ ครั้ง
เข้าเค้าก็ถามหาความหมายว่า อววงเล็บหนึ่งคืออะไร ทำไมกุ้งถึงสะอาด ทำไมกุ้งสวย กุ้งสด กุ้งดี
เค้าก็ชมมาสารพัด อันนั้นก็ถือเป็นความภูมิใจที่แบบ ครั้งหนึ่งที่เค้าขอเปลี่ยนชื่อ คือ ถ้าอย่างนั้นก็
เปิดตัวไปเลยดีมั้ย เราก็ไม่คิดว่าจะมีชื่อส่งเข้าห้องเย็น เพราะมันยากมาก จะไปขออนุญาต แต่
เราได้มาโดยใช้ฝีมือ แต่พอตอนนี้ก็เข้าใจว่าบางคนที่ทำไม่ได้ไม่ดีเพราะปริมาณเยอะ ตอนนั้นแทบ
จะเรียกได้ว่า กุ้งทุกตัวหนี ผ่านตาเราหมดเลย

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนที่เค้าถามหา อววงเล็บหนึ่งนี่ยังงั้นครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เค้าถามมากับคนงาน เค้าเห็นของแล้วเค้าก็ถามกับลูกน้องที่ขับรถไปส่ง คนงาน
เค้าก็จะมาบอกว่า เฮีย เนี่ย พี่เค้าถามว่าอววงเล็บหนึ่งเนี่ย คืออะไร ลูกน้องก็บอกว่าเป็นหลาน ก็
บอกเค้าตรง ๆ ว่า ทำ ขอผ่านอววงนะ เค้าก็เลยรู้ว่ามียกเจ้านึง อะไอย่างงี้

การสัมภาษณ์ที่ 3 เจ้าหน้าที่บัญชีและช่างกุ้งโรงงานแอกทีฟ วอลเคโน

ผู้สัมภาษณ์ : พี่ทำอะไรบ้างครับ ในส่วนงานเนี่ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ส่วนงานหะเหรอ

ผู้สัมภาษณ์ : ครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ชั่งกุ้ง แล้วก็ดูเอกสารบ้าง ส่วนมากก็คิดเงิน ทำบัญชี

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ เด่น ๆ ก็คือชั่งกุ้งเหรอครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ชั่งแล้วก็ทำเงินให้คนงาน

ผู้สัมภาษณ์ : ชั่งแล้วเราก็มามีบัญชีใช้มั้ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : สามวันออกทีนึง สามวันเงินออกทีนึง แล้วเราก็มามีคิดเงินทีนึง

ผู้สัมภาษณ์ : ครับ ชั่งกุ้งมันยากมั๊ยครับ มันต้องทำยังไงบ้างถึงจะชั่งได้

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เราต้องดูตะกร้า แล้วกะเอา มันไม่ตายตัวแน่นอน ดูตะกร้าด้วยดูน้ำด้วยที่มัน
ไหลออกมาจากกุ้ง ต้องกะเอา

ผู้สัมภาษณ์ : ต้องกะให้ได้แม่นยำ อย่างเงี้ยเหรอครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ทำนานแล้วไง เราบัวตรงนี้ต้องตัดเท่าไร ๆ

ผู้สัมภาษณ์ : ทำมาก็ปีแล้วครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ตั้งแต่เริ่มเลย

ผู้สัมภาษณ์ : ก่อนหน้านี้พี่ทำอะไรครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : แรกเลยพี่ทำอยู่กรมศิลปากร

ผู้สัมภาษณ์ : ทำอะไรครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ตอนนั้นเก็บพวกโบราณคดีหนะ แต่ว่าเราไม่ได้ออกนอกสถานที่นะ เราอยู่
ส่วนกลาง เป็นสำนัก จะเป็นสิบสองสำนัก ของทั่วประเทศเลย จะส่งงบประมาณมาแล้วเราก็จัดทำ
เอกสารพิมพ์เสนอ แล้วรอเซ็นอนุมัติอีกทีนึง

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วทำไมถึงได้มาทำอันนี้ล่ะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็พอดีแต่งงาน ก็เลยออกมาแล้วมาช่วย ๆ กันทำ

ผู้สัมภาษณ์ : พอแต่งปุ๊ปก็เลยมาทำ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : อ่า ก็เลยออกจากงานนั้นแล้วมาช่วยทางนี้ทำ

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนที่พี่แต่งเค้าทำแล้วยังครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ตอนที่แต่ง ยังไม่ทำเลย

ผู้สัมภาษณ์ : ตัดสินใจนานมั้ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่นานนะ

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนนั้นทำไมถึงได้ตัดสินใจเปลี่ยนมาทำ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ เห็นทางนี้เค้ามันจะดูดีกว่านะ ดูทำเป็นครอบครัวดี ทางนั้นเราเป็นลูกจ้างเค้า
อะไรอย่างเงี้ย

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนเริ่ม ก็ซึ้งเหรอครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ทำซึ้ง ทำบุญซึ้ง แต่ก่อนเริ่มแรกเลยก็ออกตลาดด้วย ออกตลาดกุ้ง เขย่ากุ้งด้วย
ทำทุกอย่างเลย มาถึงก็มานอนพัก พอซึ้งก็ตื่นมาซึ้ง แต่ก่อนคนยังไม่มีใจ คนยังน้อยอยู่ เช้าตื่นตี
หนึ่งก็ออกตลาด

ผู้สัมภาษณ์ : มีช่วงไหนหรือเหตุการณ์ไหนที่ทำให้รู้สึกที่เราเก่งขึ้นมั้ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่นะ มันเป็น ทำอยู่เรื่อย ๆ ทำซ้ำทุกวัน ๆ มันก็เกิดความชำนาญเพราะว่ามันไม่
มีอะไรมากนะ จำเบอร์ได้ ซึ้ง น้ำหนักกุ้งมาเท่าไร ๆ เราก็จด

ผู้สัมภาษณ์ : นานมั้ยครับกว่าจะอยู่ตัว

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ซึ้งพักนึงหนะนะ ที่จะจำเลข จำเบอร์ จำหน้า จำคน ตอนนี้อาจได้หมดเลย ใคร
เบอร์อะไร จำได้หมดเลย ใครเบอร์อะไร จำได้หมดเลย

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ อยู่ที่จำด้วย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : อาศัยคุ้นเคยกันทุกวัน ๆ ใจ ก็เลยจำได้ อู้หูหลายปีนะ สี่ห้าปีแล้ว ตั้งแต่ล้างเก่า
นุ่น ยังไม่มาที่นี่

ผู้สัมภาษณ์ : ใช้จำอย่างเดียวเลยเหรอครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : จำอย่างเดียว ก็ถ้าคนใหม่ ๆ มาเราก็จะเขียนเบอร์ไว้ตรงที่หน้าอก จากนั้นเราก็
ไม่ต้องใช้แล้ว ใช้มองหน้าเอา

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนแรกมาพี่เขียนมั้ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ตอนแรกมาเขียน

ผู้สัมภาษณ์ : ทุกคนเลย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เขียนทุกคนเลย เพราะว่าเราก็ต่างคนต่างมา เราไม่รู้จักใครเลย บางทีคนงานมาใหม่ เริ่มใหม่เลยอย่างเงี้ย ต้องจดเบอร์ เพราะว่าถ้าผิดพลาดไปเนี่ย ดั่งเค้าจะได้ไม่ครบไง เค้าจะดูด้วยไง เค้าจะเค้าจะได้เท่าไร? พอมีปัญหาอะไรเค้าก็มาแย้งได้

ผู้สัมภาษณ์ : มีงานไหนที่รู้สึกภาคภูมิใจมั๊ยครับ รู้สึกว่าทำงานได้สำเร็จ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่มีนะ มันเดิมๆ อย่างนี้ทุกวัน ซ้ำกันทุกวัน ไม่มีอะไรที่แตกต่างไปจากนี้เลย

ผู้สัมภาษณ์ : ระบบก็ไม่เคยเปลี่ยนหรือครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่ๆ ไม่เคยเปลี่ยน ชั่งกึ่ง ชั่งน้ำหนัก อยู่แค่นี้

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนแรกพี่ทำอะไรหรือครับ หรือว่ามีคนบอก

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ช่วยกัน ตอนแรกก็ไม่มีใคร มีสามคน แจกจ่ายหน้าที่กันไปทำ ทำทุกอย่างเลย พอตอนนี้ก็เริ่มสบายขึ้น

ผู้สัมภาษณ์ : มันเริ่มสบายขึ้นยังไงครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็มีคนเพิ่ม มีลูกน้องเพิ่ม ตลาดเราก็ไม่ต้องออกแล้ว ส่งกึ่งเราก็ไม่ต้องไปส่ง อยู่แต่ออฟฟิศอย่างเดียว ไม่เหมือนสมัยก่อน เราต้องออกตลาดด้วย ส่งกึ่งด้วย ชั่งน้ำหนัก ทำบัญชีด้วย ทุกอย่าง

ผู้สัมภาษณ์ : เวลาดูคนงานยากมั๊ยครับ เวลาเค้ามาชั่ง

ผู้ให้สัมภาษณ์ : บางคนมีเทคนิคไม่เหมือนกัน บางคนเนี่ย ก่อนจะชั่งก็จะจุ่มน้ำก่อนแล้วก็วิ่งออกมา น้ำก็จะไหล เราก็จะใช้เทคนิคว่านั้งรอแล้ว ไม่ชั่ง มองนู่นมองนี่ไป ระยะเวลา รอให้น้ำมันแห้งๆ หน่อยนึง ค่อยชั่ง มีหลายคนเทคนิค ไม่เหมือนกัน เคยมีเจอ เอน้ำดีได้เนี่ย ใส่เข้าไปในกึ่ง

ผู้สัมภาษณ์ : ดีก็คือ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : น้ำผลไม้ดีได้เนี่ย ใส่ทั้งขวดเลย เพื่อจะได้น้ำหนักกึ่ง น้ำแข็งอยู่ในกึ่งเนี่ย กรบๆ ไรๆ ไว้ เราก็จะมองเข้าไปในตะกร้า น้ำเยอะมั๊ย น้ำแข็งมีมั๊ย อะไรเงี้ย มีตะกร้าสิบล้อ ตะกร้าห้าโลเราก็ตัด สามโลสี่โลแล้วแต่

ผู้สัมภาษณ์ : มีครั้งไหนที่แอบที่สุ่มมั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ส่วนมากจะไม่ทำซ้ำๆ ส่วนมากจะนานๆ ทำทีนึง ตอนชั่งกึ่งเราก็มองไปทั่วแล้ว ว่าใครเป็นยังไง เอน้ำแซ่ไว้ อะไรเงี้ย มองก่อนว่าใครจะตุงตุงอะไรมั๊ย เราก็ต้องดูทุกอย่าง น้ำมาเยอะมั๊ยอะไรเงี้ย บางทีเรียกชั่ง บางคนที่ยังไม่ออกมา เราก็รู้แล้ว ไลน์เดี่ยวมาที่หลังเพื่อจะให้ได้น้ำเยอะๆ ถ้าตุงกึ่งรอน้ำมันจะแห้งใจ เราก็มองพวกที่มาหลังๆ เราก็ตัดเยอะหน่อยนึง

ผู้สัมภาษณ์ : เราเห็นนี่เราทำยังไงครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ถ้าเห็นเราก็ไม่พูดอะไร เราก็ตัดอย่างเดียวไง อย่างบางทีเราก็บอกด้วย มาที่หลัง ตัดเยอะนะอะไรอย่างเนี่ย น้ำแข็งนะตัดเยอะนะอะไรอย่างเนี่ย เหมือนเป็นการเข้าไปในตัวด้วยอะไรอย่างเนี่ย ไม่ให้มันทำซ้ำอีกใจ เวลาล้างกึ่งล้างอะไร ให้เอน้ำแข็งออกให้หมด ถ้าเกิดมีอยู่ในตะกร้าเราก็บอกน้ำแข็งเยอะนะ อะไรอย่างเนี่ย คราวหลังจะได้ไม่ทำ

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเค้าก็ไม่ทำหะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ไม่รู้เหมือนกันว่ามันไม่ทำหรือเปล่านะ บางทีก็หมกไว้ในถุง กอบ ๆ อยู่เราก็มางไม่เห็น มีหลายมิติ

ผู้สัมภาษณ์ : พี่เริ่มรู้ได้ไงว่ามันต้องตัดเท่าไร

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มันไม่มีอะไรตายตัวนะ เราตัดตามใจเราเองดีกว่า พูดอย่างง่าย ๆ ว่าเราตัดตามใจเรา เราจะมาดูว่า น้ำหนักใกล้เคียงมัยอะไรมัย ถ้าเกิดว่าใกล้เคียงหรือว่าได้กำไร เราก็จะตัดประมาณนั้น ถ้าเกิดว่าขาดทุนการตัด วันต่อมาเราก็จะเพิ่มตรงนี้อีกนิดหนึ่ง ตัดให้หนักขึ้นกว่านี้อีกนิดหนึ่ง เพื่อจะได้ไม่ขาดทุนในการตัดน้ำหนักกึ่ง

ผู้สัมภาษณ์ : เราต้องเปลี่ยนทุกวันเลยมัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ไม่ทุกวันนะ ก็ดู ๆ เค้าก็จะคอยบอกว่า วันนี้ขาดทุนการตัดน้ำหนัก เราก็จะเพิ่มตรงนี้อีกนิดหนึ่ง ตัดกึ่งนี้ก็ตามใจเรา เราอยากจะทำเท่าไรเราก็ตัด แต่ว่าให้มันสมดุลตะกร้าที่เค้าเอามาซึ่ง ตะกร้าสิบโล ห้าโล อะไรอย่างเงี้ย ตะกร้าสิบโลนี้ก็อยู่ประมาณโลหนึ่ง ถ้าสองใบก็สองโล ตัดเพื่อนำไปอีกซักครึ่งโล เราไม่มีหลักเกณฑ์อะไรตัดกึ่ง เราใช้ความรู้สึกของเราตัด

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วใช้ความรู้สึกแบบพี่นี่คือเห็นปุ๊บแล้วรู้ปั๊บเลยมัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เห็นปุ๊บรู้ปั๊บเลยว่าจะต้องตัดเท่าไร รู้เลย

ผู้สัมภาษณ์ : ตัดผิดบ้างมัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เราจะดูจาก ตอนที่เลิกงานแล้วดูว่าน้ำหนักที่ส่งไปเท่าไร แล้วก็น้ำหนักที่เราซึ่งเท่าไร ถ้าน้ำหนักที่ส่งไปเนี่ยมันน้อยกว่าที่เราซึ่ง เท่ากับเราตัดขาดทุนแล้ว แต่ก่อนเริ่มทำใหม่ ๆ ดูทุกวันเลย ว่าเราตัดเป็นยังไง เดียวนี้ไม่ค่อยได้ดูแล้ว

ผู้สัมภาษณ์ : สมมติว่า พี่จะปั้นเด็กมาทำแบบพี่เนี่ย พี่จะทำยังไงบ้างครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ชั้นแลกเปลี่ยนจะต้องจำเบอร์ จำเบอร์ก่อน จำหน้า จำคน แล้วก็มาวิธีการตัด ตัดตะกร้ากึ่ง ตะกร้านี้ตัดกี่โล ตะกร้านี้ตัดกี่โล ตะกร้าสิบโล ตะกร้าห้าโลอะไร แล้วแต่ ซ้อน ๆ กันมา มันมีหลายไซส์ ตะกร เพราะว่ามันมีสี่ไซส์ บางทีไซส์หนึ่งสองตะกร้าสามตะกร้า บางทีซึ่งกึ่งสี่สิบห้าสิบโลเงี้ย แยก แยกกันมา เราก็ตั้งตัดให้ได้ ตัดให้ใกล้เคียงกับตะกร้าที่มันเอามาใช้

ผู้สัมภาษณ์ : รู้สึกประทับใจอะไรในโรงงานเราบ้างมัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ประทับใจที่ว่า เราอยู่กับแบบครอบครัวดีกว่า เราคุยเล่นกันได้หมดเลย ตอนเลิกงานนะ ไม่มีการแบ่งแยกหนะ แต่เวลางานก็อีกอย่างนะ เวลางานเราก็ดูเค้าบ้าง อะไรเค้าบ้าง แต่ว่าเราเลิกงานอยู่เนี่ย เราก็คุยเล่นอะไร เราเฮฮาอะไร ตามเรื่อง แต่เวลางานเราก็ต้องดูเค้าบ้าง บางทีเค้าเล่นอยู่ในล้ง เราก็ต้องดูเค้า

การสัมภาษณ์ที่ 4 เจ้าหน้าที่จัดซื้อวัตถุดิบโรงงานแอดทีฟ วอลเคโน

ผู้สัมภาษณ์ : งานที่พี่ต้องใช้ทักษะอะไรเยอะมัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ถือว่าอ่านใจกันหนะ ไม่ใช่ทักษะมาก ไม่ใช่ความรู้มาก เพราะว่าเราเป็นคน

พื้นที่รู้ว่า ทุกอย่าง เราดูทุกอย่างว่าอันไหนสด เกี่ยวกับน้ำ เราจะเก่งทางด้านนี้มาก พี่ชายอาหารทะเลมาก่อน กุ้งสด ปลาสด เรารู้ทะลุหมด อันนี้คือทักษะในการดู เราจะรู้หมด หยิบกุ้งขึ้นมาเนี่ยะ ถ้ามันเหยียดตัวตรงอย่างเนี่ย ไม่สดนะ เคยหยิบกุ้ง จับหมวดกุ้งขึ้นมามัย

ผู้สัมภาษณ์ : ไม่เคยครับ ออ มันต้องงอหรือครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ถ้างอ หยิบขึ้นมางอ ให้อย่างนั้นสด เข้าใจมัย

ผู้สัมภาษณ์ : ครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : กุ้ง เวลามันจะตาย โดนน้ำแข็งหนะ มันจะงอเข้า ถ้ากุ้งตองซักรสองวันแล้ว เนื้อกุ้งคลาย คือตองก็คือ ความสดหายแล้ว ยกกุ้งขึ้นมาหนี เหยียดมาเลย แต่อันนั้นคือให้ดูเฉย ๆ มันเป็นข้อบอกว่ามันสดหรือไม่สด เพียงแต่ให้ดูเฉย ๆ เหมือนกับว่าดูปลานั่นแหละ สดมัย บางคนแหกเหงือก ว่าเหงือกแดงมัย แต่จุด ๆ นั้นก็ไม่ใช้ เหมือนกัน เหงือกแดงใส่ยาที่มี ใส่ยาใส่พวกน้ำยาฉีดศพ มันจะทำให้สดอยู่ตลอดเวลา

ผู้สัมภาษณ์ : ครับ ตอนที่เข้ามาทำนี่ต้องฝึกมัย หรือเข้ามาซื้อได้เลย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ฝึกหนะนะ ฝึกทักษะตัวเอง วันแรกเราไปซื้อเนี่ย ราคา วันแรกเรารู้มัยว่าเค้าซื้อกันที่บาท ไม่รู้หนะ

ผู้สัมภาษณ์ : คือพี่ก็ขับรถออกไปซื้อเลย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เออ

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วลูกน้องออกไปด้วยมัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไป

ผู้สัมภาษณ์ : ก่อนหน้านี้

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เมื่อก่อน ยังจ้างซื้ออยู่ แต่ว่าเราไปเนี่ย เราไปฝึกงานก่อน ไปดูเหตุการณ์ เรายังไปรู้จักกับแพ

ผู้สัมภาษณ์ : พี่ก็ไปกับคนนั้นเลย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : คนนั้นเค้าอยู่ตลาดอยู่แล้ว เรายังไปตางหาก เค้าซื้อก็ซื้อไป แต่เรามีเก็บแพประจำอยู่แพหนึ่ง เก็บที่เค้าให้กุ้งเรามาเนี่ย เค้าก็ให้มาตลอด ถ้าเราขาดปั๊ป เรายังส่งคนนั้นซื้อทันที โทรสั่ง แล้วที่เค้าให้มาเนี่ยะ ราคาเนี่ยะ ทำไม่ได้ เค้าเป็นราคาพื้นใจ จากแพเนี่ย ให้มาเนี่ย อย่างซื้อสองร้อยตัวเนี่ยะ หกลีบบาท ในภาวะที่กุ้งเยอะ หกลีบบาทเนี่ยะ สู้ไม่ได้ กุ้งเยอะนะ มันจะลง ๆ มาเหลือ ทำสิบ ทำห้า ไซ่มัย แล้วจุด ๆ นี้ที่แพประจำเนี่ย เราไม่ได้ไปซื้อเอง เราไม่ได้ไปเก็บ เค้าตัด อย่างกุ้งสองร้อยตัวเราสั่งเลย เจ้ มีสองร้อยตัวมัยตัดมาเลย ตีหกลีบบาท ตลอดเลย

ผู้สัมภาษณ์ : นี้เราไปรู้ทีหลังหรือครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : รู้ รู้ เรายังใจเลย แต่เราไม่รู้อะไรจะทำยังไงไซ่มัย เพราะว่าเราตักแพประจำกับเขา รู้ใจนี้แหละ ยังไงก็ เหลือสี่สิบบาทแกก็ยังคงคิดหกลีบบาท อยู่ตลอดเวลา เรายังมาคิดถึงจุด ๆ นี้แล้วรับจ้างซื้อปั๊ป เค้าซื้อได้ห้าสิบห้าเอง คนรับจ้างหนะ ซื้อได้ห้าห้าบอกรสองบาทก็ห้าสิบเจ็ด ต่างกันตั้งสามบาท สามบาทนี้กุ้งทำหกดตันนี้เท่าไรแล้ว

ผู้สัมภาษณ์ : ก็ หมั่นทำ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ต่อวันอย่างเงี้ย เราก็เสียไปฟรีๆ เราก็คิดถึงข้อนี้อีกข้อหนึ่งเหมือนกัน เราก็คุยกับเจ๊ว่า ผมซื้อลงราคานะ คือเปียเอานี้แหละ ใครได้ก็ได้ แต่ว่าเก็บประจำ

ผู้สัมภาษณ์ : พี่เป็นคนไปคุยเธอครับว่าจะเปียเอา

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ออ ถ้าแกไปคุย เพราะว่าเมื่อก่อนทำมาเที่ยวหนึ่งแล้วไง พี่จะรู้จักเจ๊ ทำชุดแรกหรอ นะ

ผู้สัมภาษณ์ : ชุดแรกพี่ออกไปซื้อด้วยเธอครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : คือออกกันหมด ถ้าแก เรา ออกไป คือว่าไม่ได้ซื้อหรอก คือไปตัดมาเลย เจ้เค้าให้เลย แล้วเค้าก็ตีราคาไปที่หลัง ทำอย่างนี้มานานเลยหนะ นานมาก แล้วเราก็มาคิดกันมาปรับปรุงกันไง มาปรับปรุงกันที่พี่ออกไปซื้อเมื่อสองปีนี่แหละ มาลงราคาเอง เปียเอง ใครได้ก็ได้ ไม่ได้ก็ไม่เอา เจ้ไม่ต้องตัดให้ผมนะ ไซ้มัย เราก็สั่งอย่างนี้ จุดๆ นี้เราก็เลยแทรกเข้าไป ถึงเวลาปั๊ปปี้ก็รอรามาเปีย เค้าก็รู้ว่าเราซื้อกึ่งไซ้ไหน เมื่อก่อนตัดให้เรา คิดราคาเต็มเลย เราก็เปียในราคาท้องตลาด ได้ก็เอาไม่ได้ก็ไม่มีเอา เราก็ซื้อข้างนอก ข้างนอกก็ถูกเหมือนกัน

ผู้สัมภาษณ์ : มีเหตุการณ์ที่ทำให้พี่รู้สึกเก่งขึ้นมัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มันไม่ใช่ละ ซื้อกึ่งนี้ไม่ใช่ว่า ซื้อกึ่งได้ เก่ง ไม่ใช่ละ ใครก็ซื้อได้ แต่ว่าราคาเราทำได้มัย เก่ง แต่วันนี้ทำไม่ได้กึ่งเลย เพราะราคาเราไม่ได้ ไม่ใช่ว่าคนที่ออกไปซื้อกึ่งเก่ง ได้ แต่มาทำแล้วขาดทุน อันนั้นก็ไม่ใช่เก่งนะ

ผู้สัมภาษณ์ : คือต้องอาศัยอะไรบ้างอะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ต้อง ดูออเดอร์เรา เราก็เน้นออเดอร์เรา ซื้อได้ที่บาท อย่างเงี้ย อย่างซื้อได้หกสิบบาท คนอื่นเค้าซื้อได้หกสอง เราก็ซื้อไม่ได้ไม่ใช่ว่าเราไม่เก่ง เพราะออเดอร์เราไม่ได้

ผู้สัมภาษณ์ : ออ กว่าจะเข้าที่ อย่างวันแรกอาจจะไม่ค่อยรู้เรื่อง

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่ค่อยรู้เรื่อง ไซ้ เราไปเนี่ยเราต้องศึกษาจากคนซื้อที่เรารู้จักก่อน เราก็ถามเอาตาเราดูทุกวัน ทุกวัน มันก็เกิดความเคยชิน

ผู้สัมภาษณ์ : กว่าเราจะเป็นหละครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : กว่าเราจะเป็น ก็ใช้เวลาประมาณซัก ก็ทันเค้าประเภทที่เรียกว่า ทันคนขายด้วย ก็คือว่าคนขายส่วนมากจะซี้โกง อย่างเราลงหกสิบบาทเงี้ย เค้าก็ว่าไม่ได้หรอกหกสิบ มีแล้วหกห้า แต่ไม่มี คือว่าเค้าพูดหลอกใจ หกห้า อืม หกหกเราทำไหวมัยนะ เราก็คิด เราก็คิด เดี่ยวเราไม่ได้ของ เรายิ่งลง หกหก ไซ้มัย ถ้าเราอยากได้ของ เรายิ่งลงหกหกปั๊ปปี้ เรายิ่งได้ของมา แต่ว่าเราซื้อแพง

ผู้สัมภาษณ์ : ช่วงนั้นเป็นช่วง...

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ช่วงลอง ช่วงลองงานเลยนี่แหละ

ผู้สัมภาษณ์ : ตั้งแต่ตอนนั้น เธอครับ ตอนทำใหม่ๆ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไซ้ ช่วงลองงานเลย คนแพส่วนใหญ่จะเอาเปรียบ

ผู้สัมภาษณ์ : แปลว่าพี่เป็นงานตั้งแต่ก่อนจะมาทำครั้งที่สองแล้วใช่มัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ใช่ เพราะว่าพี่ทำมาก่อนแล้ว ดูก็ดูก่อนว่าทำกันยังไงแล้ว เพราะทำกันเหมือนกันหมด จากตลาดเก่าตลาดใหม่ รู้แบบเดิมกันหมดเลย เพียงแต่ว่าเปลี่ยนคนขาย เราก็ทำความรู้จักตามแพเนี่ย เราคุยกับคนซื้อหมดทุกแพ ให้เค้ารู้จักว่าเราเนี่ยนะซื้อกุ้งให้(ชื่อโรงงาน) เราก็ฝากเบอร์เค้าไว้ บอกเค้าว่า ผมซื้อไซต์สองร้อยตัวนะพี่ เวลาเค้ามีปูสองร้อยตัวนี้เค้าโทรมาหาเราเลย บอกพี่มีสองร้อยตัวมาที่แพนี้มาดูเร็ว เค้าก็ให้มาดู มาดูปุ๊บกุ้งเรานี้ได้ไซต์เว้ย กุ้งสวยดีเว้ย เราก็ลงราคา

ผู้สัมภาษณ์ : ถ้าจะบอกว่าพี่เก่งตั้งแต่ทำตอนแรกแล้วได้มั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็พี่บอกว่า ซื้อกุ้งมันไม่เก่งนะ มันไม่ใช่สมอง มันใช้แต่ประสบการณ์ มันไม่เก่งหรอก แต่ว่ารู้ทันเท่านั้นเอง ถ้าเก่งนี่ต้อง มันเป็นอีกสาขานึงแล้ว

ผู้สัมภาษณ์ : รู้ทันนี่ต้องเจอก่อนหรือเปล่าครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : คือรู้ทันนะ เองจะพูดอะไรมาซำก็รู้ กุ้งเนี่ย ไซต์เนี่ยหรือเองจะขายหกห้า เป็นไปไม่ได้ เจ้ย เราก็นึกในใจ เป็นไปไม่ได้ เมื่อก่อนซื้อห้าแปด แล้ววันนี้จะขายหกสาม เป็นไปไม่ได้ มันจะมีสถิติวันต่อวัน อย่างเมื่อก่อนซื้อห้าแปดแล้ววันนี้จะเป็นหกสาม มันเป็นไปไม่ได้ คือ กุ้งของเรา เราดูในตลาดเลยว่ายู๊ย กุ้งมันเยอะอย่างนี้ มีไซต์นี้หลายแพเลย แล้วจะมาขาย หกสาม เป็นไปไม่ได้ เราก็คิดในใจ นี่คือประสบการณ์

ผู้สัมภาษณ์ : กว่าจะรู้ขนาดนี้ นี่

ผู้ให้สัมภาษณ์ : กว่าจะรู้ขนาดนี้ ก็ต้องใช้เวลาเหมือนกัน บางคนก็รู้ไม่ถึงจุด ๆ นี้เหมือนกัน คนซื้อหะ มันก็มีเทคนิคเหมือนกันแหละ แต่ว่าไม่ใช่เก่ง

ผู้สัมภาษณ์ : ครับ ครับ เป็นพัฒนาความสามารถ มากกว่า

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เอ้อ เอ้อ ใช่

ผู้สัมภาษณ์ : ช่วงที่พัฒนานี้ก็เป็นช่วงที่มาซื้อจริง ๆ จัง ๆ นี่ใช่มั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ใช่ ซื้อจริงจังก็ ช่วงประมาณเดือนนึงหะ ก็ศึกษาดูประมาณเดือนนึงหะ ศึกษาข้อมูลต่อ ๆ จาก คนขาย คนซื้อ คนซื้อรอบ ๆ ข้าง เค้าซื้อกันก็บาท

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนนีถือน่านิ่งแล้วยังครับ หรือว่าต้องศึกษาอีก

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เราไม่ศึกษาแล้ว เรามองผ่านปุ๊บเลยว่ายแพนี้ขายยังไง แพนี้ขายยังไง แล้วดูว่าคนซื้อ ลังนั้นเป็นยังไง ลังนี้เป็นยังไง ลงยังไง ราคาเป็นยังไง แล้วเวลาเค้าเรียกเราไปลงปุ๊บ คนซื้อลังนั้น คนซื้อลังนี้ สามสี่คน มาซื้อ รวมกัน ยืนกันซื้อ บวกเราอีกคน เราก็มองหน้า ไอ้ที่ซื้อไม่ถึงหรือราคาที่เรากะในใจ ลังเล็กอย่างนั้นมันจะซื้อราคาแพงขนาดนี้ได้ยังไง เราก็มองไอ้คนนั้นอู๊ย คนนี้ซื้อราคาแพงนี้หว่า ไร้งี้ มันก็อยู่ที่ว่า ถ้าออเดอร์มันพอพอกัน เราจะเอากุ้งมั๊ย ถ้าเราจะเอากุ้งเราก็ลง

ผู้สัมภาษณ์ : ช่วงเดือนนึงนี้ ศึกษาอะบ้างครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ศึกษาคนซื้อ ศึกษาคนขาย ศึกษาแพ ว่าแพ อย่างแพเนี่ย มันเอากุ้งที่ไหนมาขาย กุ้งใต้เจ้ย เราต้องการมั๊ย

ผู้สัมภาษณ์ : เราไปตามเค้าเลยหรือครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่ต้องสิ เราดูรู้ ๆ อยู่เนี่ย กุ้งใต้ กุ้งบ้านเรา กุ้งตะวันออก จะเชิงเซรา จันทบุรี ก็ดูออก แพน้มาตะวันออก แพน้มาใต้อะไรเงี้ย เราจะดูออก เราซื้อไปปู้ป เราก็ศึกษางานก็คือ มาใหม่ ๆ ลองซื้อกุ้งใต้ไปลอง ไปลองปู้ป โห ออกมา เปอร์เซนต์ไม่ดี

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ ช่วงแรกก็ทดลองบ้าง

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เออ ทดลองบ้าง ฮี๊ย เปอร์เซนต์ไม่ดีนี่หว่า ไม่เอาแล้วเว้ย กุ้งใต้ เลิกซื้อแล้วเว้ย แพน้ ถ้าเรียกไป ไม่เอาแล้ว ปฏิเสธเค้าเลย บอกว่า ผม เต็มแล้วครับ ผมรับไม่ไหวแล้ว ถ้าเค้า โทรมานะ เต็มแล้ว รับไม่ไหวแล้ว กุ้งที่ล้งเยอะครับ เราไม่ปฏิเสธว่า ผมไม่เอานะกุ้งใต้ เราไม่บอก เราจะตัดความสัมพันธ์อย่างนั้นไม่ได้

ผู้สัมภาษณ์ : แปะ แต่ละแพจะเป็นกุ้งต่าง ๆ กัน

ผู้ให้สัมภาษณ์ : กุ้งต่าง ๆ กัน

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วอย่าง แปะที่กุ้งใต้ก็จะกุ้งใต้ตลอดมัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เป็นบางแพ อยู่ที่โป๊กเกอร์เค้าอยู่ที่ไหน กุ้งที่เราต้องการคือกุ้งตะวันออก กุ้งบ้าน เราเน่ บ้านแพวนี่ บางเลนนี่ นครปฐมนี่ กุ้งที่เราต้องการ เรายังจะแพเลย

ผู้สัมภาษณ์ : เราก้ซื้อไปเรื่อย ๆ ก่อน

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เราก้ซื้อไปเรื่อย ๆ ถ้าแกบอก กุ้งใต้มันไม่ไหวนะ เปอร์เซนต์มันไม่ได้ ทำแล้ว ขาดทุน เราก้เบี่ยง ๆ ไป คือไม่ตัดว่าเราไม่เอา เราเบี่ยง ๆ เราถือว่าความเจาเป็นของเรา ซื้อกุ้ง สามารถดิงได้ อันนี้เปอร์เซนต์ไม่ดี แต่ว่าเราไปซื้อเปอร์เซนต์ดี เปอร์เซนต์ดีมาก แต่ว่ากุ้งไม่พอ แกะ ปริมาณแกะลิปตัน แต่เราซื้อได้สามตัน หวู ขาดตั้งหกเจ็ดตัน เอาที่ไหนวะ เอากุ้งใต้ได้ เอา ไปดิงเปอร์เซนต์กับที่เราซื้อกุ้งใต้ได้ ให้มันได้ปริมาณกับได้เปอร์เซนต์ไหนะ จะดิงกัน ไม่ใช่ว่าได้ อย่างเดียว ได้อย่างเดียวเปอร์เซนต์เราตกใช้มัย กุ้งตะวันออกเปอร์เซนต์ดี ดีปู้ป เราเอามาดิงกัน คงที่ วันนี้ไม่ขาดทุน แต่ว่าเด็กมีงานทำ

ผู้สัมภาษณ์ : ครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ต้องคิดเหมือนกัน ถ้ายกกุ้งใต้มาอย่างเดียวเลยมันก็ไม่ไหวเหมือนกัน มีอะไร อีกรมัย

ผู้สัมภาษณ์ : ออ พี่หิวข้าวมัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่หรรอก ไม่หรรอก เร็ว วาม่า

ผู้สัมภาษณ์ : มีวันไหนที่รู้สึกประสบความสำเร็จหรือภูมิใจบ้างมัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ประสบความสำเร็จก็คือว่า ถ้าแกเราเนี่ย พี่วันนี้มีกำไรเยอะนะ ซื้อกุ้งใต้แบบ ตามใจเราแหละ ตามใจเราก้คือ ได้กุ้งสเป็คเรา ที่เราตั้งใจไว้ ว่าเนี่ย เราต้องซื้อกุ้งไซตนี้ ตัว ต้อง เสมออย่างนี้ ความภาคภูมิใจก็คือ ได้ซื้อกุ้งสเป็คเรา ไซตเราเลย ความสดได้ ความสวยได้

ผู้สัมภาษณ์ : มีบ่อยมัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ไม่ค่อยบ่อยเท่าไร เพราะว่ามันมาก ธุรกิจทุกอย่างมีการแย่งชิงกัน กุ้งสวย

ใครก็อยากได้

ผู้สัมภาษณ์ : ช่วยเล่าเหตุการณ์วันที่ได้แบบนี้

ผู้ให้สัมภาษณ์ : วันที่ได้แบบนี้คือ ถ้าออเดอร์เราดีกว่าเค้า ก็คือซื้อง่าย แล้วได้ ราคาเท่าไรก็ได้ แต่ซื้อได้แล้วก็ง่ายด้วย อันนั้นเราก็ไม่อยากจะภูมิใจเท่าไร เพราะเราออเดอร์เราสามารถซื้อได้ราคาสูงกว่าชาวบ้านเค้า ใช่มั้ย

ผู้สัมภาษณ์ : ครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ที่เราภูมิใจก็คือ ราคาชนกันเนี่ย ใครๆ ก็ซื้อในราคาหกลีบบาท ถ้าเราได้จุดๆ นี้มาเนี่ย ถือว่าเรา สูดยอดแล้ว

ผู้สัมภาษณ์ : วันที่ได้นี้มันเป็นอย่างไงครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็มี ..... มันมีหลายอย่างนะ แบบไหนแหละ

ผู้สัมภาษณ์ : เช่นวันที่เราได้ สเปคถูกใจเราเนี่ย วันนั้นมันเป็นอย่างไง อะไรเกิดขึ้น ได้ที่แพไหน อย่างเงี้ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ออ มันก็ปกติแหละนะ มันไม่ถือว่าอะไรจะโรยอย่างเงี้ย เพราะว่าไอ้จุดๆ นั้น ครั้งที่ได้มันได้ประจำอยู่แล้ว ใจไม่เชื่อว่าเราจะขาดทุนมาตลอดเลย แล้วมาได้ยู่วันนึง อันนั้นไม่ใช่ว่าดีใจ ไม่ใช่

ผู้สัมภาษณ์ : ก็คือต้องได้ต่อเนื่องเรื่อย ๆ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : อ่า.. ได้เรื่อย ๆ เนี่ยวันนี้ได้สเปคเรา เราภูมิใจมากเลย คือเราทำงานข้างหลังเราก็คือเราคือหัวเรือใช้มัย เราคนซื้อ กู้ คนทำ กู้ คนแกะ คนทำไซต์ คนส่ง ถ้าซื้อสวย สด สเปคของเราที่เราตั้งใจไว้ โรงงานดี รับ ไม่ต้องตีกลับ ไม่ต้องมาแก้ งานวันนี้เสร็จ ราบรื่น

ผู้สัมภาษณ์ : ครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : แล้วทุกวันนี้ก็คือ ทุกวันนี้ก็มีเห็นมัย ตีกลับมามั่ง ตกไซต์มั่ง งานไม่ดี เพราะกึ่งส่วนมากจะไม่ค่อยได้สเปค ถ้าเราซื้อ กู้ ได้สเปคปั๊บ ได้ไซต์ปั๊บ ความสวยความสด จบ คนงานมันก็สเปปั๊บ ไม่ใช่กลับไปอาบน้ำแล้วต้องเรียกมาตัด มันก็รู้สึกไม่ดีหงะ ไม่ดีปั๊บ คนงานก็มองมาที่เราแล้ว ซื้อ กู้ อะไรของมันวะ แต่มันไม่พูด แต่ในใจมันคิด ใช้มัย มันไม่ยอมมาแก้งานหงะ ไม่ยอมมาทำซ้ำสองหงะ มันไม่คิดแต่เราคิด เราเป็นคนซื้อหงะ จิตสำนึกหงะต้องคิด

ผู้สัมภาษณ์ : ครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เราก็อึดที่ที่สุดของเรา ก็คือความภาคภูมิใจที่สุดของเรานี้แหละ แต่ว่ามันมีทุกวันนี้แหละ ไม่ใช่ความภาคภูมิใจอะไร เพราะว่ากึ่งมันมีเป็นร้อย ๆ แพ มันสามารถเลือกได้ แ

ผู้สัมภาษณ์ : ครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มันก็ต้องมาชุดใดชุดหนึ่งที่ถูกใจเรา

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนพี่เข้าไป ในตลาดเค้าก็เปียกันอยู่แล้วเหอครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไซ้ ก็เหมือนกับพี่เข้าโรงเรียนใหม่ เข้าโรงเรียนใหม่ไปหาเพื่อน ใช้เวลาประมาณเดือนนึง แต่ว่าพื้นฐานเรามีอยู่แล้ว เราจะเรียนได้เร็วขึ้น แต่ไซ้เราไม่ค่อยเก่งเท่าไร เพราะว่า

ปริมาณกึ่งเราจะไม่ถูก กึ่งตักมาโลนิกก็ตัวเองรู้มัย ไม่รู้หรอกนะ

ผู้สัมภาษณ์ : แล้งตอนแรกพีต้องซ่งมัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ถ้าซื้อตัวเล็ก ไม่ต้อง ตัวเล็ก ๆ เราก็รวมไซต์มาเลย ดูว่ามันออกอะไร ออกหัว ออกหาง ออกกลาง ออกหัวก็ได้ราคาหน่อย ถ้าออกหางก็ตกราคาหน่อย แล้วมองไปภาพรวม ๆ ว่า ทำชุดนี้มีกำไรมัย แล้วก็เปี้ย

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนแรกยังไม่ได้เรื่องไซต์ แล้งยังงถึงได้ครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็เหมือนกับ ทองสูตรคุณทุกวันนะ ก็เราดูทุกวันเหมือนกัน เสมียนเค้าจะเป็น คนนับก่อนแล้วจะเอาไซต์เนี่ยมาคางที่คนขาย เราก็ไปดู เบอร์อะไรไซต์อะไร เบอร์อะไรไซต์อะไร เราจะซื้อไซต์ไหนเราก็เอากระดาษของเรามาจด ปู ๆ ๆ ๆ แล้วก็วิ่งมาดูกึ่ง ตามเบอร์ ตักขึ้นมาดู ปูไซต์นี้จริง ๆ เราก็ตักดู ตักดูก็ใช้ประสบการณ์จากที่เราทำมา เพราะว่าเราไม่ได้นับ จับขึ้นมาดู ไกลเคียงมัย ตอนนีที่ดูออกหมดแล้ว เพราะว่าสายตาเราดูทุกวัน อย่างซื้อร้อยเจ็ดสิบก็ดูร้อยเจ็ดสิบตัวไปเดือนนึงอย่างเงี้ย

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วพีเข้าไปโดด ๆ ไม่มีพีเสี่ยงไม่มีอะไรหรอครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่มี อาศัยว่ารู้จัก รู้จักกับแพ แล้วก็ศึกษางานเอา ก็คือทำความเข้าใจ คนขาย คนซื้อ เองซื้อให้ใครวะ ถามเค้า เสียเองซื้อวันนึงใช้ประมาณเท่าไหนแปดตัน สิบตัน ต้องซื้อราคาดี ล่ะ แปดตันสิบตันมันใช้เยอะ ถามอีกคน เองซื้อเท่าไหน วันนึงผมใช้สองตันเองพี ไร่เงี้ย โอ้ยไ้ นี้ซื้อน้อย เราก็จำไว้หมดเลย ไปลงราคาปู เองใช้สองตันแล้วจะมาตีราคาเยอะกว่าเค้า ไม่ได้

ผู้สัมภาษณ์ : อาศัยจำ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เออ ไซ่มัย นี้ก็รู้จักกันทั้งตลาด รู้จักกันหมด คนซื้อไม่ก็คนหรอก มันก็ทำให้ โอกาสมันเปิดกว้างขึ้นเยอะ ถ้าเราไม่รู้จักใครเลย แล้วเราไปลงราคาตามสั่งไป มันไม่ได้ ภาวะตลาดมีขึ้นมีลง วันนีกึ่งเข้ามาเยอะ ลง วันนีกึ่งน้อย ราคาขึ้น ถ้าเค้าสั่งไปให้ซื้อหกลีบบาท ทุกวันนี้ ไม่มีกึ่งทำหรอก พยายามซื้อเกินหกลีบบาทนะ อะไรเงี้ย พยายามซื้อเกินหกห้าหน้า ไม่ได้ ถ้าวันไหนกึ่ง ไม่มีหละ กึ่งมีชุดเดียว ซื้อไม่เกินหกลีบบาท วันนีเองหยุด ไม่ได้ทำหรอก คนอื่นเค้าก็เอาไปกินหมด

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วต้องยังงครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : อย่างงี้ก็เป็นลิมิตเราเฉย ๆ ไร คือปล่อยเราแล้วเราก็คำนวณเอาเอง บอกราคา เนื้อมาเลยก็บาท ไปส่งร้อยหกลีบบาทไร่เงี้ย ร้อยหกลีบบาทเราก็คำนวณเอาเองเลยว่าจะซื้อ เปลือกเท่าไหน สูงสุดได้เท่าไหน ต่ำสุดได้เท่าไหน สูงสุด จุดนี้เราซื้อไปเมื่อก่อนเรามีกำไรนี้หว่า เราก็จะซื้อได้ ถ้าเราซื้อในราคานี้เราขาดทุน เราไม่เอา หยุดดีกว่า สู้เค้าไม่ได้ กึ่งมันน้อย ประมาณ นั้น

การสัมภาษณ์ที่ 5 เจ้าหน้าที่จัดซื้อวัตถุดิบโรงงานแอดทีพี วอลเคโน

ผู้สัมภาษณ์ : พี่เคยทำอะไรแล้วมันรู้สึกว่าจะขึ้นอย่างรวดเร็วมัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ เก่งขึ้นอย่างรวดเร็ว

ผู้สัมภาษณ์ : แบบ จะมีช่วงหนึ่งที่เราเก่งแบบก้าวกระโดด อะไรอย่างนี้ครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ชีวิตที่บางที่มันก็เรียบๆ แต่บางที่มันก็โลดโผน เก่งแบบก้าวกระโดด อะไรก็ได้ที่เคยทำมาใช้มัย

ผู้สัมภาษณ์ : ครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็มีอยู่สองช่วงนะ ช่วงหนึ่งก็คือเรื่องเล่นดนตรี เรื่องเล่นดนตรีก็คือ มันมีอยู่ช่วงหนึ่ง เราเล่นกันเพื่อสนุกๆ แต่พอเราไปเล่นจริงๆ แล้วปั๊ป ฮี๊ย มันได้ เลยยึดเป็นงาน เราก็อทำได้แล้วก็ก้าวไปทำเลย โดยมัน นอกเหนือความคิดเหมือนกัน

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนนั้นมันเกิดเหตุการณ์ณ์อะไรที่ทำให้เก่งขึ้นนะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ตอนแรกก็เล่นแบบว่า เอาไว้สังสรรค์กันภายในกลุ่มเพื่อน มีเครื่องดนตรีไม่มาก แต่พอเราไปเล่นดูแล้วมันก็ได้เราเสียงสะท้อนกลับมา

ผู้สัมภาษณ์ : ไปเล่นยังงัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : รับงาน ทั่วไป คืองานกลางแจ้งหนะ ลองรับงานดู แคื่ก็บอกว่าไปได้

ผู้สัมภาษณ์ : วันนั้นเล่นดีมัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ใช่ มันก็เหมือนนักกีฬาหนะนะ ซ้อมมาเหมือนกัน แต่ถ้าวันที่เค้ามาดูเราวันนั้น เราเล่นไม่ดีมันก็จะแบ่ก แต่บังเอิญวันนั้นมัน ฮี๊ย รู้สึกวันนี้มันท้อปฟอร์ม คือในความคิด เราก็เลย ก้าวต่อไป

ผู้สัมภาษณ์ : คนที่มาทักนี่คือใครหรือครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็คือ อย่างพวกที่เค้ามางาน ใช้มัย งานที่รับงานแรกเลยก็คืองานบวชลูกชายใคร จำไม่ได้ แต่ว่า พ่อของคนบวชหนี สนิทกัน แล้วเค้าบอกว่า อะไรข้างหน้าไม่สามารถวัดได้ แต่เค้าชอบเรา เราซ้อมทุกวันทีเอาไว้แบบว่าเลี้ยงสังสรรค์กันเฉยๆ อยู่ๆ เค้าก็มาจ้างเราไปเลย ช่วงนั้นเครื่องดนตรีเราก็ไม่ครบเราก็ไปเช่ามาบ้างอะไรบ้าง มารวม แล้วก็เล่น นั่นแหละ ฟอร์มแรก บังเอิญมันท้อปฟอร์ม แล้วเค้าก็ชมเรามา จากจ้างเราไปแค่ห้าพันบาท ให้แปดพันเลย เค้าว่าใช้ได้ แล้วอย่างเนี้ย ซึ่งอาจจะวัดจากคนๆ เดียวไม่ได้แต่หลายๆ คนก็มีเสียงตอบรับมาเหมือนกัน ก็เออ ในความคิดของพี่ก็คือ มันก้าวไป ก้าวไปอีกอย่าง เลยเล่นต่อเรื่อยๆ แต่ในอาชีพนะ พอมันทำไปแล้วมันไม่ใช่คำว่าอิมัตวนะ มันเรื่อยๆ เรื่อยๆ เรื่อยๆ เรื่อยๆ จากคนที่เคยเก่ง ในความคิดเราว่าเราเคยเก่ง พอทำไปเรื่อยๆ เรื่อยๆ เรื่อยๆ กลับกลายเป็นว่ามันเป็นเส้นตรง จากพุ่งขึ้นมาปั๊ปแล้วมามันก็เป็นเส้นตรง มันไม่มีเก่งไปกว่านี้อีกแล้ว ในความรู้สึกของพี่นะ อาจไม่เกี่ยวกับงานที่ทำอยู่ ในลักษณะของดนตรี มันตัน ศักยภาพเราอาจจะได้แค่นั้น ซึ่งนักแสดงอาชีพเค้าอาจจะพัฒนามากขึ้นเรื่อยๆ แต่เรา ด้วยเหตุผลหลายๆ อย่างในการดำเนินชีวิต มันก็เลยทำให้เราอยู่แค่นั้นพออยู่แค่นั้น ทำไปนานๆ มันก็เบื่อ พอเบื่อ เราก็ต้องออก หือๆ (หัวเราะ) มันก็ไม่เหมือนงานปัจจุบัน งานปัจจุบัน ตอนที่พี่รู้สึกก้าวกระโดดเป็นครั้งที่สองก็คือตอนที่พี่มาเริ่มทำงานเอง

ผู้สัมภาษณ์ : ทำอะไรหรือครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ทำกึ่งนี้แหละ ทำล้างกึ่ง

ผู้สัมภาษณ์ : ก่อนหน้านั้นคือ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก่อนหน้านั้นพอหลังจากเลิกเล่นดนตรีพีก็ไปขายของอยู่ที่บ้าน ก็คือดำเนินชีวิตเรียบๆ ไม่อะไร อยู่ตรงนั้นได้ประมาณซักห้าปีมั้ง ก็พอตื่น้องๆ มาทำนี่กัน ตอนแรกให้เค้ามาก่อน เค้าก็ชวนแล้วแหละ ให้เค้ามาก่อน เพราะเรายังขายของอยู่ พอมาพักหลังได้ยินเค้าว่า มันทำแล้ว ผลตอบแทนมันดี ก็เลยตัดสินใจ ลองมาช่วยน้องชาย ประมาณสองปี สองปีนั้นนะ เป็นสองปีที่เราคิดว่า โอโห้ มัน มันอะไรเงะ มันได้เรียนรู้ไง จากคนไม่รู้เรื่องกึ่ง มันก็ขึ้นฟูๆ ฟูๆ ไป จนรู้หมด พีก็ว่า ใ้งานตรงเนี่ย ความรู้บางอย่างมันขึ้นได้เร็วเลย แต่ประสบการณ์มันค่อยๆ หาเองในการทำ

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนที่ตัดสินใจมาทำกึ่งเนี่ย มันมีเหตุการณ์อะไรมั้ครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ มีความเปลี่ยนแปลง จากพี่ชายของอยู่

ผู้สัมภาษณ์ : ทางนั้นเค้าก็ชวนระยะนึงแล้วใช่มั้ครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ใช่ ชวนระยะนึงแล้ว แล้วก็พีก็ยังไม่ตัดสินใจทำ แล้วก็ลูกๆ ยังเรียนอยู่ที่ทางอ้อมน้อย แต่พอระยะหลังเนี่ย เค้าก็ชวนอยู่นะ ว่าผลตอบแทนมันได้ดีกว่า จะมานั่งเสียเวลาอยู่ตรงนั้นทำไม ก็เลยตัดสินใจมาช่วยเค้าก่อน เพราะว่าสิ่งที่เราไม่รู้เราก็ยังทำไม่ได้ ช่วยเค้าอยู่สองปี สองปีนั้นก็ถือว่าเป็นโรงเรียนที่ทำให้เรารู้เร็ว ก็คือสามารถที่จะทำเองได้โดยที่เค้าไม่ต้องมาบอก

ผู้สัมภาษณ์ : วันที่ตัดสินใจเลยเนี่ย พีคิดอะไรครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : วันที่ตัดสินใจหมายถึงออกไปทำเอง หรือว่ามาช่วยเค้า

ผู้สัมภาษณ์ : ก็ทั้งสองอันนะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : สองอย่าง ก็ตัดสินใจมาช่วยเค้าก็คือ เป้าหมายก็เค้า พีต้องไปเรียนรู้ก่อน เพราะว่า หลายๆ คนเค้าพูดออกมาอย่างนั้นว่า ถ้าอยู่ๆ แล้วเราไปทำเองเลยมันคงต้องมีปัญหาอะไรในสิ่งที่เรายังไม่รู้ ก็เลยมาช่วยเค้าก่อน มาช่วยเค้าจนเรารู้หมดแล้ว แต่เป้าหมายที่วางไว้ก็ไม่ได้บอกใคร คือความอยากที่จะออกไปทำเองนะ มันมีอยู่ในตัวเองอยู่แล้ว ขึ้นอยู่กับว่าเราพร้อมเมื่อไหร่ องค์กรประกอบมันก็มีอยู่หลายๆ เรื่อง ทั้งคนงาน ทั้งสถานที่ ทั้งต้นทุน อุปกรณ์ เราก็ต้องเตรียมให้หมด จนมีวันนึงว่า ฮี้ เราพร้อมแล้ว ออกไปทำเองดีกว่า ใช่มั้ พี่น้องกันนะ เค้าก็บอกผลตอบแทน มาบ้างบางส่วน แต่เค้าอาจจะบอกเราไม่เต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ ใช่มั้ เพราะเค้าก็อยากให้เราช่วยงานเค้าอยู่อย่างนั้น พอเราตัดสินใจว่า เราพร้อมแล้ว อะไรเตรียมหมดก็ออกไป นั่นเป็นการคิดไว้ก่อนล่วงหน้าแล้ว ถึงวันนึงพีก็บอก วันนี้แหละ มันต้องใช่แล้ว ก็เลยตัดสินใจ ออกไปทำเอง ใจความคือกลัวไม่มีแล้ว เพราะเรารู้หมดว่า มันจะเป็นยังไง แล้วเราก็ได้รับสิ่งเปลี่ยนแปลงในชีวิตก็คือ มันดีขึ้นจริงๆ จากต้นทุนที่เรามีอยู่น้อยนิด มันก็ขยายขึ้นเรื่อยๆ เรื่อยๆ เรื่อยๆ มันก็โอเค

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนที่พี่บอกว่าเก่งขึ้น มีอะไรทำให้เก่งขึ้นครับ อ่า มีเหตุการณ์ไหนที่ทำให้เก่งขึ้น

ครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เก่งขึ้นก็คือ ตอนที่เราก่อมาซื้อกุ้งเอง ในความคิดพี่นะ เพราะว่าช่วงก่อนที่ช่วยน้องชายอยู่ เรายังไม่ได้ซื้อกุ้งเอง ยังไม่ได้เป็นชื่อเราเอง พอเราออกไปทำเองปึ๊บ จิตใจตรงนี้ก็ยังมีหัวนี้ ๆ อยู่ แต่พอเราออกไปทำ มันก็เหมือนว่าเรากระโดดข้ามเส้นหนึ่ง พอเราโดดข้ามมาปึ๊บ อ้อ เราก็ทำได้หนิ มันแค่ข้ามเส้นตรงนั้นมาเท่านั้นเอง มันเหมือนกอดอยู่ในสภาวะจิตใจว่า เราจะกล้าทำมันเท่านั้นเอง พอเราไปทำปึ๊บ อ้าว ไอ้ของอย่างเงี้ยเราทำได้มาตั้งนานแล้ว แต่เราไม่ได้ออกมาทำมันเท่านั้นเอง พี่ก็เลยมีความคิด อย่างนี้เรา มันก็ใช้ได้แล้ว เพราะถ้าเราไม่ซื้อ เราไม่ได้ไปเดินตลาด เราก็ไม่มีสิทธิ์รู้ ไม่ได้มีสิทธิ์วัดตัวเองเลยว่าเราจะทำได้หรือเปล่า

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วตอนนี้ที่ทำอยู่คือซื้อกุ้งอย่างเดียวหรือครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ซื้อกุ้งอย่างเดียว

ผู้สัมภาษณ์ : ก็คืออาศัยความสามารถตอนนั้น

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ใช่ คือมันเป็นงานที่เดิม ๆ แล้วมันอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงในกลุ่มบ้าง เล็กน้อย แต่ว่ามันก็เจออย่างนี้ ทุกวันแหละ ต้องไปเจอคนเค้าเรียก หรือไปเจอสิ่งที่มันพลิกแพลงอะไร เราก็อาจจะงงหน่อย แต่ว่าพอเราไปเดินจนครบวัฏจักรของมันแล้วเนี่ย ไอ้ตรงไหนที่เราไม่เคยเจอ ไม่มี ไม่มีรูปแบบใหม่ เพราะเราเจอมาจนครบวงจรแล้ว

ผู้สัมภาษณ์ : พี่ไปสนิทกับแพกุงได้ยังไงครับ ที่บอกว่า แพนสนิทกัน

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ซื้อบ่อย

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนแรกก็ไม่รู้จัก

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ใช่ ก็คือเราซื้อเค้าอยู่บ่อย ๆ ราคาได้ เค้าให้เรา แล้ว เรื่องเงิน เราจ่ายตรง จ่ายดี ไม่มีปัญหา เค้าก็เรียกเราซื้ออยู่บ่อย ๆ เป็นการสนิทกัน บางครั้งเราซื้อถูกกว่าคนอื่นอยู่บาทหนึ่ง เค้ามั่นใจในเรื่องเงินเรา เค้าก็ให้เรา

ผู้สัมภาษณ์ : มีครั้งไหนมั๊ยครับที่แบบว่า จากมาซื้อธรรมดาแล้วสนิทเป็นพิเศษ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็มี อย่างเมื่อคืนที่ไปยื่นคุย เมื่อก่อนพี่ก็ไม่สนิทอะไรกับเค้า พอไปซื้อกุ้งได้ครั้งแรก ซื้อเยอะ ซื้อเยอะเลย เค้าก็เหมือนเค้าก็วัดใจกับเรา ว่าเรื่องเงินเค้าก็ยังไม่เคยรู้ ก็ครั้งเดียว เราก็จ่ายเค้าตรง จ่ายเค้าเต็มจำนวน ก็เลยรู้สึกสนิทขึ้นมากับเค้า เค้าก็สนิทกับเรา อย่างเมื่อคืน เค้าก็โทรเรียกก่อน แล้วถ้าพี่ยังไม่ไปเค้าก็ยังไม่ขายใครนะ แพที่สนิทกันอยู่แล้วก็มีหลาย ๆ แพ ก็คือ ถ้าเค้ารู้ว่าเราใช้กุ้งไซค์อะไรเค้าก็จะโทรเรียก

ผู้สัมภาษณ์ : พี่ ตั้งแต่ทำมาเนี่ย มีครั้งไหนมั๊ยที่รู้สึกว่าคุณประสบความสำเร็จ รู้สึกภูมิใจ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ความภูมิใจที่ทำงานแบบเนี้ยมันก็มีหลายครั้งนะ ถ้าเราไปซื้อในราคาที่คนอื่นเค้าซื้อไม่ได้ เราซื้อได้ได้ถูกกว่าเนี่ย คือความภูมิใจในงานนี้ เราได้ถูกกว่าคนอื่นเค้า แล้วก็สภาพดีกว่า งานได้ เราก็นึกไปถึงว่า ผลกำไรต้องได้ออกมาแน่นอน ไอ้ลักษณะแบบเนี้ย บางคืนเจอสองชุดก็มี ความภาคภูมิใจของเรีคือ โหพี่ ได้ไปราคาถูกหะ คนอื่นซื้อหกลีบหก หกลีบแปด แต่เราซื้อหกลีบสองบาทอะไรอย่างนี้ ซึ่งพอคนอื่นเค้ามาดูกุ้งแล้ว ขายต่อมั๊ย หกลีบห้าเอาไปเลย

ผู้สัมภาษณ์ : พักตัวอย่างได้มั้ยครับ ชักวันเนิง

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ อย่าง... มีอยู่วันเนิงนะ กุ้งประมาณสิบแปดสิบเก้าถึง ก็มีคนเค้าไปลงราคาแล้วแหละแต่ว่าจิงหะในการมองกุ้งเนี่ย บางครั้งคนเรามันมองไม่เหมือนกัน เค้าตีว่ากุ้งมันตัวเล็กเค้าอาจจะชอบไซต์มาไม่ตี แล้วเค้าเลยลงราคาที่ต่ำ ซื่ออย่างพี่ไปถึงเนี่ย พี่ไม่ได้ชอบไซต์ตามเค้าก็อย่างที่เคยเห็น จะไปล้วงดูหลาย ๆ ถึง เเปอร์เซ็นต์โดยรวมแล้วเราคิดว่ามันไม่ใช่ไซต์ที่เค้าบอกเรา มันน่าจะใหญ่กว่านั้น แต่มันเป็นข้อได้เปรียบของเราแล้ว อย่าเราไปดูกุ้งไซต์แคร์้อยหกสิบตัวแต่ทางแพบอกว่าสองร้อยตัว เราก็เลยต้องลงราคาที่สองร้อยตัว เป็นข้อได้เปรียบของเรา

ผู้สัมภาษณ์ : เพราะว่าบางทีแพไม่แม่นเท่าเราหรือครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ใช่ ๆ ก็สิ่งที่ผิดพลาด แต่มันเป็นเปอร์เซ็นต์ที่น้อยมากที่เราจะเจอแบบนี้บ่อย ๆ ไม่ค่อยมี วันนั้นพี่ก็เลย ที่เล่าให้ฟังก็คือลงราคาไปหกสิบสองบาท ในที่คนอื่นลงแบบ ทำสิบเก้าทำสิบแปด พี่ไปลงหกสิบสอง พอหกสิบสองปี๊บ ช่วงแรกก็มีคนบอก โห้ย..เฮียลงแพงนะ แต่พอพี่ตักกุ้งขึ้นมาเสร็จปี๊บ คนมาดูในตะกร้าที่ตัก โอ้โห.. เนี่ยถ้าเป็นแพนั่นนะ หกสิบหกบาท ตอนนั้นขายมั้ยหกสิบห้า นั่นคือตัวอย่างที่ได้รับ สิบเจ็ดสิบแปดถึง สองตันกว่า สามตัน คือกำไรแน่ ๆ

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ พี่ก็ใช้วิธีนี้อยู่แล้วใช่มั้ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ใช่

ผู้สัมภาษณ์ : ตักล้วงดูโดยรวม

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เราไม่เชื่อแพ เข้าไปปี๊บเราก็ไปถามมองค์ประกอบในความคิด ถ้าเค้าบอกเล็กแล้วเราดูใหญ่ นั่นคือสิ่งที่เราได้เปรียบ แต่ถ้าเค้าบอกว่าใหญ่แล้วเราไปดูเล็ก เราก็ลงราคาตามเราไม่ไปลงราคาตามเค้า ถ้าเค้าบอกไซต์ร้อยห้าสิบตัวแล้วเราไปดูร้อยแปดสิบตัว เราก็ลงร้อยแปดสิบแล้ววัดกับคนอื่นที่เค้าไปดู ถ้าเค้าดูใหญ่เหมือนแพ เค้าก็ดูเป็นตัวใหญ่ ราคาเค้าก็ใหญ่ไปตาม

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วคนอื่นเค้าดูแบบพี่มั้ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็มี มีบ้าง เค้าก็จะไม่ชอบไซต์เหมือนห้องเย็น ใหญ่ ๆ ก็ดูเหมือนพี่ก็มี แต่ว่าคนเรา ในการทำแบบนี้ การคิดแล้วก็การดู มันก็ผนวกกันไป อย่างเรามีออเดอร์ในมือว่าราคาเท่าไรแล้วเราก็คิดออกมาว่าเราจะซื้อเท่าไร เวลาเราเอามือจ้วงลงไปตักเลยนี้ พี่จะคิดไปด้วยเลย ถึงราคา อันดับหนึ่ง ราคาที่เราทำได้ เราไปส่งเท่าไร ย่อลงมาหารสองแล้วเหลือเท่านี้ คือพี่จะคิดไปก่อนเลย แล้วก็ดูตัวกุ้ง นั่นเป็นมุมมองที่เราคิดตลอดเวลา เพราะถ้าพลาดไป มันก็คือพลาดหะนะ มันก็จะทำให้เราขาดทุน

การสัมภาษณ์ที่ 6 พนักงานรายเดือนโรงงานแอคทีฟ วอลเคโน

ผู้สัมภาษณ์ : งานที่เริ่มทำยังไงครับ มีคนสอนมั้ย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ตอนแรกมีพี่เค้าบอกว่าให้ดูตัว เจ้เค้าก็บอกให้ชั่งน้ำหนักดูตัวว่า ตัวเล็กเท่านี้ว่าก้อนมันก็โลอย่างเนี้ยคะ เท้าน้วนาง เท้าน้วนกลาง อย่างเนี้ยคะ ก็ตัว เหมือนเปรียบเทียบ อะไรอย่างเนี้ยคะ ว่าตัวใหญ่ ตัวเล็กยังไง ซึ่งจากน้ำหนักแล้วดูว่า ตัวเท่านี้ว่าก้อนนี้สองขีด ตัวเท่านี้้วนาง

นี่สามชืด อะไรอย่างเนี่ยคะ

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนที่หัดนี้พี่คนนั้นยังไม่ออกใช้มัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ยังคะ

ผู้สัมภาษณ์ : ออ คือพี่เค้าจะออก พี่ก็เลยมาหัด

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ค่ะ

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วใครเป็นคนบอกให้มาเทียบกับนิ้วครับ (ผู้สัมภาษณ์ไม่เคยได้ยินว่าเทียบไซต์กึ่งกับนิ้ว แล้วได้ถามเจ้าของกิจการภายหลังได้ความว่า ไม่เคยรู้ ไม่เคยสอนเหมือนกัน)

ผู้ให้สัมภาษณ์ : หนูสังเกตดูเอาคะว่ามันใหญ่มันเล็ก แล้วก็ดู

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ พี่เค้าไม่ได้บอก

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่ได้บอก พี่เค้าบอกให้ชั่งดู แล้วหนูมาลองดูเลยเทียบกับนิ้ว

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนแรกได้เทียบกับนิ้วเลยมัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่ได้เทียบคะ มองเปล่าๆ มันเทียบไม่ไหว

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วทำไมถึงได้มาเทียบกับนิ้วล่ะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ มันก็ ตัวใหญ่ มันก็ ถ้าเบอร์หนึ่งมันก็เท่ากับนิ้วก้อยเราเนี่ยคะ เราก็ลองเอามา วัดดู ลองคิดเองลองอะไรเอง เพราะว่าเสียกับเจ้าแค่บอกว่า ให้ลองชั่งน้ำหนักดู หนูก็เลยลองมา คิด ลองปรับเปลี่ยนงานของตัวเองดู จะเข้ากับที่เสียกับเจ้าเค้าพูดมาหรือเปล่า อะไรอย่างเนี่ย

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วมันได้มากขึ้นมัยครับ เราารู้สึกว่ามันแม่นยำขึ้นหรือครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ตอนแรกที่เราทำงาน งานมันก็นิ่งอยู่ พอไซต์มันเปลี่ยนเราก็เริ่มปรับเรื่อย ๆ ค่ะ พอสมมติว่า ออเดอร์ไม่เหมือนกันเราก็ทำไซต์ใหม่หมด

ผู้สัมภาษณ์ : วันนั้นพี่จำได้มัยว่าทำไมถึงมาลองเทียบกับนิ้ว

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ตัวมันเล็กมันใหญ่เท่ากันก็เลยมาลองเล่นดูคะ

ผู้สัมภาษณ์ : มีวันไหนหรืองานไหนที่รู้สึกภูมิใจมัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็คือของที่ส่งไปแล้วไม่ตีกลับมาเลย นั่นคือความภูมิใจของเรา ถ้าเราไม่มั่นใจว่า จะได้ไซต์มัย เราไม่มั่นใจ แต่พอถึงวันนี้ผ่านไป เราก็มั่นใจ เราก็รู้สึกที่เราทำได้ เราชนะกันสิ่งที่เราทำ

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วมีที่ภูมิใจที่สุดมัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มันก็แค่ว่า มันก็ภูมิใจเพราะอะไร ภูมิใจที่สุดหนูก็แค่ ส่งของให้ผ่านได้ ไม่ตีกลับไม่มีปัญหาอะไรอย่างเงี้ย คือภูมิใจแล้วคะ

ผู้สัมภาษณ์ : วันนั้นมันต่างจากวันอันยังงัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ต่างจากวันอื่นคะ วันอื่น ถ้าไซต์มันไม่เสมอ ไซต์เราไม่สวย เราก็คือไม่มีความภูมิใจในตัวนั้นแหละคะ เราก็จะขาดความภูมิใจความมั่นใจในตัวนั้นไป

ผู้สัมภาษณ์ : มีเหตุการณ์ที่ต่างจากวันอื่นมัยครับที่ทำให้วันนั้นไซต์มันดี

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็คือ ถ้าเรา อารมณ์เราดีอะไรอย่างเนี่ยคะ เหมือนกับว่า เราดูได้หมดทุกอย่าง

แล้วจะมีความมั่นใจ ดูด้วยสายตาของเราแล้วแบบว่า วันนี้ไชต์มันสวย เราภูมิใจกับไชต์วันนี้มาก กุ้งสวย

ผู้สัมภาษณ์ : ถ้าบอกว่า วันไหนพีอาร์มดี วันนั้นไชต์มันก็จะดี

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มันแล้วแต่ช่วงด้วยค่ะ ถ้ากุ้งมาสภาพสวยมันก็อาร์มดีค่ะ แต่ถ้าวันไหนไชต์มัน มาป่วน ลูกน้องบางคนป่วน จะไม่เหมือนกันงั้นค่ะ บางคนมา คนใหม่มันก็จะป่วนไชต์คือ ร้อยกว่า คน ไชต์ป่วนสลิปคนอย่าเนี่ยค่ะ เราต้องไปนั่งคั่นนั่งบอก แล้วบางครั้งใจเราไม่ตั้งใจเราอาจจะเสีย ได้ เราต้องทำให้ใจนิ่ง

ผู้สัมภาษณ์ : อยู่ที่นี้รู้สึกประทับใจหรือชอบอะไรเป็นพิเศษมั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เฮียกับเจ้เค้าเป็นคนที่ยกตัวเอง สนทนากับลูกน้อง ไม่เหมือนกับเจ้ที่อื่น อะไรอย่าง เยอะ เค้าจะเป็นคนที่ไม่ตำลูกน้องโดยไม่มีเหตุผล แต่ที่นู่นก็คือตำแบบไม่เลือกหน้าเลยคะ ก็ที่ หนูเคยอยู่ก็คือตำแบบไม่เลือกหน้าคะ แต่ที่นี้ก็คืออยู่แบบเป็นเหมือนพี่เหมือนน้องกัน รักกันไม่มีเหมือนว่า นายจ้างหรือลูกจ้างเงี้ยคะ ไม่ใช่ ก็คือมองแล้วว่าเฮียกับเจ้เวลาต่างตัวก็รักเหมือนลูก เหมือนหลาน อะไรเงี้ยคะ ที่ดูนะคะ ก็คือเกิดความภูมิใจว่า มันดูอบอุ่นเหมือนครอบครัวใหญ่ ครอบครัวนี้ดีคะ

ผู้สัมภาษณ์ : ก็ชอบเฮียกับเจ้ แล้วมีอย่างอื่นมั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ชอบลูกน้อง ชอบอะไรด้วยคะ สิ่งแวดล้อมดีกว่าที่อื่น ที่อื่นบางที สิ่งแวดล้อม มันไม่ดีคะ มันจะมีน้ำเหม็นอะไรอย่างเนี่ยคะ แต่ที่นี้คือรักษาความสะอาดได้ดีคะ ที่นู่นบางทีน้ำ ส่งกลิ่นเหม็นให้เราต้องได้กลิ่นตลอด อย่าเนี่ยคะ ที่นี้คือความสะอาดแล้วก็ลูกน้องก็รักกันดี ที่หนู เห็นอย่างเนี่ยคะ แล้วก็ ห้องอะไรมันก็ โลงสบายดี

ผู้สัมภาษณ์ : คือชอบสภาพแวดล้อมโดยรวม

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ค่ะ ชอบสภาพแวดล้อมแล้วก็คนรอบข้าง เป็นกันเองดี

การสัมภาษณ์ที่ 7 พนักงานรายเดือนโรงงานแอกทีฟ วอลเคโน

ผู้สัมภาษณ์ : พี่ทำอะไรบ้างครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ทำ เงินเดือน มันก็ทำทุกอย่างครับ มีทั้งตองของ เอาของไปส่งอะไรอย่างเนี่ย ดูแลทุกอย่าง อย่างเมื่อก่อนผมก็ขับรถไม่ได้ใช้มัย ผมก็หัดขับเอง เฮียเขาก็สอน ผมก็ขับเองมั้ง ก็ เริ่มได้ ได้ ที่นี้ก็เริ่มคล่อง เขาก็ให้ขับเขาก็ไม่ได้ว่าอะไร

ผู้สัมภาษณ์ : รู้ได้ไงครับว่าต้องทำอะไรบ้าง

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ ตอนแรกก็ไม่รู้เหมือนกันหละ แต่เราดูอยู่นาน นาน เราก็รู้อเอง เราพัฒนา ตัวเองครับ ก็พัฒนาตัวเองให้มันดีขึ้น

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วหลัก ๆ พี่ทำอะไรครับ ตองหรือครับ ? (ผู้ถามเคยเห็นคนนี่ตองกุ้งจึงคิดว่ามี หน้าที่นี่)

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ตอง มีตองของแล้วก็ดูลูกน้องข้างบน ดูแลลูกน้องแล้วก็ เวลาของออกไปส่ง

ของ ... ไปส่งของนี้เราก็ต้องดูแลทางนูนนะไม่ใช่ไปส่งแล้วนั่งเฉยๆ นะ ไปดูน้ำหนัก ไปดูน้ำหนักโล
อะไร แล้วของเราเป็นยังไงบ้าง

ผู้สัมภาษณ์ : ใครเป็นคนสอนพี่อะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ ไม่มีใครสอน เราพัฒนาตัวเองไงครับ

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนแรก

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ตอนแรกก็ให้ไป ก็ไป เค้ก็ เค้บอกเค้บอก ให้เราดูน้ำหนักอะไรอย่างนี้ เราก็
เดี๋ยวนี้เราก็เริ่มพัฒนาตัวเองขึ้นมา ให้มันเก่งขึ้น

ผู้สัมภาษณ์ : อ่า.. เก่งขึ้นหนักคือ ต้องเก่งยังไงบ้างครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็เรารู้ทุกอย่างไม่ว่าต้องเป็นยังไงบ้าง น้ำหนักมันเป็นยังไง เจ็ย เขาจะโกงน้ำหนัก
เรามั้ย

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ เราก็ดูว่าเค้าโกงเรามั้ย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ .. เค้จะกินของเรามั้ย เค้จะเอาของเรามั้ย อย่างจึ

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนไหนที่เริ่มดูเป็นหละครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ ไม่นาน ไม่นานเท่าไร เรา ไปส่งของประมาณเดือนนึง ก็เริ่ม เริ่ม เริ่มเป็น
(ลีนพันกันนิดหน่อย) แล้วไปนี้เราก็ ไม่ให้เขามาเอาที่เราได้ เอาของเราได้ จึ พูดถึงถ้าเขาจะเอา
พูดถึงเราไปสามร้อย(น้ำหนักกุงเป็นกิโลกรัม)เขาให้มาสองร้อยห้าสิบ เราก็เถียงเขา บอก พี่ กุง
ผมมาเท่านี้เท่านี้ เขาก็หาสาเหตุมาให้เรา เขาไม่มั่นใจเขาก็ซ้งใหม่ อย่างเจ็ย

ผู้สัมภาษณ์ : ก็ประมาณเดือนนึงพี่ก็เป็นหมดเหอครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ .. ยังไม่หมดเหอ แต่เราก็พัฒนามาอีกใจ บางที่อยู่ล้งไม่ค่อยเท่าไร
เดือนนึงใช้มัย เราก็พัฒนาตัวเองมาเรื่อยๆ ค่อยๆ มา ค่อย ๆ เป็น ก็ไม่ได้เดือนนึงเป็นทั้งหมด
ทุกอย่างนะ

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเดือนนึงที่...

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็เดือนนึงเรารู้หะ เกือบรู้ทุกอย่างนะ แต่เรายังเริ่มพัฒนาต่อไปอีกนิด ๆ ๆ

ผู้สัมภาษณ์ : มีวันไหนที่รู้สึกได้อะไรมาก ๆ มัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ ... มีครับ

ผู้สัมภาษณ์ : มันเป็นยังไงครับ วันนั้น

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เรารู้สึกว่าตัวเราเองหะ มันจะเก่งขึ้น พัฒนาตัวเองว่าเราหะ มั่นใจตัวเองว่า
ตัวเองเก่งขึ้น

ผู้สัมภาษณ์ : ครับ ทำไมวันนั้นถึงมั่นใจขึ้นครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : กัม ก็ต้องมั่นใจตัวเองไว้ก่อนหะครับ ว่า ยังไงว่าเราก็ต้องเป็นหะ ถ้าเราไม่
เป็นมันทำได้ เราก็เลยมั่นใจตัวเองว่าต้องทำได้ เค้ทำได้เราก็ทำได้ จึ

ผู้สัมภาษณ์ : อ่า.. ก็คือวันนั้นคิดว่า ต้องทำได้

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ เราคิดว่าทำได้

ผู้สัมภาษณ์ : ทำไมถึงคิดอย่างนั้นล่ะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ เราคิดหะครับ แล้วเค้า มีคนเค้ามาพูด อย่างเงี้ย เราก็ เลยคิดว่าเค้าทำได้เราก็คงทำได้ ยังไงเราก็คงทำได้ครับ

ผู้สัมภาษณ์ : ใครมาพูดหะ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มี เพื่อนอย่างเงี้ย แต่เพื่อนเค้าไม่ได้อยู่นี่หะออก เพื่อนเค้าอยู่ข้างนอกเหมือนกัน เค้าอยู่ในตลาด(ตลาดทะเลไทย) เมื่อก่อนผมออกตลาดด้วย อยู่หลังด้วยเง .. ออกตลาดไปซื้อของด้วยเงี้ย

ผู้สัมภาษณ์ : ไปคุยกันกับเค้าใช้มั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เค้ามาคุยกับเรา เราก็คูกับเค้า

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วคุยยังไงกันครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็คุยแบบเพื่อนหะนะ เค้าก็พูดเล่าให้ฟัง ก็บอก เฮ้ย เองไม่ต้องซีเรียสอะไรอย่างเงี้ย ก็บอก เรื่องงานก็ส่วนงาน เรื่องส่วนตัวก็คือแบ่งเรื่องส่วนตัว ให้มันขาดกัน ไม่ใช่พูดถึงว่าเล่าเรื่องงานแล้วเราเอามา มาร่วมกับเรื่องส่วนตัว มันก็ ทำไม่ได้ เค้าก็พูดอย่างนี้นะ ก็เลยพัฒนาตัวเอง เอามาคิดว่ามันก็ใช่ของเค้าจริงหะ เรื่องงานเราก็คงทำงานไว้ก่อน เราส่วนตัวเราเก็บเสร็จจากงานแล้วเรามาเก็บเรื่องส่วนตัวที่หลัง

ผู้สัมภาษณ์ : ก็คือ พอเราแยกเรื่องงานออกจากเรื่องส่วนตัวปุ๊ป เราก็คง

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มันก็เห็นชัดเจน

ผู้สัมภาษณ์ : มันมีผลยังไงหะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มันก็มีผลดีใจครับ

ผู้สัมภาษณ์ : ทำให้เรา...

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มันมีสมาธิขึ้น

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนแรกแยกยากมั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : โห้ ตอนแรก เาแรกๆ ยากมากเลยครับ เราก็คงปนแปกันไปหมด เพื่อนก็เล่าให้ฟัง เราเอามาแยก มันก็ ไม่ปนแป เราก็คงไม่ปวดหัวใจ เรื่องงานเราก็คงแยกให้ขาดกันเลย อย่างเงี้ย

ผู้สัมภาษณ์ : ครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ว่าอย่างงั้นเราก็คงเรื่องงานเราก็คงเก็บไม่ได้ เรื่องส่วนตัวเราก็คงแยกไม่ออก คราวนี้เราก็คงต้องแยกให้ขาดทางนึ่งก่อน แล้วค่อยมาคิด ครั้งหลังอีกทีนึ่ง

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ.. พอคิดได้อย่างงั้นเราก็คงเริ่มเก่งขึ้นนะ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ เราก็คงเริ่มมั่นใจตัวเอง ว่าได้

ผู้สัมภาษณ์ : มีวันไหนรู้สึกภูมิใจกับการทำงานมั๊ยครับ แบบว่าวันนี้รู้สึกดีมาก ๆ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ มีครับ

ผู้สัมภาษณ์ : ยังไงครับ วันนั้นเป็นยังไง

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ จังหวะๆ (ฟังไม่รู้เรื่อง) ถ้าแก่เค้าก็ว่า ใ้งานอย่างงี้เราทำได้ เรามั่นใจตัวเอง

ยังงิเราก็ต้องช่วยเขาให้ได้ อย่างเงี้ย เรามั่นใจตัวเอง ต้องช่วยให้ได้

ผู้สัมภาษณ์ : ยังงินะครับ วันนั้น คือ ไปส่ง

ผู้ให้สัมภาษณ์ : คือเราคนไปส่ง เรารู้ทั้งที่โรงงาน(ห้องเย็นที่รับซื้อกุ้งเนื้อ)เรารู้ว่าไซต์มันเป็น ยังงิอะไรอย่างเงี้ย เราก็เอามาคุยกับเพื่อนที่ล้ง เค้าก็ไม่ทำตาม แต่เราก็ต้องมั่นใจ ต้องเอาอันนี้ ให้อยู่ก่อน ว่าเอาอยู่หนะ เราจะจ่ายขึ้นมากเลย

ผู้สัมภาษณ์ : เอาอะไรครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เอาที่กับเพื่อนหนะ เพราะเราพูดกับเพื่อนแล้วเพื่อนไม่ฟังใช้มัย เราต้องคุยกับ เพื่อนให้มันอยู่ก่อน ให้มันฟัง

ผู้สัมภาษณ์ : ครับแล้วเป็นยังงิครับ เลยไปคุย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็เลยไปคุย เข้าไปคุย บอก เอี้ย ต้องเอาอย่างงิให้อยู่ก่อน ว่าเราไม่ทำอย่างนี้เรา ไม่รอดแน่ อะโรอย่างเนี้ย ก็ของเรามันไปเท่าไรหมันก็กลับเท่านั้นหละ ไม่ค่อยจะผ่านซักที แล้ว เราจะลองเอาสองวันนี้ให้มันไม่พลาดนะ

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ มาคุยว่ากุ้งนี้ ต้องได้นะ(ขนาดของกุ้งผ่านตามที่ห้องเย็นกำหนด)

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ใช่ เราต้องพัฒนาตัวเองใหม่ ทำตัวใหม่

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเป็นยังงิบ้างครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มันก็ ขึ้นครับ รู้สึกว่าเราดีขึ้นครับ ว่าเราได้คุยกับเพื่อนแล้วเพื่อนมันก็ทำตาม เมื่อก่อนเพื่อนมันไม่ค่อยทำตาม เราเลยมาคุย เอาเรื่องนั้นเรื่องนี้มาคุย เพื่อนมันทำตาม มันก็ดีที่ เราคุย มันไปทั้งหมดเลย

ผู้สัมภาษณ์เล่าเรื่องนี่ย่อ ๆ ให้เจ้าของล้งฟัง เจ็บอกว่า อยู่ตลาดหนะจะมีคนเขมรอยู่คนนึง คนนี้ เจ้านายเค้าให้อำนาจตัดสินใจ สามารถเลือกซื้อกุ้งได้เลย ไว้ใจแบบปล่อยให้ตัดสินใจทำนู่นทำนี่ ได้เลย อะไประมาณนั้น เค้าคงไปคุยกับคนนั้นหละมั้งว่า เห็นเค้าทำได้ เราก็ตองทำได้บ้าง

การสัมภาษณ์ที่ 8 พนักงานรายเดือนโรงงานแควทีฟ วอลเคโน

ผู้ให้สัมภาษณ์ : พุดไทยไม่ค่อยเก่ง

ผู้สัมภาษณ์ : ทำมานานยังครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เกือบสี่ปีแล้ว

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนแรกทำอะไรครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็แกะกุ้ง

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วทำไมได้มาเปลี่ยนเป็นรายเดือนหละครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็เสียเค้าก็ดูประมาณปีนึง เค้าก็เรียกขึ้นมาทำ

ผู้สัมภาษณ์ : พี่ทำอะไรบ้างครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ทำรายเดือนก็ ออกตลาดกุ้ง กลับมาก็ช่วยทำงานที่ล้ง นิดหน่อย ประมาณเจ็ด

โมงก็ไปนอน

ผู้สัมภาษณ์ : ออกตลาดนี้ต้องทำอะไรครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เสียให้เขียนตัวน้ำหนักกุ้ง เขียนชื่อแพก็เขียน ตะกร้า ก็ตะกร้าก็ตะกร้า

ผู้สัมภาษณ์ : ยากมั้ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ไม่ยากเท่าไรหรอก ก็เขียนหนังสือได้นิดหน่อย ได้ไม่เยอะ

ผู้สัมภาษณ์ : มีครั้งไหนมั้ยครับที่รู้สึกทำงานได้ดีขึ้น หรือเก่งขึ้น

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่รู้ครับ

ผู้สัมภาษณ์ : มีมั้ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ตอนแรกก็ไม่ใช่ครับ ก็ดูพี่ครับ เคื่ก็สอนทำอย่างนี้แบบนี้ ดองกุ้งอย่างนี้
อย่างนี้

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วได้มั้ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ตอนนั้นก็ทำได้ ตอนแรกก็ไม่ได้ครับ

ผู้สัมภาษณ์ : ทำไมถึงได้ครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็พยายามครับ พยายามทำ พยายามดูคนเก่า แล้วก็ดูเค้าก็ทำตามเค้า ทำนาน ๆ
ก็เป็น

ผู้สัมภาษณ์ : มีวันไหนที่รู้สึกภูมิใจมั้ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็มีครับ

ผู้สัมภาษณ์ : ยังไงครับวันนั้น

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ทำได้เยอะ ๆ ทำได้กำไรเยอะ ๆ ก็ดีใจครับ

ผู้สัมภาษณ์ : เรารู้อะไรครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็พี่เค้าคือน้ำหนัก คิดเปอร์เซ็นต์ ได้กำไรดี

ผู้สัมภาษณ์ : ออ เราจะมาตีใจตอนสุดท้าย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ

ผู้สัมภาษณ์ : แล้ววันนั้นเราทำอะไรครับ ถึงดีใจ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไปที่ตลาดกุ้ง เขย่าของได้ดี ดูน้ำหนักดี

ผู้สัมภาษณ์ : ทำไมวันนั้นถึงคิดว่าดีกว่าหะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : วันต่าง ๆ ก็ทำไปก็ไม่ค่อยดีเท่าไรครับ ทำไปก็ขาด ไม่มีกำไร

ผู้สัมภาษณ์ : ทำไมวันนั้นถึงดีครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็กุ้งมีน้ำหนักดีครับ กุ้งมันสด ทำไปก็ได้ดี

ผู้สัมภาษณ์ : อยู่ที่ที่ชอบอะไรบ้างครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็มีครับ ชอบที่มาอยู่กับเสีย เสียก็รักทุกคน ไม่ลำเอียง

ผู้สัมภาษณ์ : ทำไมถึงได้จดหะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : จดน้ำหนักกุ้งใช้มั้ยครับ เสียเปลี่ยนให้พี่คนที่จดเค้าอยู่สูง ให้ผมจดเขียนน้ำหนัก

ต่อครับ

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนนั้นรู้สึกยังไงครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : คิดว่าทำไม่ได้มั้ง เฮียก็บอกว่า ต้องพยายาม ต้องสู้ ค่อยๆ ทำ ทำตามเฮียก็ทำได้ครับ เฮียเค้าสอน ตอนออกตลาดกั้ตอนซั้ก็ต้อดู แบบนี้แบบนี้ กลับมาแล้วก็กรวดน้ำหนัก ตรวจจากของเค้แล้วก็ดูที่ของเรา มันเหมือนกันหรือว่าต่างกัน แล้วก็ดูสังเกตที่ละใบที่ละใบ

ผู้สัมภาษณ์ : งงมัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ตอนแรกกั้

ผู้สัมภาษณ์ : นานมัยกว่าจะได้

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เกือบเดือนนั้ครับ

ผู้สัมภาษณ์ : เริ่มรู้ตัวว่าได้ ได้อยังไรครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : อ่านหนังสือได้ ก็คิดเป็น ก็ดูไป ก็ดีขึ้นกว่าแต่ก่อน

การสัมภาษณ์ที่ 9 พนักงานรายเดือนโรงงานแอกทีฟ วอลเคโน

ผู้สัมภาษณ์ : พี่เย็นทำอะไรบ้างครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ ถามว่าผมทำกั้ ตอนแรกผมก็ออกทำนะครับ (ตลาดทะเลไทย)

ผู้สัมภาษณ์ : ออกทำ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ ออกทำมาแล้ว ผมก็มาช่วยตองกั้พี่พลนะครับ

ผู้สัมภาษณ์ : เตียนั้ออกทำอยู่มัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ยังออกอยู่นะครับพี่

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วก็กลับมาตองด้วย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ กลับมาตองด้วย

ผู้สัมภาษณ์ : ออกทำนี่คือ ทำอะไรครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็คือเอากั้ขึ้นรถแล้วกั้เวลาเขาตักให้แล้ว ลูกนั้องที่แพตักให้แล้ว เรากั้ต้องเขย่า ด้วยนะครับพี่(เขย่าเพือให้นั้ออก เวลาซั้หนัก)

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนที่ฝึกทำอนั้ มีคนสอนมัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มีนะครับ ช่วงนั้ก็มี พี่พลแล้วกั้พี่ตา ช่วยสอนผมครับ ช่วยดูแลผมครับ

ผู้สัมภาษณ์ : สอนอะไรครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เวลาซั้กั้ เราตองทำยังงั้ ยังงั้ เขากั้บอกให้รู้นะครับ

ผู้สัมภาษณ์ : ยากมัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่ยากเท่าไรหรืออก อยากรู้ อยากรจะเป็นนี่ กั้ตอง พัฒนานะ

ผู้สัมภาษณ์ : เราตองดูอะไรบ้างครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ดูน้ำหนักนะครับพี่ เราตองดูน้ำหนักเขาด้วยนะครับ ถ้าเขาซั้ไม่ตรงนี่ เรากั้ต่อ ได้ครับ(น่าจะหมายถึงบอก)

ผู้สัมภาษณ์ : เราต้องดูตราซึ่งว่าครบหรือเปล่า บางทีก็บอกรับแล้ว แล้วก็ยกออกเลยเงี้ยหรือ
ครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ

ผู้สัมภาษณ์ : มีวันไหนที่รู้สึกภูมิใจมั้ยครับ ว่าทำงานออกมาได้ดี

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ทำงานได้ดีผมก็ยังไม่รู้เหมือนกันนะครับ

ผู้สัมภาษณ์ : ดีที่สุด

ผู้ให้สัมภาษณ์ : นี่ก็ยังไม่ดีที่สุดเลยครับพี่ ผมก็ยังแน่ใจตัวผมนี้ยังไม่ดีที่สุดเลยครับ

ผู้สัมภาษณ์ : ยังไงครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เพราะว่าเวลาช่วงกึ่งนี้ เวลาช่วง เดี่ยวผมก็ไปตักเพื่อนใช้มั้ยครับ ไปตักที่เพื่อน
บางคนก็ไม่ช่วยดูแลแทนผมนะครับ

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วมันไม่ดียังไงครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มันไม่ดีตรงที่ผมว่า พี่เหลืองานผม ที่ทำมา หลายปีมาแล้ว แต่ในใจของผม ทำ
ไม่ค่อยดีเท่าไรหรอกครับ

ผู้สัมภาษณ์ : หมายถึงว่ายังดูแลไม่ทั่ว หย่าเงี้ยหรือครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ

ผู้สัมภาษณ์ : มีวันไหนที่รู้สึกดีกว่ามั้ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ อีกเดือนนึงหละมัง

ผู้สัมภาษณ์ : อ่า ... ไม่ๆ ที่ทำมาอะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ที่ทำมา

ผู้สัมภาษณ์ : มีเหตุการณ์ที่รู้สึกว่ามันออกมาดีมั้ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มีนะครับ

ผู้สัมภาษณ์ : เป็นยังไงครับ

(มีเสียงโทรศัพท์)

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ขอโทษนะครับพี่

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ เอาเลยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เมียผมโทรมานะครับ

(รอพี่เค้าคุยโทรศัพท์)

ผู้สัมภาษณ์ : ยังไงครับ ต่อครับ วันนั้น ที่วันนั้น ที่บอกรู้สึก

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ที่รู้สึกที่ผม ทำมาได้ดี เพราะว่าเสียบอกผม ต้องทำอย่างนี้

ผู้สัมภาษณ์ : วันนั้นคือเกิดอะไรขึ้นครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : วันนั้นคือ ผมชั่งกึ่งผิดนะครับ ชั่งกึ่งผิด เสียก็บอกว่า ใครชั่ง ผมก็รับผิดชอบ
ผมช่างนะครับ แล้วเสียก็ได้สอนมา ผมก็ทำ ทำตามเสียสอนนะครับ ทำตามเสียสอนแล้วก็ ในใจ
ของผมหะ โอ้ ทำงานนี้ได้ดีขึ้นแล้วนะครับ

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ ก็มีวันหนึ่งที่ซั้งผิต เฮียก็เลยมาสอน

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ

ผู้สัมภาษณ์ : แต่ก่อนนี้ เฮีย ยังไม่สอน

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ยังไม่สอนเท่าไร

ผู้สัมภาษณ์ : ครับ เฮียสอนว่ายังไงครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เฮียสอนว่า ถ้าเรื่องงานนี้ไม่ต้องให้ผิต เวลาซั้งนี้ก็เหมือนตั้งสมาธินะครับพี่ อย่าลืมมาก

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเราก็กเลยไปตั้งสมาธิ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ คิดไว้ในใจ วันนี้ทำไม่ถูก ต้องมีวันข้างหน้าที่ต้องทำให้ถูกนะครับ

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ พอเฮียสอน เราก็กเลยลองทำดู เลยรู้สึกว่าจะทำได้ดี

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ ทำได้ดีนะครับ

ผู้สัมภาษณ์ : นอกจากตั้งสมาธิมีอย่างอื่นมั้ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่มีครับ มีแต่เรื่องซั้งก้อย่างเดียววะครับ

ผู้สัมภาษณ์ : เฮียว่า เฮียสอนหนิ แกดูมั้ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ดูครับ ต้องสำนึกในใจ

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วมาอยู่ที่นี้พี่รู้สึกประทับใจอะไรบ้างครับ ชอบอะไรเป็นพิเศษมั้ย (หัวเราะกัน เพื่อนเค้าแซวว่า อะไรก็ได้ บอกไปเลย)

ผู้ให้สัมภาษณ์ : รู้สึกว่าที่นี่ยังได้อยู่ได้ดีมากนะครับ

ผู้สัมภาษณ์ : เคยอยู่ที่อื่นมั้ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่เคยอยู่ที่อื่นนะครับพี่ แต่มาอยู่ที่นี้ ผมก็ไม่เคยออกไปไหนเลยครับ มาอยู่ที่นี้ ก็รู้ว่าที่นี้ทำงานได้ดี ตั้งค้ก็ออกดีนะครับ ไม่เคยโงงลูกน้องเลยครับ ... ครับ ... แค่นี้ครับพี่

การสัมภาษณ์ที่ 10 พนักงานรายเหมาโรงงานแอกทีฟ วอลเคโน

ผู้สัมภาษณ์ : มีวันไหนมั้ยครับที่รู้สึกว่าจะทำงานได้ดีขึ้น

ผู้ให้สัมภาษณ์ : คือมันต้องอย่างจี้ วันนี้สมมติว่าพี่แกะลิบโลไซม์ย พรุ่งนี้ก็ขึ้นไปป็นลิบสอง แล้วขึ้นไปอีกลิบสามโลลิบสี่โล เก่งที่สุดก็ลิบห้าลิบ ถึงนี้แล้วมีอีกก็ไม่ขึ้นแล้ว มันที่สุดแล้ว ยี่ลิบก็โล

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วทำยังไงครับถึงได้เยอะขึ้น

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ตอนแรกก็มีคนสอน ถ้าไม่มีคนสอนมันแกะไม่เป็น

ผู้สัมภาษณ์ : ยังไงเหอครับ .... คือต้องแกะอะไรยังไงครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : อ้อ ต้องแกะยังไงวะ แกะบางคนแกะไม่เหมือนกัน บางคนเอาช้อน บางคนก็แกะมีด บางคนก็ใช้ปลอกอะ พี่ใช้จอน

ผู้สัมภาษณ์ : ใช้อะไรนะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : จ๊อน ๆ

ผู้สัมภาษณ์ : อะไรนะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : จ๊อนกินข้าวหนะ

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ... ซ้อนกินข้าว แล้วพี่เคยใช้มาก็อย่างแล้วครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : พี่เคยใช้ทั้งหลายอย่างเลย ทั้งปลอกด้วย ทั้งมีดด้วย เวลาแกะผ่าเนี่ยใช้ซ้อนไม่สะดวกเท่าไร ใช้ปลอกดีกว่า ทั้งแกะทั้งผ่า แต่นี้แกะอย่างเดียวใช้ซ้อน

ผู้สัมภาษณ์ : อยู่ที่นี่ก็ใช้ซ้อนหรือครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ บางคนก็ใช้ปลอกแต่อยู่ที่คนที่ใช้ปลอกน้อย คนที่ใช้ซ้อนเยอะ

ผู้สัมภาษณ์ : ปลอกนี่คืออะไรครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ต้องใส่ที่มีมือมีเนี่ย อย่างเนี่ย(ทำท่าให้ดู)

ผู้สัมภาษณ์ : จากตอนเริ่มแกะหนิ นานเท่าไรถึงเก่งหละครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ตอนแกะนี้ ประมาณซักเดือนนึงเนี่ย ตอนแกะเนี่ย แกะกึ่งเนี่ยเวลาพูดเนี่ยมันง่ายเวลาทำเนี่ยมันไม่ ๆ ๆ ไม่ได้ง่ายเท่าไร ยากเหมือนกัน อย่างแกะอะ ต้องสู้ด้วย ถ้าไม่สู้ก็ไม่ได้ ต้องดูคนอื่นมั้ง คนอื่นเค้าเก่งหนะเค้าแกะยังไงเราก็ต้องสู้ต้องดูเค้า

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ... แล้วรู้ได้ไงว่าใช้ซ้อนเนี่ยมันเวิร์คสุด มันดีสุด มีคนบอกหรือครับ หรือว่าเห็นคนอื่น ?

ผู้ให้สัมภาษณ์ : อ้อใช่ คนอื่นมันเอาซ้อน เราก็เลยต้องลองใช้ดูใช้มัย

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนแรกพี่ใช้อะไรครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ใช้ปลอก แต่ว่าใช้ปลอกนี้สู้ซ้อนไม่ได้ ใช้ซ้อนหนะมันได้เยอะกว่า

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วมีครั้งไหนที่รู้สึกว่าได้มาก ๆ มัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มันต้องดูกึ่งก่อนหนะนะ กึ่งตัวใหญ่เยอะมันก็แกะสบายดี กึ่งวันไหนตัวเล็กเยอะโอ้ว.. ไม่อยากแกะเหมือนกัน

ผู้สัมภาษณ์ : ออ..มากึ่งตัวใหญ่ก็เลย...

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ ต้องสู้ ต้องได้เยอะ ๆ แกะเร็วกว่านะ ถ้ากึ่งตัวเล็กก็ซีเกียจหน่อยนึง

ผู้สัมภาษณ์ : ตั้งแต่มาอยู่ที่นี่แล้วรู้สึก ชอบอะไรบ้างมัยครับ รู้สึกประทับใจ ?

ผู้ให้สัมภาษณ์ : อ้อ มาอยู่ที่นี่เรอ เท่าแก่เค้าใจกว้าง ทั้งเจ้ทั้งเท่าแก่หละ อยู่ที่นี่ก็สบาย มันดีทุกอย่างนั่นแหละ มีเพื่อนนะ ไม่มีการทะเลาะกันหนะ อะไรวิวาทอย่างเงี้ย ดูดีตอนนี้ คนเขมรกับคนมอญอยู่ด้วยกัน พี่อื่นพี่ไม่เคยเห็นนะ ไม่มีนะ มีแต่คนมอญทั้งนั้น มีนี่ ทั้งกำพูชาทั้งคนมอญทั้งพม่า อยู่รวมทั้งหมด

ผู้สัมภาษณ์ : เอ๊ะพี่ตั้งแต่ใช้ซ้อนแล้วดีก็ไม่ใช่ออย่างอื่นแล้วหรือครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : อย่างอื่นไม่มีแล้ว มีแต่ซ้อน

ผู้สัมภาษณ์ : ก็คืนอันนี้แล้วเราก็เวิร์คที่สุดแล้ว

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ ๆ ๆ

การสัมภาษณ์ที่ 11 พนักงานรายเหมาโรงงานแอกทีฟ วอลเคโน

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนมาทำงานวันแรกทำอะไรบ้างครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : วันแรกก็ เวลามานี่ใช้มัยครับ

ผู้สัมภาษณ์ : ครับตอนเริ่มไปแกะเนี่ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ตอนเริ่มไปแกะก็ ไม่รู้เรื่องอะไรเลยครับ บอกคนเก่าครับ ก็ ก็ ถามว่าเออ พี่เค้าทำยังไงครับ เค้าบอกเค้าสอนหมดเลยครับ ว่าใส่อิมแบบนี้ใส่เน็แบบนี้(ชุดทำงาน)ปิดปากปิดอะไรนะครับ ก็ไม่เอาเออ เห็นผมเห็นอะไรนะครับ

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วตอนแกะหละครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ตอนแกะก็มีคนโตะร่วมกันหนะครับ เค้าสอนให้

ผู้สัมภาษณ์ : ยังไงครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ต่อมาก็สอนบอกว่า ออย่า ออย่าแกะนะ ดูดูพี่ก่อน พี่จับยังไงก็จับตามพี่

ผู้สัมภาษณ์ : ยังไงครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : บอกว่า ไม่เดือดร้อนหนะครับ จับเย็น ๆ

ผู้สัมภาษณ์ : ใช้อะไรแกะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ซ้อนหนะนครับ วันแรกก็ไม่ได้ทำอะไรครับ ไม่ได้ซังไม่ได้อะไร ขึ้นไปก็ดูคนเก่าแกะอย่างเดียว

ผู้สัมภาษณ์ : ไม่ได้แกะไม่ได้อะไร

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ ก็มองดูอย่างเดียว ก็เวลาถึงประมาณสามวัน ก็รู้เรื่อง รู้แกะ รู้สอย รู้ผ่าทุกอย่าง

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วยังไงต่อครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไปวันต่อไปครับ ก็ออกตัง เห็นคนเก่าออกตังได้เยอะ ก็ตัดสินใจ ทำใจตัวเองครับ ยังไงก็ต้องแกะได้ ทำได้

ผู้สัมภาษณ์ : แกะตอนแรกเป็นยังไงครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : จริง ๆ ก็ว่างนอนนิตนึ่ง เวลาคนไม่ขยันก็สู้ไม่ได้ครับงานนี้ งานไม่หนัก แต่งานนี้อดทน

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วกุงมีขาดมีอะไรบ้างมัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มีครับ มีขาดด้วย จริง ๆ คนใหม่นี้ แกะขาดเยอะ แต่ว่าคนเก่าก็บอกว่าไม่ต้องรีบแกะ ต้องใจเย็น ๆ กุงนี้ก็ไม่ต้องขาดเยอะ หัวหน้าอะไรนั้นก็ตัดเงิน เสียตัง ไม่ได้ตัง ไม่ได้ทำอะไรเงี้ยครับ คนเก่าบอกอย่างนี้ก็ต้องใจเย็น ๆ ไม่ต้องรีบใช้มัยครับ ต้องเย็น ๆ เหนือ ๆ (หัวเราะนิต ๆ)

ผู้สัมภาษณ์ : นานมัยครับกว่าจะแก่ง

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ประมาณเดือนนึ่งครับ เดือนหนึ่งก็รู้เบอร์ทุกอย่าง เบอร์หนึ่งเบอร์สองรู้ทุกอย่าง

แกะก็ไม่เคยขาด ก็คนเก่าปล่อยได้ ไม่ได้บอกอะไร ก็ทำ

ผู้สัมภาษณ์ : มีวันไหนมั๊ยครับที่รู้สึกที่เราแกะได้เก่งขึ้นแล้ว

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มีวัน อืม.. วันออกตังครับ จริงๆ เวลาช่าง คนใหม่ๆก็ไม่วู้เรื่องใช้มั๊ย ไม่วู้ว่าช่างได้ก็โล ก็จริงๆ อยากรู้ว่าตัวเองเก่งมั๊ย ก็ดูสภาพวันออกเงินหละครับ

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ พอเงินออกก็เลยรู้ว่าเราดีขึ้น ถ้าเงินมากขึ้นก็แปลว่าเราแกะดีขึ้น

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ ใช้ได้แล้ว ไม่ต้องไปไหนครับ

ผู้สัมภาษณ์ : เวลาหัดนี้ประมาณเดือนนึงหรือครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เวลาหัดนี้ต้องมีหัวหน้าบอกครับ หัวหน้าสอนทุกอย่าง แต่เวลาหัดนี้ต้องปวดหัวนะครับ แกะนี่ไม่เป็นไรนะครับ แกะได้ สอยได้ ผ่าได้ แต่เวลาหัดอย่างนี้ บางทีก็เอาตัวนี้มาตัดแยกเป็นสามตัวใช้มั๊ยครับ ก็ปวดหัวนิดนึง เวลาต่อไป เวลาเรารู้เรารู้ใช้ทำอะไรแล้วก็ไม่เป็นไรครับ(ผู้สัมภาษณ์คิดว่าผู้ให้สัมภาษณ์เข้าใจจากหัดแกะกึ่งเป็นคัตขนาดของกึ่ง)

ผู้สัมภาษณ์ : มีวันไหนมั๊ยครับที่รู้สึกว่า เออ...มันแกะดีที่สุด อะไอย่างเงี้ย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : อ้อ เวลาแกะดีที่สุดก็เวลาวันโรงงานมาใช้มั๊ยครับ โรงงานมาโรงงานมาตรวจหน้าใช้มั๊ยครับ ก็มีหัวหน้าบอกว่า วันนี้ต้องใจเย็นๆ ต้องมีอะไรนะ เออ ต้องมีหางด้วย ต้องมีอะไร ตัวขาดไม่ต้องมีเยอะ มีน้อยมาก ก็ต้องละเอียดนะครับ งานละเอียดใช้มั๊ยครับ เออ ต้อง เออ ต้องตัดสินใจแล้ว ตัวเองหนึ่งต้องทำดี เวลาไม่ตีก็ไม่ต้องตีใช้มั๊ยครับ เวลาคนโรงงานมาตรวจใช้มั๊ยครับ ต้องระวังตัวครับ ก็ตัดสินใจว่า ต้องแกะสวยๆ หางไม่ต้องขาด

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ วันนั้นเลยแกะดี

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับแกะดีมาก

ผู้สัมภาษณ์ : มีวันไหนที่รู้สึกแบบ โอ้ววันนี้แกะดีมากเลยแล้วรู้สึกภูมิใจมั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มีครับ

ผู้สัมภาษณ์ : วันนั้นเป็นยังไงครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ได้เยอะนะครับ ก็รู้สึกตัวเองได้เยอะ เป็นแปดสิบโล เป็นเงินก็ประมาณ พันหนึ่งร้อยบาทหะครับ

ผู้สัมภาษณ์ : แล้ววันนั้นเป็นยังไงครับ ทำไมถึงได้เยอะกว่าวันอื่น

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ว่าจริงๆ ก็อยู่นี่หะครับ ทำงานสู้ได้เยอะ เวลาไม่อดทนไม่สู้ก็ได้น้อย

ผู้สัมภาษณ์ : ออ แล้วแต่เรารู้สึกแต่ละวัน

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วทำไมวันนั้นถึงฮึดหะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : จริงๆ เวลาดู ดูสภาพกึ่งก่อนหะครับ เวลาคืนนี้ซื้อได้มาเยอะเลยเป็นสามสิบตันอย่างนี้ครับ คืนนั้นผมทำตั้งแต่ตีสองใช้มั๊ยครับ แล้วก็ไม่ลง(พัก)ทั้งวันเลยครับ ลงแต่ตอนเที่ยง

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ คือเราเห็นแล้วว่าวันนี้มาเยอะ เราก็เอาหละ วันนี้เต็มทีเลย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เต็มที่เลยครับ

ผู้สัมภาษณ์ : เออ... ตอนแรกที่พีหัดเนี่ยครับ คือ จากไม่ได้เนี่ย จากมันขาดมันอะไรอย่างเงี้ย แล้วรู้สึกว่ายัย ทำได้แล้ว เนี่ย มีที่รู้สึกอย่างนั้นมั้ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มีครับ มีครับ

ผู้สัมภาษณ์ : คือวันนั้น....

ผู้ให้สัมภาษณ์ : วันนั้นก็ รู้สึกครับ ตัวเองทำไม่ได้ อยากไปย้ายงาน แต่ว่าเมียผมบอกว่าไม่ต้องไปไหน งานนี้ไม่ค่อยหนัก แต่ว่าต้องอดทน ง่วงนอนแค่นี้เอง ว่าคนเก่าก็สู้ได้ คนใหม่ก็สู้ได้ เหมือนกัน แล้วมีใจเย็นใช้มั้ยครับ เวลาเมียพูดแบบนี้ก็ตั้งฟังเมีย

ผู้สัมภาษณ์ : พอบอกว่าใจเย็นแล้วยังไงต่อครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : คนเก่าก็บอกว่า ไม่ต้องใจร้อนไม่ต้องไปไหน อยู่เนี่ยเอง ก็อยู่เนี่ยเก็บเงินได้ ก็ต้องอดทนหน่อย บอกว่า พีเมื่อก่อนนะพีคนใหม่เหมือนกันใช้มั้ย พีก็ไม่รู้เรื่อง ไม่รู้จะแกะยังไง จับกั๊งยังงี้ ก็เวลาพูดดี ๆ เนี่ยครับ ก็ผมก็ฟังแล้วก็คิดดูใหม่หะครับ ต้องตัดสินใจ ต้องอดทน เวลาแกะกั๊งนี้ ถ้าคนใหม่นะครับ ต้องอดทน อดทนมากเลย

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วยังไงต่อครับ ก็กลับไปแกะหะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับกลับไปแกะ แกะแล้วก็ดูสภาพคนเก่าจับกั๊งก่อน เค้าจับยังงี้ แต่คนเก่าจับเร็วหะครับ รีบเลย คนใหม่นี้ไม่ได้รู้เรื่องอะไรเลย ก็ดู ประมาณลิบนาที่ ก็จับ จับตามครับ จับแล้วก็ จับช้อนก็รู้ว่าจับยังงี้หะครับ ต้องดูก่อน ดูคนเก่า

ผู้สัมภาษณ์ : ก็คือว่าตอนที่เรากะไม่ตี รู้สึกท้อเนี่ยพีเค้าก็มาลอบแล้วเราก็กลับไปแล้วตั้งใจดูอีกที

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ ตั้งใจ ต้องถอยหลังกลับดูคนเก่าก่อน แต่ว่าจริง ๆ คนเก่าไม่ได้บอกเรี่ย ๆ หะครับ ประมาชั่วโหมงก็บอกครั้งนึง ก็จริง ๆ งานนี้ไม่ใช่งานเร็วหะครับ ต้องเย็น ๆ หะครับ คนใหม่ คนเก่าเค้าก็ไม่ใช่ไรเค้ารู้แล้วใช้มั้ยครับ แต่คนใหม่ก็จริง ๆ ก็ต้องดูคนเก่ามาก ๆ เวลาไม่ดูก็แกะขาด

ผู้สัมภาษณ์ : พอเราดูแล้วเรายังไงครับ เลยทำตาม

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ ทำตาม

ผู้สัมภาษณ์ : มันเหมือนกับที่เราทำก่อนหน้านั้นมั้ย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่ ต้องเปลี่ยนแปลงทุกอย่างครับ เปลี่ยนเลย คนเก่าก็จับช้ายก็ช้ายไปหมดใช้มั้ย คนใหม่นี้บางครั้งก็ช้ายบางครั้งก็ชวอย่างงี้

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วพีเปลี่ยนมาเป็นยังไงครับถึงทำได้ดี

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็เปลี่ยนเป็นช้ายครับ แต่ว่าเดือนนึงก็ยาวมากครับ อดทน บังคับใจตัวเองมาก ๆ เลย

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วช้อนหะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ช้อนก็เปลี่ยนมาจับด้านขวาครับ

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วดีขึ้นเลยมั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ยังไม่ดีครับ ต้องเดือนนึง จริงๆ เดือนนึงก็ยังไม่เก่งนะครับ ต้องสองเดือนหรือสามเดือนอะไรอย่างนี้

ผู้สัมภาษณ์ : แล้ววันที่รู้สึกว่ามันเริ่มดีแล้วล่ะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : วันเริ่มดีแล้วก็ดูสภาพกึ่งครับ กึ่งนี้แกะได้หลายกิโล ก็แกะมีหางมัย จริงๆ คนใหม่นี้แกะไม่ค่อยมีหางหรือครับ

ผู้สัมภาษณ์ : วันนั้นเราแกะยังไงครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับก็เหมือนเดิม แต่ได้น้อย แต่กึ่งดีนะครับ กึ่งไม่ค่อยขาดเยอะ คือได้น้อยกว่าเมื่อวานแต่สวยกว่า

ผู้สัมภาษณ์ : วันนั้นทำไมถึงได้ดีล่ะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็จริงๆ เวลาแกะใช้มัยครับ ต้องรีบแล้ว รีบแกะแล้ว ไม่รู้ ไม่รู้ว่าหางมีมัยขาดเยอะมัย ไม่รู้อะไรเลย แล้วคนเก่าก็บอกว่า ไม่ต้องรีบ ต้องอดทนหน่อย ไม่ต้องเอาเยอะ ต้องเอาน้อยก่อน แล้วต่อไปถึงเอาเยอะขึ้นๆ ไปอย่างนี้ ต้องใจเย็นครับ

การสัมภาษณ์ที่ 12 พนักงานรายเหมาโรงงานแอคทีฟ วอลเคโน

ผู้สัมภาษณ์ : ช่วยเล่าเรื่องเกี่ยวกับการทำงานให้ฟังหน่อยได้มั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ตอนแรกก็มาอยู่กับน้ำ น้ำก็สอน อยู่ที่นี่ก็ประมาณสามปี

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนแรกแกะเป็นยังไงบ้างครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : แกไม่เร็วหรือก ประมาณสองเดือน น้ำสอน ก็แกะเป็นไป ตอนแรกก็ยาก ต่อไปก็ง่ายไปง่ายไป

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนไหนที่รู้สึกว่ามันง่ายขึ้นครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ประมาณสองเดือนแหละ ง่ายขึ้น แกะง่ายขึ้น

ผู้สัมภาษณ์ : มีวันที่รู้สึกว่ามันแกะได้ดีมากๆ มั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มี

ผู้สัมภาษณ์ : ยังไงครับ วันนั้น

ผู้ให้สัมภาษณ์ : กึ่งดีนะ

ผู้สัมภาษณ์ : พี่ใช้อะไรแกะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ช้อน

ผู้สัมภาษณ์ : ทำไมใช้ช้อนล่ะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : นำบอกใช้ช้อนก็ใช้ช้อน ก็อยู่กับน้ำ น้ำก็เป็นคนสอนให้

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนแรกๆ มีผิดบ้างมั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ตอนแรกมี แล้วน้ำดู น้ำก็บอกว่าเค้าไม่ให้ผิดนะ เค้าดู ทุกวันละ น้ำก็สอนสอน ก็แกะง่าย

ผู้สัมภาษณ์ : ทำยังไงถึงแกะง่ายหรือครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : แกะสองสามรอบ จะได้ง่าย

ผู้สัมภาษณ์ : เป็นยังไงหรือครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ตอนแรกแกะยากนะตอนแรก ถ้านานไปแกะง่ายไป ง่ายไป

การสัมภาษณ์ที่ 13 พนักงานรายเหมาโรงงานแอกทีฟ วอลเคโน

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนแรกที่มาทำเคยทำมัย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่เคยทำเลย

ผู้สัมภาษณ์ : แล้ววันแรกทำยังไงครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เค้สอนคะ เค้สอนแกะกึ่ง สอยยังงัฟ่ายังงั จิ

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนแรกได้แกะมัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : แกะ

ผู้สัมภาษณ์ : วันแรกเลย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : แกะ เค้พาแกะก็แกะเลย

ผู้สัมภาษณ์ : คนที่สอนนี้เป็น..

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ลูกพี่ลูกน้อง

ผู้สัมภาษณ์ : นานมัยครับกว่าจะแกะได้เยอะ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : (เงิบ...)

ผู้สัมภาษณ์ : กว่าจะแกะ ได้คล่องได้เยอะเนี่ย ใช้เวลา

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ..... สิบวัน

ผู้สัมภาษณ์ : ออ.. สิบวันก็ได้เยอะแล้ว

ผู้ให้สัมภาษณ์ : คะ เยอะแล้ว วันแรกได้ประมาณ เก้าโล

ผู้สัมภาษณ์ : ต่อมาก็มากขึ้นเรื่อย ๆ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : คะ

ผู้สัมภาษณ์ : มากสุดเท่าไรครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ประมาณยิบเจ็ด สามสิบ

ผู้สัมภาษณ์ : มีวันไหนที่รู้สึกแกะเก่งขึ้น เร็ว ๆ มัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : จำไม่ได้..หือ ๆ

ผู้สัมภาษณ์ : ก็คือ สิบวันก็ได้หมดแล้ว โดยที่ญาติเป็นคนบอกหนะหรือครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เค้บอกทำอย่างนั้นทำอย่างนี้หะคะ

ผู้สัมภาษณ์ : มีเทคนิคอะไรพิเศษมัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่มี (เงิบ..)

ผู้สัมภาษณ์ : มีวันไหนที่รู้สึกกว่า แกะได้ดีที่สุดมัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : จำไม่ได้

ผู้สัมภาษณ์ : ลองนึกดู แบบว่าวันนั้น ภูมิใจ อะไรอย่างเนี่ย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : (เงิบ....)

ผู้สัมภาษณ์ : มีมัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : (เงิบ....)

ผู้สัมภาษณ์ : มาอยู่ที่นี้ชอบอะไรที่สุดเหรอครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ที่นี้เหรอ ชอบอะไร หือ ๆ ๆ (หัวเราะ) ชอบแกะกึ่งนั้นแหละ ไม่ไปไหน อยู่ที่นี้แหละ

ผู้สัมภาษณ์ : ก็รู้สึกแกะแล้วสนุกเงี้ยเหรอครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : อยู่กับพ่อกับน้องอย่างนี้แหละ อยู่กันเยอะ อยู่กับเพื่อน

ผู้สัมภาษณ์ : ก็เป็นว่าลูกพี่ลูกน้องเป็นคนสอนเนอะ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ค่ะ

ผู้สัมภาษณ์ : สิวันก็เป็นแระ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ค่ะ

ผู้สัมภาษณ์ : อยากรู้จังเลยสิวันนี่ทำอะไรบ้าง ทำไมเป็นเร็วจัง

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เค้าสอนดี

ผู้สัมภาษณ์ : อย่างพี่จันก็ตั้งนานกว่าจะเป็น

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มาวันแกะก็แกะแล้ว เขาสอน

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเคยท้อบ้างมัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่เคย

ผู้สัมภาษณ์ : แบบเหนื่อยหรือว่าอะไรอย่างนี้

ผู้ให้สัมภาษณ์ : วันแรกก็เหนื่อยนิดเดียว แกะไม่เป็น เค้าสอนก็ เข้าใจ

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ วันแรกก็ไม่เป็น แล้วเริ่มเป็นวันไหนอะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็วันแรกไง เป็นนิดนึง

ผู้สัมภาษณ์ : ได้ดูเค้าเยอะมัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ดู เค้าสอนแหละ ต้องตั้งใจ ตั้งใจทำงาน

การสัมภาษณ์ที่ 14 พนักงานรายเหมาโรงงานแอกทีฟ วอลเคโน

ผู้สัมภาษณ์ : กว่าจะแกะกึ่งเป็นหนิ นานมัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : นานครับ สองสามเดือน

ผู้สัมภาษณ์ : มีช่วงไหนที่รู้สึกเก่งขึ้นมัย แบบวันไหนที่รู้สึกเก่งขึ้นเยอะ ๆ มัย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มีครับ เราต้องตั้งใจ ตั้งใจมันก็ได้เยอะ

ผู้สัมภาษณ์ : วันนั้นมันป็นยังไงครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : วันนั้นมัน ใจมันไม่คิดอะไร ไม่คิดที่อื่นนะ ใจมันคิดตั้งใจแคะกั๋งอย่างเดียวจะมันแคะได้เยอะ มัน แคะกั๋งไม่ตั้งใจก็แคะไม่ได้หะพี่ มันคิดมันมองคนอื่นแล้วมันคิดเรื่อย ๆ คิดอะไร

ผู้สัมภาษณ์ : วันนั้นทำไมถึง..

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็มันใจสงบ ไม่คิดอะไรเลย

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนแรกมันไม่สงบ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ ตอนแรกมันไม่สงบ มันอยากกลับบ้านมาก แล้วมันง่วง แล้วก็มันเหนื่อยแบบนี้ ไม่เคยเห็นไม่เคยเจอเลย งานแบบนี้

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วทำไมถึงเปลี่ยนมาตั้งใจได้หะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มันก็คิดมองคนอื่น เห็นคนอื่นทำได้เราทำไม่ได้มันก็ไม่ได้หะรอก มันต้องตั้งใจตามคนอื่น

ผู้สัมภาษณ์ : วันนั้นเราดูคนอื่น

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ เราไม่ดูคนอื่นก็ทำไม่ได้

ผู้สัมภาษณ์ : ดูคนอื่นแล้วเลยฮึดเงี้ยหะรอกครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ แต่ก็ต้องมีคนคอยให้กำลังใจด้วยนะ

ผู้สัมภาษณ์ : ยังไงครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็มีพี่น้องมาให้กำลังใจ ต้องสู้งานแบบนี้ ต้องสู้ ไปถึงที่บ้านแล้วต้องมีเงินใช้อย่างนี้นะ มีคนสอนเรา เราก็มีกำลังใจแคะ

การสัมภาษณ์ที่ 15 พนักงานรายเหมาโรงงานแคะที่ฟ วอลเคโน

ผู้สัมภาษณ์ : แคะกั๋งมานานมั้ยครับกว่าจะรู้สึกแคะได้เข้าที่

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ชักประมาณเดือนกว่า เดือนกว่าเราก็ตามเค้าทันแล้ว ชักนิด ๆ หน่อย ๆ

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนไหนที่เราารู้สึกว่าตามทันครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ตอนนั้นหะรอก เราก็แคะ คือว่าเราก็ไม่ได้คิดอะไร ตั้งใจว่า วันนั้นเราต้องตามให้ทันคนนี้นะ เราก็ตั้งใจแคะให้ทันเค้าอย่างเงี้ย มันก็ตามทันเค้า ก็ไกล้เคียงนิดหน่อยแต่ก็โอเค ก็แล้วแต่เราตั้งใจ

ผู้สัมภาษณ์ : แล้ววันนั้นทำไมถึงได้เยอะขึ้นหะรอกครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ตั้งใจด้วย แล้วก็ดูคนอื่นเค้าแคะเร็ว เราก็อยากจะเป็น เราก็อยากจะทำทันเค้าอย่างเงี้ย

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วทำไมถึงได้เร็วได้หะรอกครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ตั้งใจมากกว่า แอบดูด้วย

ผู้สัมภาษณ์ : ยังไงครับ เราไปแอบเห็นเค้ายังงัยครับ เราได้ทำตามมั้ย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ใช่ เราทำตามทุกอย่างที่แบบว่าเค้าแคะใช้ปาวคะ แอบมองมือเค้า แล้วเราก็แบบ

ว่าเอาที่ เค้าแกะนั่นแหละ ก็มาดู แล้วมันเป็นยังไงก็มาแกะตามเค้า ก็เหมือนขโมยดูเค้า ว่าเค้า แกะยังไงถึงได้เร็วอย่างเนี่ย แล้วเราก็เอาตามนั้น

ผู้สัมภาษณ์ : เรานึกยังไงว่าต้องไปดูเค้าครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เราแกะไม่ค่อยคล่องงะ เราต้องไปดูเค้าก่อน

ผู้สัมภาษณ์ : พอเห็นเค้าแล้วเรารู้เทคนิคหรือครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ใช่ค่ะ

ผู้สัมภาษณ์ : มันต่างกับที่เราแกะหรือครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ต่างกันมากเลยแบบว่า เค้าแค่สองชั้น เราสามชั้น

ผู้สัมภาษณ์ : สามชั้น

ผู้ให้สัมภาษณ์ : แบบว่า หัวแล้วก็กลางแล้วก็หาง เค้าแค่สองชั้น เค้าหัวแล้วก็หางไปเลยอย่างเงี้ย มันก็ผิดกันตรงที่สามกับสอง

ผู้สัมภาษณ์ : ออ เราไปแกะ หัว กลาง หาง แต่เค้าแกะ หัวแล้วก็หางไปเลย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ใช่ค่ะ

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเรารู้ได้ไงครับว่าต้องทำยังไง

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ต้องพยายามดูเค้า

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วตรงกลางมันไปอยู่กับหัวหรือหางละครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ตรงกลางมันไปอยู่กับหาง

ผู้สัมภาษณ์ : ก็คือหัวแล้วก็

ผู้ให้สัมภาษณ์ : คนละครึ่ง แบ่งกันคนละครึ่งอย่างเงี้ย(ทำมือ)คือว่าเราแกะครึ่งนึงหัวครึ่งนึงหาง แต่เมื่อก่อนเราแกะหัวหางแล้วก็กลาง อย่างเนี่ย แต่ว่าดูเขาแล้วมันมีสองชั้นเองอย่างเงี้ย

ผู้สัมภาษณ์ : เราก็เลยลองมาฝึก

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ใช่ค่ะ

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเป็นไงบ้างครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ได้ค่ะ

ผู้สัมภาษณ์ : เร็วขึ้นหรือ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : แพ้เค้าซักโล สองโล สามโล ประมาณเนี่ย

ผู้สัมภาษณ์ : เพิ่มขึ้นก็โลครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เพิ่มขึ้น ก็ แบบว่าเค้ายิบทำให้ป่าวคะเราก็แค่ยิบสามยิบสอง เงี้ย

ผู้สัมภาษณ์ : ใจครับ ตอนที่เราเนี่ยเปลี่ยนจากสามชั้นมาเป็นสองชั้นเนี่ยทำให้เราเพิ่มขึ้น

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ขึ้นซักประมาณห้าหกโลหะคะ

ผู้สัมภาษณ์ : เพิ่มขึ้นห้าหกโลเลยหรือครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เมื่อก่อนเราแกะได้ซักสิบกว่าโล นี่คือสิบหกสิบเจ็ดแล้วก็เรื่อย ๆ เงี้ย ก็สามสิบ ะไรประมาณเนี่ย ก็ขึ้นเรื่อย ๆ ได้คล่องแล้วสามสิบ อย่างเงี้ย

ผู้สัมภาษณ์ : มีอันอื่นอีกมั้ครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่มีค่ะ

ผู้สัมภาษณ์ : ก็เห็นเค้าแกะเค้าอะไรเราก็ทำตามเค้า

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ค่ะ

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ...

การสัมภาษณ์ที่ 16 พนักงานรายเหมาโรงงานแอกทีฟ วอลเคโน

ผู้สัมภาษณ์ : ฝึกนานมั้ครับ ฝึกแกะกั๋ง

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครึ่งเดือน

ผู้สัมภาษณ์ : ครึ่งเดือน

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ

ผู้สัมภาษณ์ : เป็นเลย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ

ผู้สัมภาษณ์ : ฝึกยังงิงหะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : (เงียบ....)

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนแรกมาฝึกแบบ แกะเลยหรือว่ามีคนสอนมีคนบอกมั้ อะไรยังงิง

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มี มี คนบอก .....

ผู้สัมภาษณ์ : คือครึ่งเดือนก็แกะได้ดีเลย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ

ผู้สัมภาษณ์ : รู้ตัวได้งิงครับว่า ตอนนั้นเริ่มแกะได้ดีแล้ว

ผู้ให้สัมภาษณ์ : แกะได้ดีขึ้น

ผู้สัมภาษณ์ : ยังงิงครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : แกะมีหาง มีอะไร

ผู้สัมภาษณ์ : ออ มีหางนี้ก็คือ แกะดีแระ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : แกะเร็ว

ผู้สัมภาษณ์ : รู้สึกตัวตอนไหนครับว่า แกะเร็ว

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ตอนเวลาชั่ง

ผู้สัมภาษณ์ : วันที่คิดว่าแกะได้ดี อะไรเงีย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : (เงียบ....)

ผู้สัมภาษณ์ : ค่อยๆ พุด ค่อยๆ พุด ก็ได้

ผู้ให้สัมภาษณ์ : (เงียบ....)

ผู้สัมภาษณ์ : อ่า อะไรที่ทำให้รู้สึกว่ามันงังขึ้น

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ที่ฝีม้อตัวเอง

ผู้สัมภาษณ์ : ครับ เราไปทำอะไรถึงเก่งขึ้นกว่าเมื่อวาน

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ลู๊ใจ

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วมันเกิดอะไรขึ้นบ้าง

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่มีครับ

ผู้สัมภาษณ์ : ก็ ทำเรื่อย ๆ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ตั้งใจทำ (พักไป ไปตามคนช่วยแปล)

ผู้สัมภาษณ์ : มีเหตุการณ์ไหนที่ทำให้รู้สึกที่เราเก่งขึ้นมัย

ผู้แปล : คำว่าตั้งใจที่วันนั้นแกะได้เยอะ อย่างเงี้ย สมมติวันนี้เค้าแกะได้สิบโลใช้ปะ วันข้างหน้าได้สิบห้าโล เค้าก็ตั้งใจ ที่ได้เยอะขึ้น

ผู้สัมภาษณ์ : แล้ววันที่รู้สึกตั้งใจที่สุดเนี่ย วันนั้นมันเป็นยังไง

ผู้แปล : คำว่าจำไม่ได้

ผู้สัมภาษณ์ : ช่วงที่เราแกะเนี่ย จากที่เราแกะขาด แล้วเริ่มแกะไม่ขาด เราได้ไปเปลี่ยนแปลงอะไรหรือเปล่า

ผู้แปล : เปลี่ยนแปลงค่ะ ต้องดูเค้า

ผู้สัมภาษณ์ : ดูนึงครับ

ผู้แปล : ก็แกะต่อหน้ากันก็ดูแบบว่า ตอนตะคองเค้าตะคองยังไง เราตะคองยังไง จะได้ไม่ขาดอย่างเงี้ย

ผู้สัมภาษณ์ : ทำให้ดูได้มั้ยครับว่า ตอนแรกเราทำยังไง แล้วเราเปลี่ยนมาเป็นยังไง

ผู้ให้สัมภาษณ์ : (เงี้ยบ)

ผู้สัมภาษณ์ : ซ้ำอายเนอะ

ผู้แปล : คือเรื่อย ๆ เค้าซ่อมด้วย

ผู้สัมภาษณ์ : อยู่ที่นี่บังคับมาป่าวครับ

ผู้แปล : ไม่หรอกค่ะ เต็มใจมาเอง

ผู้สัมภาษณ์ : กะว่าจะมาเก็บเงินหรือ

ผู้แปล : คำว่าส่งไปให้แม่หมดค่ะ

ผู้สัมภาษณ์ : ก็โอเคครับ

การสัมภาษณ์ที่ 17 พนักงานรายเหมาโรงงานแอกทีฟ วอลเคโน

ผู้สัมภาษณ์ : หัดนานมัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ ไม่นานเนอะ ประมาณครึ่งเดือน

ผู้สัมภาษณ์ : มีคนบอกมัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มีครับ

ผู้สัมภาษณ์ : ยังไง

ผู้ให้สัมภาษณ์ : บอกว่า แกะต้องมีหาง ดูดูคนอื่นด้วย

ผู้สัมภาษณ์ : เค้าบอกให้ดูคนอื่น

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ ดูมือคนอื่น คนอื่นแกะยังไงแล้ว ทำตาม

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนนั้นแกะขาดเธอครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ ขาด ไม่มีหาง ไม่มีคางอะไร

ผู้สัมภาษณ์ : ออ แล้วดูแล้วเป็นยังไงครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ดูแล้วก็ ถามเขา

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเค้าบอกมัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : บอกครับ

ผู้สัมภาษณ์ : เค้าว่า

ผู้ให้สัมภาษณ์ : (เงิบ)

ผู้สัมภาษณ์ : เค้าบอกว่ายังไงเธอครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : (เงิบ)

ผู้สัมภาษณ์ : ปกติไม่ได้คุยภาษาไทยกันใช่มัยครับ .... มันพูดเป็นไทยยากเธอครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ

ผู้สัมภาษณ์ : เตี่ยวให้พี่เค้ามาช่วยแปลนะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ

ผู้สัมภาษณ์ : (ไปตามคนอื่นมาช่วยแปล)

ผู้สัมภาษณ์ : เล่าได้ใช่มัยครับ แต่ไม่ถนัดไทย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ

ผู้สัมภาษณ์ : เมื่อกี้พี่เค้าบอกว่า ตอนที่กุ่มันขาดเนี่ย ก็เลยไปถามคนอื่น คนนั้นเค้าว่ายังไงครับ

ผู้แปล : แกะยังไงให้เร็วแล้วไม่ให้ขาดไซปะ เค้าว่า ต้องเอามือประครองกลางไว้

ผู้สัมภาษณ์ : ก่อนหน้านั้นได้ทำมัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ทำครับ

ผู้สัมภาษณ์ : ทำ แต่ก็ขาดเธอ พอเค้าบอกให้ทำมัน...

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ทำเบาๆ เบาๆ

ผู้แปล : ทำเบา ถ้าแรงมันขาด

ผู้สัมภาษณ์ : เริ่มทำได้ตอนไหน

ผู้ให้สัมภาษณ์ : นาน ห้าปีแล้ว

ผู้สัมภาษณ์ : ช่วยถามเค้าว่า มีวันไหนหรือเหตุการณ์ไหนที่ทำให้รู้สึกว่าตัวเองเก่งขึ้นมัยครับ

ผู้แปล : ก็ สมมติว่าวันนี้ได้สลิปโลไซ่ปาว ดูคนอื่นแล้วก็สู้ สู้แบบว่า สู้ไม่ออก เราก็ได้นำหนักขึ้น หยั่งจี้ (ไม่ออกก็คือไม่เดินออกมาพัก)

ผู้สัมภาษณ์ : ยังไงครับ คือเห็นคนอื่นได้เยอะกว่าเธอครับ

ผู้แปล : ช่วย เห็นได้เยอะกว่าแล้วเราก็สู้ พยายามตามเค้า

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ พยายามตามเค้า

ผู้แปล : ช่วย ให้มันใกล้ๆ เคียงกัน

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วยังไงต่อครับ แล้วได้มัย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ได้

ผู้สัมภาษณ์ : วันที่คิดอย่างนั้น อยู่มานานเท่าไรถึงเกินวันนั้นขึ้นครับ

ผู้แปล : ประมาณซีกสองอาทิตย์

ผู้สัมภาษณ์ : วันนั้น ยังไงครับ

ผู้แปล : แกะได้ไม่เท่ากัน ก็คือเค้าแกะได้ลิบโลอย่างเงี้ย เราก็แปดโล เจ็ดโล ประมาณนี้

ผู้สัมภาษณ์ : พอรู้สึกอย่างนั้นแล้วทำยังไงครับ มันเปลี่ยนมัย

ผู้แปล : เค้าบอกเปลี่ยนไป

ผู้สัมภาษณ์ : เปลี่ยนยังไงครับ

ผู้แปล : บอกตัวเองว่าเปลี่ยนไปแระ ต้องพยายามกว่านี้อีก

ผู้สัมภาษณ์ : พอเปลี่ยนแล้วมันเป็นยังไงครับ ช่วยเล่าระหว่างก่อนเปลี่ยนกับหลังเปลี่ยนว่า ต่างกันยังไงได้มัยครับ

ผู้แปล : เค้าว่าเค้าเหนื่อยใจ ที่แบบว่า ทำไมแกะไม่เป็น เค้าก็เหนื่อยใจ ทำไมคนอื่นแกะได้ ทำไมเค้าแกะไม่ได้

ผู้สัมภาษณ์ : ก็ทุกวันที่ได้น้อยอยู่แล้ว แล้วทำไมอยู่มาวันนึงถึงรู้สึกขึ้นมาทะเลครับ

ผู้แปล : ก็ที่วันนั้นได้น้อย แล้วต่อมาเค้าก็ตั้งใจแกะ แล้วเค้าก็ได้เยอะ

ผู้สัมภาษณ์ : เป็นวันที่เงินออกด้วยมัย เกี่ยวมัย

ผู้แปล : ตอนนั้นเค้าแกะใช้ปะ เค้าก็เห็นเงิน สามวันใช้ปะ ได้แคร์อยเดียวเค้าก็เหนื่อยใจใช้ปะ แต่ต่อมาเค้าก็พยายามให้มันได้เยอะขึ้นอย่างเงี้ย แล้วก็เรื่อยๆ แกะแล้วมันแพ้เค้าครั้งต่อครั้งอย่างเงี้ย

ผู้สัมภาษณ์ : ทำอะไรให้มันได้เยอะขึ้นหะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เร็ว

ผู้สัมภาษณ์ : เร่งเอาเลย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เร่งเลย

ผู้สัมภาษณ์ : นานมัยครับถึงพอใจ จากวันนั้น

ผู้แปล : เดือนกว่าๆ

ผู้สัมภาษณ์ : มาอยู่ที่นี้ชอบอะไร ประทับใจอะไรมัยครับ

ผู้แปล : เค้าว่า ชอบที่ เท่าแกไม่ซีเรียส

การสัมภาษณ์ที่ 18 พนักงานรายเหมาโรงงานแอกทีฟ วอลเคโน

ผู้สัมภาษณ์ : เล่าเรื่องของพี่ให้ฟังซักหน่อยได้มั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เรื่องผมเหรอ

ผู้สัมภาษณ์ : เป็นไงมาไง มานี่อะไรเงี้ย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ออ... ไม่มีอะไรหนิครับ แต่ว่า ผมอยากจะมาที่นี้่อยากทำงานที่นี้่ครับ

ผู้สัมภาษณ์ : แต่ก่อนทำอะไรครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : แต่ก่อนหนะผมไม่ได้ทำที่นี้่ ผมทำที่กำพา

ผู้สัมภาษณ์ : ทำอะไรครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ทำแกะกุงนี้่แหละครับ

ผู้สัมภาษณ์ : ออ พี่แกะมาก่อนแล้ว

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ

ผู้สัมภาษณ์ : แกะมานานยังครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ตรงนั้นแกะได้แค่ สามปีครับ

ผู้สัมภาษณ์ : ตรงนั้นที่แรกเหรอ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ที่แรกหนะผมมาก่อน ผมลงเรือก่อน ได้แค่เก้าเดือน งานนั้นหนักมาก ผมหนะ
ทำไม่ไหว เลยขึ้นมาแกะกุง

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วก็ย้ายมานี่

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ผมย้ายแล้ว ผมไม่ใช่ย้ายมาที่นี้่ครับ ผมไปที่ ย้ายที่กำพา ผมจะถึงที่เพชรบุรี

ผู้สัมภาษณ์ : ไปเพชรบุรี !

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ เค้าเรียกอะไร ปากท่อมั้ง

ผู้สัมภาษณ์ : ไปทำอะไรครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ผมไปทำ แกะเปลือกมะม่วงครับ ทำได้แค่หนึ่งเดือน

ผู้สัมภาษณ์ : ปลอกเหรอครับ เอมืดปลอก

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มีด มีดแบบแกะเปลือกหนิ โลละทำลิสตางค์

ผู้สัมภาษณ์ : ออ.... ครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : แล้วก็ได้แค่เดือนนึ่งเอง ก็ได้ตั้งน้อยไป ก็ใช้ไม่พอ กินไม่พอ ผมอยากมาที่นี้่ก็
อย่างนี้่ครับ

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วรู้จักที่นี้่ได้ไงครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : รู้จักก็มันติดต่อกันที่ ถามที่กำพา แล้วก็คนรู้จักก็มีคนที่หมู่บ้านเดียวกัน

ผู้สัมภาษณ์ : โทรคุยเหรอครับ หรือไง

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ คุยแล้วเขาก็ว่า ที่นี้่รับคนงาน

ผู้สัมภาษณ์ : ก็เลยอยากมา

ผู้ให้สัมภาษณ์ : อยากมา มาเอง แล้วก็ที่นี้่ไม่รู้เรื่อง ผมจะมา มาแล้วก็เข้ามาหาเค้าเค้าจะ

รับผิดชอบ เสียก็ให้ผมอยู่

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ.. แล้วตอนที่หัดหนะครับ เออ... หัดที่ก่อน

ผู้ให้สัมภาษณ์ : อ้อที่ก่อนหนะ ที่ก่อนนุ่นมัน มันเหมือนกับที่นี่เลยครับ

ผู้สัมภาษณ์ : มีวันไหนที่รู้สึกว่าจะได้เก่งขึ้นมั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ใช่ครับ เก่ง ตอนนั้นหนะผมเก่งที่สุดเลยอะ อยู่ที่นั่นหนะ

ผู้สัมภาษณ์ : ที่เก่า

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ

ผู้สัมภาษณ์ : ตั้งแต่หัดเนี่ย จนเก่งหนินานมั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่ครับ ทำเก่งแล้วเราทำเยอะก็ได้เยอะ แค่นั้นเอง

ผู้สัมภาษณ์ : ก็เดือนครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ผม แกะใหม่ๆ ได้วันละประมาณสองสามโลเอง ได้แค่เดือนสองเดือนหนะเก่ง
มา ได้ยี่สิบ ยี่สิบห้า แล้วก็ขึ้น ขึ้นเรื่อยๆ ได้สามห้าสี่สิบ ถ้ากึ่งตัวใหญ่นี้แค่ห้าสิบกว่าๆ หนี ได้

ผู้สัมภาษณ์ : ยี่สิบห้าห้าก็สุดแล้ว

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ยี่สิบห้าห้าก็โล กุ้งมาเยอะๆ กุ้งตัวใหญ่ แล้วมรเวลาแกะเยอะๆ ก็ได้แค่สามสิบ
กว่า สี่สิบก็ได้ กุ้งน้อยก็ได้หน่อย กุ้งเยอะก็ได้เยอะ

ผู้สัมภาษณ์ : ก็หัดเรื่อยๆ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ

ผู้สัมภาษณ์ : วันไหนที่รู้สึกว่าจะตัวเองเก่งขึ้นมั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ผมก็จำไม่ได้แล้วครับ(หัวเราะ) นานแล้ว

ผู้สัมภาษณ์ : มีวันที่ได้เยอะๆ แบบเป็นประวัติการณ์มั๊ย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : วันที่ได้เยอะๆ กุ้งมาเยอะก็ได้เยอะหนะครับ

ผู้สัมภาษณ์ : เยอะที่สุดที่เคยได้นี้เป็นยังไงครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เยอะที่สุด ที่นั่นหะอครับ

ผู้สัมภาษณ์ : ตั้งแต่ทำมา

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ตั้งแต่ทำมา ผมจำได้ ได้แค่หกร้อยกว่าบาท แค่จำได้ กุ้งก็โลผมไม่ได้ดูมาเลยห
นะ หกร้อยกว่าๆ หกร้อยสี่สิบบาท สี่สิบบาท

ผู้สัมภาษณ์ : วันนั้นเป็นยังไงครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ เที่ยงคืนก็ตื่นแล้วครับ ประมาณหกโมงเจ็ดโมงก็ซั้งที่นึ่ง ซั้งไปทีเดียว ก็แกะ
ต่อไปเรื่อยๆ ก็ถึงตอนเที่ยง ก็ซั้งอีกที่นึ่ง ได้สองที กุ้งได้ประมาณหกสิบโลกว่า แกะเรื่อยๆ แล้วก็
ผ่าต่อ แค่วันนั้น ผ่าไม่หมด พรุ่งนี้ผ่าต่อ

ผู้สัมภาษณ์ : ก็ ว่าแต่มีกุ้งก็ได้เยอะ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ใช่ กุ้งเยอะได้เยอะครับ มีกุ้งน้อย ได้แต่น้อย

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อครับ ประมาณเดือนนึงก็เก่งเนอะ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : แค่วันสองเดือนก็เก่งแล้วครับ

ผู้สัมภาษณ์ : มีคนสอนมั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ตอนแรกก็สอน สอนให้ผมแค่วันเดียวเอง แล้วก็ให้ผมแกะเอง ผมก็ดูคนอื่น ดูคนอื่นว่ามันแกะยังไง ทำยังไง คนไหนที่มันแกะเก่ง แกะเร็ว ผมก็ตามดู ตามแกะเค้า

ผู้สัมภาษณ์ : ตามไปดูคนที่แกะเก่งๆ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วต่างกับเราเยอะมั๊ยอะ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ เวลาผมแกะเก่งไปแล้วหะ ไม่เยอะหรอก มันเสมอๆ กัน

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนนี้น้หะ เค้าทำเหมือนเรามั๊ยครับ แกะ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เหมือน

ผู้สัมภาษณ์ : ที่เราไปดูเค้าว่าเค้าทำยังไง

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เหมือนกันครับ

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วต่างกันยังไงครับทำไมเค้าเยอะกว่า

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เค้ามาก่อน เค้าได้เยอะกว่า หะเค้าเป็นคนเก่า แล้วก็ผมก็ดูเค้า ตามแกะเค้า ผมแกะเป็นเก่งแล้วหะ มันเหมือนกับเค้า ได้แค่อีสิบล้อ ผมได้สิบบแปดสิบก้าโล แค่นั้น

ผู้สัมภาษณ์ : อืม.. แล้วทำไมเค้าเยอะกว่าครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เค้าเยอะเพราะเค้าเป็นคนเก่า เค้าเป็นคนเก่า เก่งกว่าผมหน่อย ผมก็เป็นคนใหม่ ตามเค้า ตามไม้ทัน

ผู้สัมภาษณ์ : พี่ใช้อะไรแกะ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ช้อนครับ

ผู้สัมภาษณ์ : แต่แรกเลยหรือครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ แต่แรกเลยใช้ช้อนครับ

ผู้สัมภาษณ์ : ก็เค้าสอนมาก็ทำอย่างนั้นมาตลอดเลย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ

ผู้สัมภาษณ์ : ไม่ได้เปลี่ยน

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่ได้เปลี่ยนครับ ผมแกะปลอกได้แค่เดือนนึงแกะไม่ได้ ได้แค่เดือนนึงแกะไม่ได้ แล้วก็ขาดเยอะ หางขาด กุ้งเสียเยอะ แกะไม่ได้ผมก็แกะกะช้อน

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ ตอนครั้งแรกใช้ปลอก

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ใช่ครับ

ผู้สัมภาษณ์ : แกะไม่ได้เลยเปลี่ยนมาเป็นช้อน

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เปลี่ยนเป็นช้อน

ผู้สัมภาษณ์ : ก็ดี

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ใช่ คนแกะกะช้อนหะกุ้งสวยกุ้งดี แกะกะปลอกหะกุ้งหะเสียมาก ผมไม่

อยากแกะกับปลอก

ผู้สัมภาษณ์ : อยู่นี้ เค้ใช้อะไรกัน

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ใช้ช้อนแหละครับ

ผู้สัมภาษณ์ : ไม่มีปลอกเลย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่มี คนใช้ปลอกก็มีแต่ว่าเค้แก่งแล้ว มีแค่สองสามคนมั้ง

ผู้สัมภาษณ์ : เค้แกะสวามัย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : สวามัย แกะแก่งมาแล้วหนะ ใช้ปลอก เมื่อก่อนหนะ ตอนนี่เค้ใช้ช้อนไม่ได้ แกะกับช้อนไม่ได้

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ...

ผู้ให้สัมภาษณ์ : แล้วแต่ถนัดใจ

ผู้สัมภาษณ์ : ตั้งแต่มาอยู่ที่นี่รู้สึก ประทับใจอะไรมั๊ยครับ ชอบอะไร

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ผมมาอยู่ที่นี่ บางเวลาผมอยู่ที่อื่นหนะ คนที่นี่ก็บอก ที่นี้หนะมันทำงานดี แล้วก็เสียคุยกับลูกน้องดี แค่นั้นหนะผมก็มาแล้ว เสียก็คุยกับผมดีด้วย

ผู้สัมภาษณ์ : ดีกว่ายังไงครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เสียก็บอกว่า แบบนี้ก็ ทำงาน ตั้งใจทำงาน เรามาทำงานที่นี่ แล้วก็มาทำงานตั้งใจทำงานด้วย แก้ก็สอนให้ดีขึ้นแหละ

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วที่อื่นล่ะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ที่อื่น แบบเสียพูดนี้ ที่อื่นไม่เคยพูดกับผมเลยครับ เราทำผิดนิดๆ หน่อยๆ เค้พูดต่าแบบนั้น นี่ ก็พูดเยอะ แต่ว่า ผมก็ต้องอดทน แล้วก็ผมอยู่ที่นี่ เสียไม่เคยพูดกับผม แบบว่าพูดร้ายไม่เคยพูดกับเลยครับ ผมก็เลย หยุตงานน้อยๆ ก็ตั้งใจทำ บางวันไม่สบายทำไม่ไหวผมก็หยุด หยุดเฉยๆ ผมก็ไม่เคยหยุด เสียก็ไม่เคยพูดร้ายกับผม ผมก็อยู่ดี แล้วก็ ห้องพักห้องนอนอยู่ดีกว่าที่อื่น แล้วก็เงินออกสามวันก็ออกเรื่อย ๆ ออกให้ ที่อื่นเค้บอกเจ็ดวัน เจ็ดวันไม่ออกสิบวัน สิบวันก็ยังไม่ได้ แบบนั้นก็มี เกินครึ่งเดือน เป็นสองวิคก็ได้แค่ครึ่ง

ผู้สัมภาษณ์ : ถ้าให้เลือกอย่างนึงชอบอะไรที่สุดครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ผมไม่... ผมไม่รู้ว่าเลือกชอบอะไรครับ(หัวเราะ)

ผู้สัมภาษณ์ : (หัวเราะ) ก็โอเคใช้มั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ใช่ครับ ก็ผมก็บอกสัญญากับเสียแล้ว ถ้าออกจากที่นี่ผมไปที่อื่นก็กลับบ้านครับ

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วทำไมตอนนั้นถึงเลิกแกะ ไปที่อื่นล่ะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เท่าแกไม่ต่อบัตรให้หนะ คินหยั่งนี้ เวลาต่อบัตรหนะเท่าแกเค้มีเงินน้อย มีเงินน้อยก็จ่ายกับลูกน้องไม่ไหว แบบล้งเล็ก ๆ เอง มีลูกน้องแค้ยี่สิบคน ยีบห้าคนเองหนะ เวลาต่อบัตรเค้บอกต่อให้ เวลาถึงต่อแล้วเค้ไม่ต่อให้

ผู้สัมภาษณ์ : ออ บัตรทำงาน

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ใช่ครับ ผมก็เลย อารมณ์เสีย ไม่อยากอยู่

ผู้สัมภาษณ์ : ก็เลยย้ายไป

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ย้ายไป บัตรผมขาดไปปีนึง แล้วก็ถึงมาที่นี้เสียก็ต่อให้

ผู้สัมภาษณ์ : ก็เก่งอยู่แล้วด้วย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ผมทำที่นู่นก็ดีอยู่แล้ว ผมทำที่เก่าผมทำเงินเดือนด้วย แกะกึ่งด้วย

ผู้สัมภาษณ์ : ใครสอนหะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : คนสอนหะคนมอญหะครับ

ผู้สัมภาษณ์ : เป็นเพื่อนหะหรือครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เป็นอยู่ที่ใกล้หมู่บ้านกัน ไม่ใช่หมู่บ้านเดียวกัน

ผู้สัมภาษณ์ : เค้เก่งมั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เค้เก่ง ตอนนี้อยู่กลับบ้านหมดแล้ว

การสัมภาษณ์ที่ 19 พนักงานรายเหมาโรงงานแอกทีฟ วอลเคโน

ผู้สัมภาษณ์ : แกะกึ่งที่นี้ที่แรกหรือป่าวครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ที่แรกหะ

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ มาเริ่มแกะที่นี้เลย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : หะ

ผู้สัมภาษณ์ : ยากมั๊ยหะ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ที่แรกก็หะ หนักใจ ที่แรกหะ ต่อไปดูคนมั่ง เค้สอนให้ เพื่อนสอนให้หะ ที่แรกก็เราก้ทำใจลำบาก เราจะรอดมั๊ยอะไอย่างงี้ ต่างจากเค้เป็นครั้งแรกเลย ตอนแรกหะ เราแกะไม่เก่งหะ นานไปก็ น้ำหนักก็เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

ผู้สัมภาษณ์ : กว่าจะอยู่ตัวนี้นานมั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เดือนกว่า ๆ สองเดือน เราแกะเป็นแล้วก็ ชยันแกะได้ แกะง่าย แล้วแต่เราเป็น เป็นแล้วก็ แล้วแต่ใจเราใจ เราสู้ก็ได้

ผู้สัมภาษณ์ : มีตอนไหนที่รู้สึกหะเราแกะเก่งขึ้นมั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ชักห้าหกเดือนมั่ง

ผู้สัมภาษณ์ : มีวันไหนที่รู้สึกหะ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มี มี หลายวันด้วย เราเห็นคนอื่นได้เยอะเราก้อยากจะได้มั่ง อะไอย่างเนี้ย เรามีกำลังใจทำ ตัวเองได้ทำ ทำได้เยอะ เราก้รู้สึกตัวว่าเราทำได้เหมือนกัน ทำได้ เหมือนคนอื่นเค้

ผู้สัมภาษณ์ : เราก้แค่คิด

ผู้ให้สัมภาษณ์ : หะ คิดแค่นั้นแหละ ทำไมเค้ได้เยอะหะ เราก้แกะเป็น แล้วเราก้... อยากจะได้เยอะอะไอย่างงี้ เราก้เลยทำได้

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเราทำยังไงครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เราก้แกะเหมือนเค้ เค้จะโยน โยนยังงี้ เค้จะจับกึ่งยังงี้ เราก้ดูอย่างนั้นแหละ

เอาแบบตัวอย่างเหมือนเค้า

ผู้สัมภาษณ์ : ออ เราไปดูคนที่เค้า

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ค่ะ อยู่โต๊ะเดียวกันเป็นหกคนไง เค้าแกะได้เยอะเค้าแกะยังไง เราชี้ ตอนแรกก็ไม่ดูหรอก เค้าสอนยังไงเราก็อ่านอย่างนั้นแหละเค้าสอนเหมือนเค้าแหละ แต่เราดูตัวอย่างคนนั้นบางคนก็ไม่เหมือน เราดูก็ เออเค้าแกะเก่งแล้วเนาะ อะไรเนาะ เราก็เลยตามเค้าบ้างอะ ก็ทำได้

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนแรกทำไมไม่ดูล่ะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ตอนแรกก็ดู เหมือนกับ เราเหมือนหนักใจยังไม่รู้ ทำงานยังไม่เป็นอย่างงี้กะเราก็เลย ยังไม่เป็น จับกึ่งก็ไม่เป็น ไร้งะ โยนไซดักก็ไม่ถูก เราโยน แบบเค้าก็โยนได้ ใหญ่บ้าง เล็กบ้าง เราไม่รู้ว่าจับกึ่งแบบนี้ไซดักอะไร ไซดักอะไร เรายังไม่รู้ไง พอนานไปแล้วเรารู้ไป ก็ทำแบบเค้าไปเรื่อย ๆ

ผู้สัมภาษณ์ : วันนั้นนี่ก็ยังไปดูเค้าครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : นึกยังไง ก็อยากจะดูเยอะๆ อยากจะเก่งมั่งอะไรมั่ง คิดอย่างนั้นแหละ อยากจะได้เยอะๆ บ้าง ตั้งค้ออกพวกเค้าได้เยอะๆ ไง ซักวันเราต้องมาถึงแบบพวกเค้าบ้างหะ เราก็อ่านเค้าทำได้เรื่อยๆ ถึงวันนี้เลย คนอื่นได้ยังไงเราก็อ่านอย่างนั้น

ผู้สัมภาษณ์ : เราก็อ่านเค้าแล้วก็ทำตาม

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ค่ะ

ผู้สัมภาษณ์ : ได้เลย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ค่ะ

ผู้สัมภาษณ์ : ทำตามแล้วรู้สึกว่าได้เยอะขึ้นเลยมัย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : รู้สึกค่ะ ได้เยอะขึ้นเลย

ผู้สัมภาษณ์ : มันต่างกันยังไง ระหว่างที่เค้าทำกับเราทำ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ต่างกัน เค้าไม่ค่อยออกข้างนอก อะไรอย่างงี้ค่ะ ออกข้างนอก ไปข้างนอก เหมือนกึ่งตัวเล็กอะ ไม่อยากจะแกะมั่งอะไรมั่งอะ ไปข้างนอก ไปพักมั่งอะไรมั่ง เหมือนกับเค้าทำงานเก่งเราก็ออยากจะทำเหมือนเค้าบ้าง

ผู้สัมภาษณ์ : มันต่างกับกับเราแกะเยอะมัย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ตอนแรกก็ต่าง ต่างสองสามโลอะไร้งี้ มาใหม่ ๆ เลย ต่างครึ่งเลย แต่พอมาก็เพิ่มมาเรื่อยๆ เดียวนี้ไม่ต่างแล้ว พอกัน

ผู้สัมภาษณ์ : ทำไมถึงว่ามัน โยนไม่เหมือน มันแกะไม่เหมือน ไปเห็นยังไงครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : แกะไม่เหมือนนั้นแหละ เค้าจับยังไงเราก็อ่าน ที่แรกอะ เค้าจับอย่างนี้ เค้าจับให้ดู เราไม่สังเกตุง เราดูมั่ง จับมั่ง แต่ตัวสั้น เรากลับ กลัวๆ กลัวๆ กุ้งจะขาดมัยอะไรมัย เราเป็นห่วงอย่างนี้อะ นานๆ ไป เราทำเป็นไปอะ มายังไงจับยังไง เรารู้ เรานัดแล้วหะ

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนไหนถึงว่าทำเป็นหะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เดือนกว่าๆ มั่ง แค่นั้นแหละ ถามว่าทำเป็น แต่ไม่เร็วเหมือนพวกเค้าอะ ทำ

เก่งชนะเดือนกว่าๆ เก่ง

ผู้สัมภาษณ์ : มันมีเทคนิคอะไรหรือเปล่าครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่มีนะ เทคนิค แคะกะซ้อนแหละ

ผู้สัมภาษณ์ : มันต้องจับยังไงถึงว่าจับเป็น

ผู้ให้สัมภาษณ์ : จับยังไง จับกุ้งจับตรงกลางมัยจับหางมัย เรามาแรกๆ ก็จับหัวก่อน ไม่เหมือนพวกเค้าอะ จับหัวแล้วก็กลับทางอีก ตอนนั้นก็ดูกุ้งแล้วก็จับเลย จับตรงกลางเลย ทางเอาไว้ตรงไหนหัวเอาไว้ตรงไหนเรารู้แล้ว

ผู้สัมภาษณ์ : จับที่เดียวได้เลย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ค่ะ เราจับที่เดียว ตอนแรกเข้ามาก็จับหัว จับหัวแล้วก็ไปกลับข้างอีก ทีหลังก็พวกเค้าจับยังไงเราก็จับ กลัวขึ้นใจ

ผู้สัมภาษณ์ : ออ... ไปเห็นว่าเค้าจับกลางตัวเราก็จับตรงกลางตัวบ้าง

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ค่ะ

ผู้สัมภาษณ์ : เร็วขึ้น

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ค่ะ

ผู้สัมภาษณ์ : เร็วขึ้น ได้ขึ้นก็โลอะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : บางทีก็ วันนี้เราแคะ สิบห้าอะไรอย่างนี้ ได้ขึ้นสิบเจ็ดถึงแปด แค่นั้นแหละ เออวันต่อไปเรา เออวันนี้เราได้อันนะเรารู้สึกว่าได้อัน เราดีใจใจ เราได้อันเยอะ พรุ่งนี้เราได้อันมากกว่านี้อีก เราต้องสู้ อะไรอย่างนี้ ในใจอย่างนี้แหละ ขึ้นไปเรื่อยๆ เรื่อยๆ

ผู้สัมภาษณ์ : มีวันไหนที่รู้สึกภูมิใจอะไรอย่างนี้เปล่าครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มี ตอนนั้นนะได้ปีกว่าแล้ว เราอยู่เราเห็นเงินเยอะ อะไรจ้ะ เราภูมิใจมาก กุ้งก็เยอะ แต่ก่อนนั้นแหละ แต่พักนี้หะกุ้งน้อย พักนี้ออเดอร์ไม่ค่อยดี กุ้งหะส่งลำบาก ตอนนั้น (สะท้อนถึงการทำความเข้าใจกันระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างถึงภาวะตลาด)

ผู้สัมภาษณ์ : เป็นช่วงเดือนนี้อยู่แล้วใช่หัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ค่ะ ช่วงเดือนนี้ เดี่ยวปลายปีก็เยอะ

ผู้สัมภาษณ์ : เดี่ยวปลายปีก็เยอะ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ปลายปีน่าจะดี เวลาดีแล้วก็ กุ้งเยอะ อาจจะแคะไม่ไหว เยอะมาก ช่วงกุ้งเยอะหะ ถึงพันเลยนะ ตังค์อะ เก้าร้อย ไม่ต่ำกว่าแปดร้อย

ผู้สัมภาษณ์ : เลยรู้สึกภูมิใจ (ความภูมิใจส่วนตัวที่ทำเงินได้เยอะๆ)

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ตอนนั้นกุ้งน้อยก็ ห้าร้อย ตอนนั้น ทำแค่ครึ่งวัน ประมาณสามสี่ร้อย เท่านั้น แล้วแต่ออเดอร์ ออกอเดอร์ที่โรงงานสั่งเยอะก็ กุ้งก็ซื้องาน เสียก็ซื้อเยอะ

ผู้สัมภาษณ์ : อืม...

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ช่วงนี้ ชักเดือนนี้แหละ กุ้งน้อย

ผู้สัมภาษณ์ : มีวันที่แคะได้ดีที่สุดเท่าที่เคยแคะมาหัยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มี แต่จำไม่ได้แล้ว เคยมี แต่จำไม่ได้ มี

ผู้สัมภาษณ์ : มันแปลก ๆ มั้ยครับวันนั้น

ผู้ให้สัมภาษณ์ : วันนั้นเหมือนกับ กุ้งแกะง่ายด้วยใจ กุ้งบางถึงหนะไม่เหมือนกัน บางที่ก็กุ้งถึงนี้
แกะง่าย แกะเปลือกง่าย มี แล้วแต่กุ้งสด ไม่สด อะไรจ้ะ กุ้งแกะง่าย แกะยากก็มี บางที่กุ้งแกะยากก็
เสียไม้ให้แกะ กลัวจะขาดเยอะ กุ้งสดมากหนะ ขาดเยอะ

ผู้สัมภาษณ์ : สดมากจะแกะยากหรือครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : แกะยากค่ะ

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ...

ผู้ให้สัมภาษณ์ : กุ้งสดมาก ๆ ก็แกะยาก เปลือกมันติดใจ

ผู้สัมภาษณ์ : มันจะขาดใช้มั้ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ค่ะ ขาดเยอะ อย่างนี้อะ

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วถ้ากุ้งที่ต้องแล้วหละครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ที่ต้องแล้ว แกะง่ายกว่า

ผู้สัมภาษณ์ : รู้สึกประทับใจอะไรที่เป็นพิเศษมั้ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ที่นี้เหรอ งานก็ดี เสียก็ใจดี อยู่มีความสุข เสียอยู่เหมือนพี่น้องหนะ มีอะไรก็
ปรึกษาได้อะไรได้ ไม่ดูไม่อะไร เสียพูดไม่แรงไม่อะไรอะ อยู่กับพี่น้องก็ดี อยู่มาห้าปีกว่าแล้ว

ผู้สัมภาษณ์ : กุ้งเก่าที่ว่าแกะง่ายเนี่ย มันจะไม่เบาหรือครับ เพราะว่ากุ้งใหม่มันน่าจะหนักกว่า

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่เบา กุ้งสดมาก ๆ หนะ ไม่ใช่ทุกวัน ไม่ใช่ทุกวันนะ กุ้งที่สด ๆ บางที่ก็
เป็น ๆ ก็มาด้วย อะไรอย่างนี้หนะ เออไอ้กุ้งนั้นหนะ แกะยากก็เสียไม้ให้แกะ มีไม้เยอะหรือ
ถึงนี้ ประมาณเนี่ย แกะขาดเยอะกว่าตัวดี อะไรเงี้ย แกะก็ช้าด้วย เราต้องดูว่ากลัวจะขาดอะไรจ้ะ

การสัมภาษณ์ที่ 20 หัวหน้าพนักงานโรงงานเบสส์

ผู้สัมภาษณ์ : มีเหตุการณ์อะไรที่ทำให้พี่ตัดสินใจมาทำงานที่นี่ครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ตอนนั้น ถ้าแก่เค้ามาชวน พี่ก็เป็นเพื่อนกับเท่าแก่ด้วย

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนนั้นพี่ทำอะไรอยู่ครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ไม่ได้ทำอะไรนะ ไม่มีงานทำพอดี

ผู้สัมภาษณ์ : มีวันไหนที่รู้สึกตัวเองเก่งขึ้นมั้ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่รู้สึกเหมือนกันทุกวันหนะ ก็ทำอย่างน้ำลิบกว่าปีแล้ว

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วมีวันที่รู้สึกภูมิใจในมั้ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็สนุกกับลูกน้อง อยู่กันแบบพี่น้อง ไม่ใช่เรียสไม่อะไร

ผู้สัมภาษณ์ : ยังไงหรือครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็เนี่ย ที่เห็น เห็นเท่าแก่พี่มั้ย

ผู้สัมภาษณ์ : ยังไม่เห็นครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เค้าไม่ต้องมาดูแล เราก็อยู่กับแบบเนี้ย ไม่เครียดไม่อะไร

ผู้สัมภาษณ์ : อืม... อยู่ที่นี้ประทับใจอะไรบ้างครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เถ้าแก่เค้าเป็นกันเอง

ผู้สัมภาษณ์ : ยังไงเหรอครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่ถือตัว ไม่อะไร เป็นกันเองกับลูกน้องนะ

การสัมภาษณ์ที่ 21 พนักงานโรงงานแบล็ค

ผู้สัมภาษณ์ : มีเหตุการณ์อะไรที่ทำให้พี่ตัดสินใจมาทำงานที่นี่ครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มีเพื่อนมาชวนครับ บอกว่าที่นี่ดีครับ

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนนั้นพี่ทำอะไรอยู่ครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : อยู่บ้านทำนาครับ ก็ที่นี่เงินดีก็มาที่นี่ครับ

ผู้สัมภาษณ์ : ชอบอะไรที่นี่บ้างครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : อยู่ดีนะครับ ทำดี แล้วเถ้าแก่ก็ใจดีด้วยครับ

ผู้สัมภาษณ์ : ชอบอะไรอีกมั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็อยู่ที่นี้ใจมันสบายครับ (สบายใจ)

ผู้สัมภาษณ์ : ตั้งแต่ทำงานมามีวันไหนที่รู้สึกว่่าเก่งขึ้นมั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็ทำไปก็รู้สึกรู้งาน พุดยังไม่รู้ พุดไม่ถูก

การสัมภาษณ์ที่ 22 พนักงานโรงงานแบล็ค

ผู้สัมภาษณ์ : มีเหตุการณ์อะไรที่ทำให้พี่ตัดสินใจมาทำงานที่นี่ครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ออ ตอนแรกก็อยู่ที่ภูเก็ต ทำก่อสร้างอยู่แล้วพี่สาวก็ชวนมานี่

ผู้สัมภาษณ์ : มาอยู่กับพี่เหรอครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ มาอยู่กับพี่

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนนีพี่ก็อยู่เหรอครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : อยู่ อยู่

ผู้สัมภาษณ์ : อยู่ที่นี้ประทับใจ ชอบอะไรบ้างครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ชอบ อยู่ดี สบาย

ผู้สัมภาษณ์ : ยังไงครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : แล้วแต่เราอยู่ใจ สบายใจ อยู่นานแล้ว

ผู้สัมภาษณ์ : มีอะไรอีกมั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่มี

ผู้สัมภาษณ์ : อะไรทำให้สบายใจครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็เราอยู่สบายใจ จะทำอะไรก็แล้วแต่เรา ประมาณนั้น

ผู้สัมภาษณ์ : อีสระ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ซ่าย ชอบอยู่ง่าย ๆ

ผู้สัมภาษณ์ : ตั้งแต่ทำงานมามีวันไหนที่รู้สึกทำงานได้ดีขึ้นมั้ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็เป็นปกตินะ

ผู้สัมภาษณ์ : มีวันไหนที่รู้สึกภูมิใจมั้ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่มี

ผู้สัมภาษณ์ : เหมือนกันทุกวันหรือครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : บางที่กึ่งน้อยบ้าง อะไรบ้าง ก็พักไป

ผู้สัมภาษณ์ : แล้ววันที่กึ่งเยอะ ๆ หละครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็เราดีใจ ถ้ากึ่งเยอะก็ เราได้งานเยอะดี กึ่งน้อยได้น้อย

ผู้สัมภาษณ์ : โรงงานได้เยอะอย่างเนี่ยหรือครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ใช่

ผู้สัมภาษณ์ : อืม.. ถ้ากึ่งเยอะก็ดีใจ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ใช่

ผู้สัมภาษณ์ : แต่ไม่มีวันที่รู้สึก

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่มี

การสัมภาษณ์ที่ 23 พนักงานโรงงานแบล็ค

ผู้สัมภาษณ์ : มีเหตุการณ์อะไรที่ทำให้ได้มาทำงานที่นี่ครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : อะไรนะ

ผู้สัมภาษณ์ : ทำไมได้มาทำงานที่นี่ได้ครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็มาสมัครงาน เวลาเจ็บก็มาสมัคร

ผู้สัมภาษณ์ : รู้จักได้ไงครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : พี่คนรู้จักก็มี

ผู้สัมภาษณ์ : เคยทำที่อื่นมั้ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เคยทำ ทำที่แพ แพ้ชื้อกุ้ง

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ตอนนี่เมียผมแกะกุ้งที่นี่

ผู้สัมภาษณ์ : ใครนะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เมีย

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ เมีย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ

ผู้สัมภาษณ์ : ก็เลยมาอยู่ด้วยกัน

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ

ผู้สัมภาษณ์ : อยู่ที่นี้รู้สึกชอบอะไรบ้างครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : สนุกดี

ผู้สัมภาษณ์ : อะไรนะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : อยู่สนุก

ผู้สัมภาษณ์ : ยังไงเหรอครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เวลางานเสร็จเค้าก็ให้อยู่สนุก ไม่มีคนใช้ป่าว คนน้อยอยู่สนุก

ผู้สัมภาษณ์ : คนน้อยก็เลยอยู่สบายเหรอครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็เวลาเราอยู่นุ่นไข่ม้อย คนเยอะ อยู่นี้ก็อยู่สบาย

ผู้สัมภาษณ์ : มีครั้งไหนที่รู้สึกภูมิใจมั๊ยครับ แบบว่าทำงานได้ดี

ผู้ให้สัมภาษณ์ : (หัวเราะ) ไม่มี

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วพี่ทำอะไรบ้างครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ทำความสะอาด มีอะไรก็เก็บ ๆ เราชู้งานของเราอยู่แล้ว

การสัมภาษณ์ที่ 24 พนักงานโรงงานแบล็ค

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนที่มาอยู่ที่นี้ทำไมไม่ได้มาอยู่ครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : พี่น้องอยู่ที่นี้ก็เลยอยากให้อ้ายมาอยู่ที่นี่

ผู้สัมภาษณ์ : ก่อนหน้านั้นทำอะไรอยู่ครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : อยู่โรงงานอื่นครับ

ผู้สัมภาษณ์ : ทำกุงนี้เหรอครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ

ผู้สัมภาษณ์ : อยู่ที่นี้ประทับใจอะไรบ้างครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : อยู่นี้สบายดี

ผู้สัมภาษณ์ : ยังไงครับ สบาย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : อยู่แบบคนไม่เยอะ คนมันน้อย

ผู้สัมภาษณ์ : ตั้งแต่ทำงานมามีวันไหนที่รู้สึกว่าจะเก่งขึ้นมั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : งานนี้ผมเคยทำ พอเป็นบ้าง แต่ไม่ได้เก่งมากครับ

ผู้สัมภาษณ์ : มีวันไหนที่รู้สึกภูมิใจมั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ไม่มีครับ

ผู้สัมภาษณ์ : มีคนสอนมั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็มีพี่เค้าสอนครับ พวกเสมียนคอยบอกด้วย

การสัมภาษณ์ที่ 25 พนักงานโรงงานแบล็ค

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนที่มาอยู่ที่นี้ตอนนั้นทำอะไรอยู่ครับ ทำไมถึงได้มาอยู่ที่นี้

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มาส่งหนะ

ผู้สัมภาษณ์ : อะไรนะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ที่มาส่งที่นี้หนะ (พวกจัดหางาน)

ผู้สัมภาษณ์ : เค้ามายังที่นี้เลย

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ อยู่ที่นี้รู้สึกประทับใจอะไรบ้างครับ ชอบอะไรบ้างครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ชอบทุกอย่างแหละ ที่นี้ทำดี

ผู้สัมภาษณ์ : อะไรบ้างครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : เถ้าแก่ก็ดีครับ อยู่ดี ดีทุกอย่าง

ผู้สัมภาษณ์ : ตั้งแต่ทำงานมา มีวันไหนที่รู้สึกดี ภูมิใจบ้างมั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ดีทุกวัน ภูมิใจหมดครับ กุ้งได้เยอะ เถ้าแก่ก็ได้ตั้งเยอะ

ผู้สัมภาษณ์ : ก็คือวันกุ้งเยอะๆ ใช่มั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : กุ้งได้เยอะๆ หนะดีครับ

ผู้สัมภาษณ์ : มีช่วงไหนที่รู้สึกว่าทำงานได้เก่งขึ้นมั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ก็เก่งทุกคนแหละครับ

ผู้สัมภาษณ์ : หมายถึงที่หนะครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : สองปีครับ

ผู้สัมภาษณ์ : มีคนสอนมั๊ยครับ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มีเสมียน คนไทยแหละ เราทำไม่ถูกใช้มั๊ย เคื่ก็บอกเรา ครั้งละนิดครั้งละหน่อย

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเราก็ง่่งขึ้น

ผู้ให้สัมภาษณ์ : ครับ